

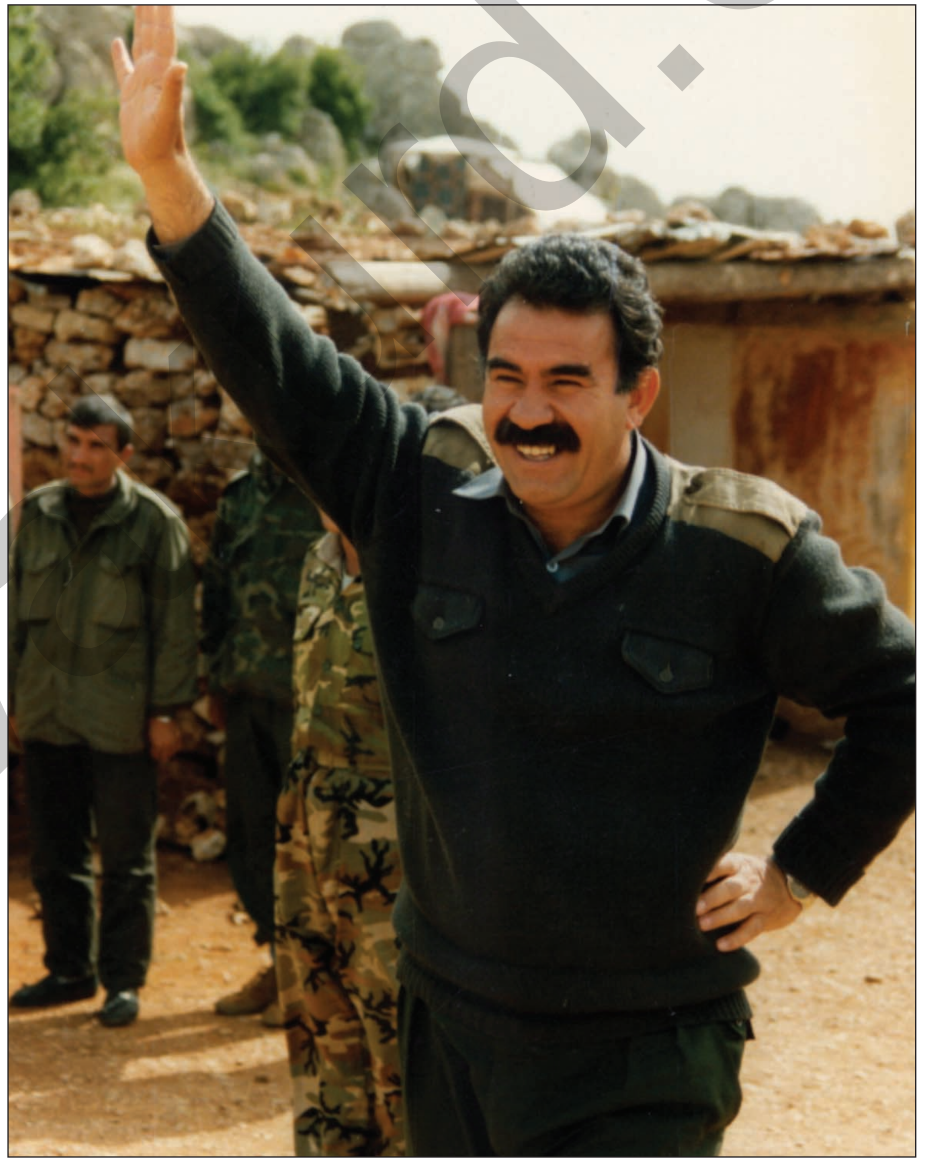
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 24 / Sayı: 285 / Eylül 2005

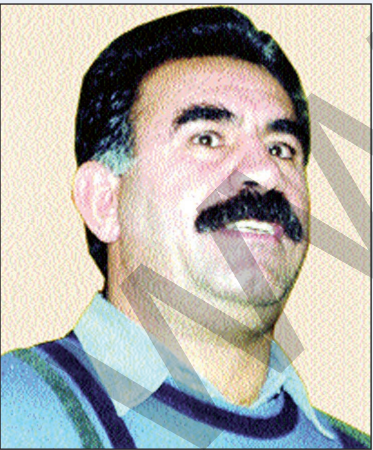
PKK'SİZ VE BAŞKAN APO'SUZ ÇÖZÜM OLMAZ

ABDULLAH ÖCALAN

Partileşme mücadelesi ve parti içi savaşımın önemi

Kürdistan'daki savaşımın doğasına her zamankinden daha fazla anlam vermek, uluslararası gerçeklik içinde olduğu kadar ulusal ve toplumsal gerçekliğimizin savaşla bağlantısını derinden kavramak önemlidir. Savaşımın neresindeyiz, ne tür bir savaşla karşı karşıya bulunuyoruz, başarı olasılığı nasıl gelişiyor, mutlak olarak yerine getirilmesi gereken savaş görevleri nelerdir, bunun için partileşme ve ordulaşma gerçeğine nasıl katılmalı soruları her zamankinden daha yakıcı ve çözümlemeyi dayatan düzeydedir.Denilebilir ki, uluslararası gerçeklikle Kürdistan gerçekliği ilk defa bu denli yoğun bir biçimde siyasallaşma ve çözüm ihtiyacını hissettirme dönemine girmiştir. Nereden bakılırsa bakılsın bu, yeni ve çözümlenmeyi bağrında taşıyan bir gelişmedir.

19. yüzyıla doğru gelindiğinde, Kürdistan üzerine kurulu dengelerin yarattığı çıkmaz, işgal ve istila tarihinin yıkıcı sonuçları, kapitalizmin talihsiz bir biçimde geliştirdiği sömürgeciliğin dolaylı etkileriyle birleşti; bunun bir sonucu olarak Osmanlı İmparatorluğu'nun ömrünün denge oyunlarıyla neredeyse bir yüzyıldan fazla uzatılması, Kürdistan üzerinde yıkılması gereken düzeninin devam etmesine yol açtı.

devamı 12'de

İçindekiler

● "Apo ve PKK'ye hayır! Kürt sorununa evet!" söylemi Kürt sorununu kabul etme değildir. Bu bir oyundur. "Kürt'ü ve Kürt sorununu reddediyorum" derse zaten inkar siyaseti deşifre oluyor. Kürt'ü de dünya demokrasisini de karşısında buluyor. İnkar imha sistemini, siyasetini başarıya götürmek için topyekün karşıya almak başarı getirmiyor, geriletiyor. Ne yapmak lazım o zaman? Parçalamak gerekiyor. Amerikalı yetkililer diyorlardı; "PKK'yi bölüp parçalamak, parça parça yıkmak siyaseti." Onu yapmak istiyorlar. Ama şunu unutmasınlar ki, PKK ve Apo'ya hayır, Kürt'e ve Kürt sorununa da hayır demektir. Bunu asla kabul etmeyeceğiz.

devamı 4'te

Topyekün saldırıya topyekün direnişle cevap verelim

● Halkımızın başta Önderliği ve gerillayı sahiplenme eylemlerini selamlıyoruz. Gerilla cenazelerinin şanına yakışır tarzda sahiplenilmesi, kazanmanın eşiğinde olduğumuzun habercisidir. Halk için olduğumuzun bilincindeyiz. Bu halkın evladı olmaktan büyük onur duyuyoruz. 'Topyekün saldırı'ya karşı 'topyekün direniş'le cevap verelim. Halk, Önderlik ve gerilla birlikte olacak, bu şekilde başarıya ulaşacaktır. Halk iradesinin üstünde, hiçbir irade yoktur. Tüm gençleri bulundukları alanda örgütlenmeye, gerillaya katılmaya, savaşın kaynaklarına yönelmeye ve bu savaşın rantı üzerinde yaşayanlara yaşamı zehir etmeye çağırıyoruz.

devamı 7'de

KÜRT HALKI DİRENECEK

Kürt özgürlük hareketi 6 yıl tek taraflı ateşkes uyguladı. Bunu Kürt sorununa demokratik çözüm fırsatı tanımak için yaptı. Savaşın, psikolojik ortamının ortadan kalkmasıyla birlikte aklın ve gerçeklerin hakim olacağını düşündü. Makul çözüm önerileriyle de böyle bir ortamın olmasına güç vermek istedi. Ne var ki Türkiye bu durumu doğru değerlendirmedi. Bu yılları Kürt özgürlük hareketini ve Önderliğini çürütme, tasfiye etme biçiminde ele aldı. Tek taraflı ateşkesi ise bir zayıflık olarak gördü. Halbuki özgürlük hareketi dış güçlere bağlı olmayanbir çözüm için bunları yapıyordu. Türkiye, ısrarlı demokratik çözüm istemini böyle anlayarak adım atma yerine, zaman içinde bazı dış güçlerin ve bölge ülkelerinin desteğiyle sorundan kurtulacağını sandı. Bunun çatışma etkenlerini ortadan kaldıran değil de, çatışmayı yeniden başlatacak bir politika olduğunu öngörmedi. Anlaşılıyor ki istihbarat merkezleri, Kürt özgürlük hareketinin zayıfladığını ve bu politika sürdürülürse tasfiyenin gerçekleşeceği doğrultusunda yanıltıcı raporlar sunmuşlardır.

1 Haziran 2004 yılında tek taraflı ateşkesin kaldırılmasıyla birlikte Türkiye'nin hesaplarının doğru olmadığı ortaya çıktı. Bu durum, Türkiye halkında bir şok yarattı. Toplumsal kesimlerde yeniden siyasal ve ekonomik krizlerle karşılaşma kaygısını artırdı. Bir taraftan devlet, diğer taraftan toplumsal kesimler böyle bir duruma düşmemenin arayışları içine girdi. Devlet ve hükümet yeni tasfiye konseptleri devreye sokarak Kürt özgürlük hareketinden kurtulmak isterken, çeşitli toplumsal kesimler ise bastırma politikalarıyla sonuç alınamayacağını bildiklerinden, çatışma ortamını ortadan kaldıracak farklı politikaların uygulanmasını istediler.

Hükümet kanadı kendini yaşatmak için dış güçlerin desteğini almayı her zaman önemli gördü. Bir yandan AB'ye giriş müzakerelerini başlatarak Avrupa'nın, diğer yandan ABD'nin bölge politikalarıyla belirli bir düzeyde uyumlu sağlayarak ABD'nin desteğini almaya çalıştı. AB ve ABD ise Türkiye'nin zayıf yanlarını kullanarak kendilerine daha fazla bağlama politikası izlediler.

ABD bölgede Kürt unsurunu kullanmayı önemli görüyordu. Türkiye'yi de on yıllar boyunca hazırladığı bir güç olarak hem bölge politikasına hem de Irak'taki Kürt politikasına uyumlu hale getirmeye çalışıyordu. Bu amacına ulaşmak için PKK'yi pazarlık konusu yaparak Türkiye'ye karşı kullanıyordu. "Eğer PKK karşıtı güçlerin önünü açar ve Güney Kürdistan federasyonunu kabul edersen, biz de PKK'ye daha sert tutum takınırız" mesajları veriyordu.

Devlet ve hükümet kanadı daha önceleri ABD'nin bu mesajlarını görmezden gelirken, mücadelemiz karşısında sıkışınca ABD'nin bu planına yanaştılar. Türk basınında PKK karşıtı güçlerin önünün açılması ve Kürt federasyonunun tanınması yönündeki değerlendirmeler bu çerçevede gündeme geldi. AKP hükümeti basındaki bu söylemleri destekledi. Belirli düzeyde ortam oluşunca da Kürt sorununu kabul ediyorum açıklaması yaptı. PKK karşıtı işbirlikçi güçlerin hareketleneceği, böylece PKK'nin sınırlandırılmasında kullanılacağı hesaplanıyordu. Eskiden işbirlikçi Kürt'e bile tahammül edilmiyordu, ama AKP'nin yeni yaklaşımı bu konuda bir değişiklik yarattı. Bu değişiklik Kürt özgürlük hareketi karşısındaki sıkışmanın sonucu ortaya çıkmıştı. Kürt sorununun demokrasi içinde çözüleceği biçiminde bir taahhüdün edilmesi Kürt halkının demokratik taleplerini daha açık dayatmasının meşruiyet zeminini güçlendirmiştir. Böylece dil, kültür, kimlik, özgür siyaset yapma özgürlüğünü dayatma ve bunun için eylemlere geçme imkanı artmıştır.

AKP hükümeti Kürt sorununu çözmek istemiyor

Bir aylık pasif savunma, AKP hükümetinin bu angajmanının halkımız tarafından iyi değerlendirilmesi için bir fırsat yaratacaktı. Öte yandan eğer bu söylemde samimilerse bu yönlü adımların atılması için bir teşvik rolü oynayacaktı. Başbakan'ın "Kürt sorunu demokrasi içinde çözülebilir" söylemini, demokratik çözüm isteyen bizlerin peşinen reddetmesi söz konusu olamazdı. Samimi olup olmadıklarını halkımızın görmesi önemliydi. Bu nedenle Tayyip Erdoğan'ın Diyarbakır konuşmasından sonra pasif savunmaya geçilerek devletin tutumunun ne olacağı test edilmek istendi.

Erdoğan'ın Diyarbakır açıklamasından önce aydınların bir bildirisi yayınlandı. Bu bildiri, aslında orta sınıfın ve belirli bazı burjuva çevrelerin çatışma ortamının getireceği sıkıntılardan duydukları kaygıların sonucu ortaya çıkmıştı. Devlet ve hükümetin etkisi ile tek taraflı ateşkesi sağlatmak isteyen kişiler de bu bildiriye imza atmışlardı. Bunlarla Özgürlük hareketi üzerinde baskı yaratmak amaçlanıyordu. Tabii çatışmasız bir ortamı isteyen isimlerin de bildiriye imza attığını görmezlikten gelmek doğru olamazdı. Bu tür çevrelere, çatışma etkeninin Özgürlük hareketi olmadığını göstermek gerekiyordu. Bu nedenle bir süre silahların susması politik olarak da gerekli hale gelmişti. Zaten aktif savunma zorunlu olarak gündeme gelmişti. 6 yıldır silahla sorunların çözülmeyeceğini bizler dillendirdik. Eğer olumlu adımlar atılırsa, silahları susturmak politikamızın bir gereğidir. Zayıf bir ihtimal de olsa, böyle bir gelişme olacaksa, üzerimize düşeni yapmalıydık. Bu gerekçelerle pasif savunma kararı alındı.

Devletin ve hükümetin politikası altı yıldır olduğu gibi, Özgürlük hareketini tasfiye etmek olduğu için, bu iyi niyetli girişime bir cevap verilmedi. Aksine, pasif savunma süreci gerillaya kayıp verdirilmek için değerlendirildi. Bırakalım gerillaya kayıp verdirilmek istenmesini, halk eylemleri bile silahlı eylem kategorisinde değerlendirildi. "terörizmle aynıdır," söylemiyle halk eylemlilikleri bastırılıp sindirilmeye çalışıldı. Her gösteride insanlarımız vurularak bu gösterileri ezecekleri mesajını verdiler.

"Halkın eylemlikleri Erdoğan hükümetinin Kürt sorununu çözmek gibi bir niyetinin olmadığını açığa çıkardı. Operasyonlar daha da artırıldı. Demeçler sertleşti. Pasif savunma ile birlikte savaş naraları eskisinden fazla duyuldu. Hükümetle savaşı yürütenlerin söylemleri bir kopya biçiminde her gün basına yansıdı. Kitle eylemlerinden önce varolan yumuşak söylemler bir tarafa bırakıldı. Özgürlük hareketinin tasfiye edilmek bir yana güçlendiği görülünce bunun öfkesiyle diller saldırganlaştı"

Koma Komelên Kürdistan Önderliğine sahiplenme amaçlı gerçekleştirilen Gemlik yürüyüşüne katılanlara saldırılması özel savaşın politikası sonucu gerçekleşmiştir. Bu tür saldırılar halk tepkisi denilerek olumlandığı için, böyle bir saldırı potansiyeli her yerde yaratıldı. Devletin Özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaşta sivil kesimin destek vermesi gerektiği söyleminin ve toplumsal olarak kuşatma anlayışının bir parçası olarak bu olaylar her yerde kışkırtıldı. Öte yandan kitleler yıllardır PKK tasfiye edildi biçiminde yönlendirildiğinden, aktif savunma sonrası bir şok durumu yaşandı. Kendini aldatılmış hisseden kitleler bu şok olma psikolojini linç girişimleri biçiminde dışa vuruyordu. Devletin kendilerini aldatmasına tepki vermeyen bu kitleler, Kürt halkına yönelerek bu eylemler de nerden çıktı, sorumlusu sizsiniz diyerek linç girişimlerinde bulundular. Bu linç girişimlerini aldatılmışlığın travmaları olarak değerlendirmek yanlış olmaz. Tek neden bu değildir, ama diğer nedenlerle birlikte böyle bir dışa vurma biçiminin ortaya çıktığı söylenebilir.

Halkın eylemlilikleri Erdoğan hükümetinin Kürt sorununu çözmek gibi bir niyetinin olmadığını açığa çıkardı. Operasyonlar daha da artırıldı. Demeçler sertleşti. Pasif savunma ile birlikte, savaş naraları eskisinden fazla duyuldu. Hükümetle savaşı yürütenlerin söylemleri bir kopya biçiminde her gün basına yansıdı. Kitle eylemlerinden önce varolan yumuşak söylemler bir tarafa bırakıldı. Özgürlük hareketinin tasfiye edilmek bir yana güçlendiği görülünce, bunun öfkesiyle diller saldırganlaştı. Linç girişimlerine karşı çıkıldığında bile bu yöntemi yanlış gördüklerinden değil, Kürt halkının daha aktif harekete geçmesinden korktukları için bu tutumu gösterdiklerini ifade etmek durumunda kaldılar.

Kürt halkına da "Önderliğe sahiplenmenin bedelini ödetiriz" tehdidinde bulundular. Önderlik üzerinde yarattıkları baskıyı halkın iradesini kırma olarak ele aldıkları için halka saldırıyı arttırdılar. Halkın Önderliği ve hareketi çürütme politikalarına karşı koyuşunu halka karşı bir savaş ilanı haline getirdiler. Basındaki özel savaş kalemşörleri Önderliğe sahiplendiği için halka tehditler savurdular. Böylece Önderliğe karşı bir savaş içinde olduklarını açıkça gösterdiler. Yeni terör yasasına Önderliğe sahiplenmeyi suç olarak yerleştirmeleri asıl amaçlarının ne olduğunun itirafı oldu. Biz bu Önderliği unutturmak ve çürütmek istiyoruz, buna engel olanları cezalandırırız, dediler. Ne var ki halkın Önderliğe sahiplenmesiyle birlikte yürürlüğe koydukları tasfiye konseptleri büyük darbe yedi.

Söylemde ileri pratikte sınırlı adım politikalarının özüdür

Halkın Önderliğe sahiplenmesinin devlet ve hükümette yarattığı sıkıntı ve öfkeyi en açık biçimde basında gördük. Öyle ki Apo'yu muhatap almayız, Apo'yu dayatmak çözümsüzlüktür diyerek, Kürt halk önderinin halk tarafından sahiplendiğini itiraf etmiş oldular. "Apo ile olmaz" değerlendirmelerinin bütün basın yayında ifade edilmesi bile çözümün Apo'suz olmayacağını görmenin başka bir ifadesidir. Açık söylenmeyen bu gerçek, yabancı basında açıkça dillendirildi. İngiliz basını bile "Kürtler Abdullah Öcalansız bir çözümü kabul etmiyor" diyerek gerçekliği ifade etmek zorunda kaldı.

Bir aylık pasif savunma birçok gerçeği açığa çıkarmak açısından isabetli olmuştur. Sorunun gerillanın eylem yapması olmadığı bir daha anlaşılmıştır. Türk devletinin esas amacının Kürt özgürlük hareketini ve Önderini tasfiye ederek iradesiz bir Kürt gerçeği yaratmak ve bu temelde inkar politikasını farklı biçimde sürdürmek olduğu görülmüştür. Pasif savunma bu niyeti açığa çıkararak özgürlük mücadelesinin meşruiyetini güçlendirmiştir.

Erdoğan her ne kadar "Kürt sorunu demokrasi içinde çözülecektir" dese de sorunu çözme iradesinde olmadığı birçok çevre tarafından da anlaşılmıştır. Çözüm isteyenler de, istemeyenler de "Erdoğan ne yapmak istiyor ortaya koysun" demiş, ama hiçbir yanıt alamamışlardır. Erdoğan, Diyarbakır'daki söylemi ile AB'ye olumlu bir imaj vermek ve ABD'nin politikalarına uyumlu olduğunu göstermek istemiştir. Bir iç sorunu çözmek için değil, dış politikada destek bularak bu sorunu tasfiye etmek istediği için bu tür söylemlere başvurduğu düşüncesinde olanlar haklı çıkmıştır. Söylemde ileri olmak, ama pratikte sınırlı bazı adımlar atmak öngördükleri politikanın özü olmaktadır. Bu, açığa çıkmıştır.

Erdoğan, Diyarbakır söylemini dış politikada avantaja çevirmek için diplomasi atağı başlatmıştır. Avrupa'nın basın ve TV'ye yasak getirmesi, halkın maddi ve manevi desteğinin önünü alması için çaba göstermiştir. Avrupa ise Türkiye'nin bu isteklerine

"Bir aylık pasif savunma, AKP hükümetinin angajmanının halkımız tarafından iyi değerlendirilmesi için bir fırsat yaratacaktı. Başbakan'ın "Kürt sorunu demokrasi içinde çözülebilir" söyleminde samimilerse bu yönlü adımların atılması için teşvik rolü oynayacaktı. Samimiyetlerini halkımızın görmesi önemliydi. Bu nedenle Erdoğan'ın Diyarbakır konuşmasından sonra pasif savunmaya geçilerek devletin tutumu test edilmek istendi."

Serxwebûn' dan

belirli düzeyde cevap vererek, Türkiye üzerindeki etkisini sürdürmek ve Avrupa'daki Kürtlere "Apo ve PKK'den vazgeçin" baskısını arttırmak için gazete ve ajansı kapatma yoluna gitmiştir. Orada yaşayan Kürtlerin kendi politikasının bir parçası olması için bu baskıları yaptığının da bilinmesi gerekir. Avrupa'nın bir taraftan zaman zaman Türkiye'yi memnun etmek, esas olarak da Kürtleri Özgürlük hareketinden uzaklaştırıp kendi çizgisine getirmek için bu yönlü girişimleri sürekli yaptığını 20 yıllık politikalarından biliyoruz. Kürtler üzerinde ölçülü baskı kurup belirli düzeyde ilişki içinde bulunarak bu politikasını yıllarca sürdürmektedir. Ne Kürtleri tümden karşısına alma ne de Apo ve PKK etkisindeki Kürt'ü kabul etme biçiminde özetleyeceğimiz bir politika yürütmektedir. Türkiye'nin son zamanlardada siyasi ve psikolojik baskı yaparak Kürtleri PKK'den uzaklaştırma politikasını Avrupa eskiden beri uygulamaktadır.

Türkiye Kürt sorununu kendi içinde çözmelidir

Erdoğan işbirlikçi, milliyetçi Kürtlerin önünü açacağını, Güneyli Kürtlerle anlaşacağını belirterek BOP ve Irak politikalarında ABD'ye göz kırpmıştır. Türkiye dolayısıyla ABD yörüngesine girecek. ABD, AKP'nin bu zayıflığını görerek, PKK'nin üzerine gitme karşılığında kendi politikalarına daha fazla bağlanmasını dayatmıştır. 1998 Ekim komplosunun benzeri bir ilişkinin giderek geliştirilmek istendiği görülmektedir. ABD daha önceleri Özgürlük hareketinin inisiyatif kaybettiğini düşünerek bu pozisyonuyla gerillanın varlığını Türkiye'ye karşı bir baskı aracı olarak kullanmak istedi. Yaklaşımları böyle bir politika içinde olduğunu gösteriyordu. KDP ve YNK de benzer bir yaklaşım içindeydi. Özgürlük hareketimizin son bir yılda inisiyatifi ele aldığı ve bölge politikalarını etkileyecek hale geldiği görülünce bunun önünü alma politikalarına girdikleri görülmektedir. ABD, YNK ve KDP yetkililerinin son zamanlarda hareketimize yönelik olumsuz söylemleri artırmaları ve Türkiye ile ilişkileri yeni bir biçime kavuşturma eğilimleri buna işaret etmektedir. Çünkü etkili ve inisiyatifli bir PKK'yi kendi çıkarlarına görmemektedirler. Milliyetçi Kürt eğilimini tüm Kürdistan üzerine hakim kılmak isterken Özgürlük hareketinin inisiyatifi ele almasını hesaplarını boşa çıkaracak bir gelişme olarak değerlendirmektedir. ABD, YNK ve KDP'nin tepkisi bu gelişmelerden dolayıdır.

ABD, hem Türkiye'yi hem de Kürtleri kontrol altına tutacak bir politikayı hakim kılmak istenmektedir. Benzer politikayı AB de gütmektedir. ABD ve Avrupa bu konuda birbirleriyle mücadele içindedirler. Avrupa, Kuzey Kürdistan'da etkili hale gelerek tüm Kürtler üzerinde etkili olmayı düşünürken; ABD, Güney Kürdistan üzerindeki ağırlığını diğer parçalara da yayarak tüm Kürtler üzerinde etkili olmayı hesaplamaktadır.

Avrupa Türkiye'ye 'bana bağlı olursan Kürt politikasında sana yardımcı olurum' derken, ABD de 'PKK'nin tasfiyesi için bana bağlı olacaksın ve bölgedeki politikalarımla uyumlu hale geleceksin' demektedir. Kürt sorununu kendisi çözüme kavuşturmayan Türkiye, bu politikaların esiri olmaktadır.

Avrupa mevcut haliyle Türkiye'yi tümden içine almak yerine, imtiyazlı ortaklık içinde tutmak istemektedir. 3 Ekim'de müzakereler başlasa bile uzun bir süre imtiyazlı ortaklık dışında bir ilişki ortaya çıkmayacaktır. Önümüzdeki on yıllardaki duruma bağlı olarak belki tam üyelik de gündeme gelebilir. Ancak bugünkü durumda imtiyazlı ortaklık dışında bir sonuç gözükmemektedir. Bu statü hem Türkiye'yi bağlı tutarak uzaklaşmasını engelleme hem de tam üye olmasının olumsuz etkilerini önleme politikasıdır. Böyle bir statü altında tutmak için de yine Kürtler koz olarak kullanılmaktadır. Dolayısıyla Türkiye'yi kaçırtmamak için Kürt sorununu çözecek bir politikayı dayatmamaktadırlar.

"Meşru savunmanın devreye sokulmasının AB'ye girişi engellemek olmadığını ortaya koymak için, 3 Ekim'e kadar saldırılmadığı taktirde eylemlerin yapılmayacağı açıklanmıştır. AB'ye de Kürt sorununun çözümü konusunda kesin bir kararlılık çıktığı taktirde eylemlere gerek kalmayacağı mesajı verilmek istenmiştir. Operasyonlar durdurulur, Önderlik üzerindeki çürütme politikası terk edilir ve diyalog başlarsa 3 Ekim'den sonra durum yeniden değerlendirebilir."

ABD'nin Türkiye'de Kürt sorununu çözme politikası yoktur. Türkiye'yi kendisine daha fazla bağlı kılma aracı olarak kullanma hedefi kısa ve orta vadedeki politikasıdır. Bu durum, Avrupa'nın da Kürt sorununda geri bir yaklaşım içinde kalmasını beraberinde getirmektedir.

ABD Türkiye'nin Kürt sorununu bugünkü koşullarda çözüme kavuşturmasını istemez. Çünkü Türkiye bir çözüm bulmak istese, şu anda bunun muhatabı PKK ve Önderlik olur. Bu nedenle Türkiye'ye bir çözüm politikası önermemektedir. Kendisine bağlı ve Türkiye'ye muhatap edecek bir güç de yoktur. Bunu ancak PKK'nin tasfiyesi ile ortaya çıkarabilir. Dolayısıyla PKK'yi tasfiye edecek bir konsepti uygulamak şimdiki tek hedefidir. Adana Konsolosu'nun Kürdistan'a giderek Apo ve PKK'yi terk edin baskısı yapması bu politikanın sonucudur.

Öte yandan Irak'ta yaşadığı sıkıntı nedeniyle Türkiye'ye ihtiyaç duymaktadır. Tüm bu nedenler ortaya koymaktadır ki Türkiye'de Kürt sorununu çözecek irade, ancak ABD ve Avrupa'nın bu politikasını gören, kendisini bu tür bağımlılık ve oyunların dışında tutmak isteyen güçler tarafından olacaktır. Kürt sorununu bu yaklaşımla çözecek bir Türkiye, hem demokratikleşecek hem de başka politikaların uzantısı olmaktan çıkarak iradeli ve inisiyatifli bir ülke haline gelecektir. Gerçek anlamda demokratikleşildiğinde, Türkiye üzerinde dış güçlerin etkisi azalacağı gibi, kuracağı ilişkiler de karşılıklı çıkar temelinde gelişecektir.

3 Ekim'le birlikte Kürt sorununda adımların atılmasını beklemek bir yanılgı olur. Ne Avrupa'nın ne Türkiye'nin ajandasında bu sorunun çözümü vardır. AB-Türkiye ilişkisini, esas olarak da ABD ile Avrupa arasındaki Türkiye çekişmesi belirleyecektir.

Pasif savunma aktif saldırıyla cevap bulmuştur

Bir aylık pasif savunma Türkiye tarafından aktif saldırı ile cevap bulmuştur. Bu durum, Türkiye'nin bir çözüm projesine sahip olmadığının ifadesidir. Bir aylık süreç, eylemsizliğin sürmesini gerektirecek bir siyasi ortam ve pratik tutum ortaya çıkarmamıştır. Dolayısıyla inkar ve imha siyasetine karşı meşru savunmayı sürdürmek kaçınılmaz hale gelmiştir. Aydınlar bildirisine imza atanların bir kesimi de devletin hiçbir adım atmadığını kabul etmişlerdir. Bir aylık süreçte devletin tutumu meşru savunmanın neden ihtiyaç olduğunu gözler önüne sermiştir. Bazı kesimlerin iddia ettiği gibi meşru savunmanın nedensiz ortaya çıkmadığı görülmüştür. Zaten askeri ve siyasi yetkililer "dağda gerilla olduğu müddetçe biz saldırırız, tasfiye ederiz" demektedirler. İşgalci ve inkarcı güç olduklarından Kürt özgürlük mücadelesini tasfiye etmeyi kendi hakları olarak görmektedirler. Aslında Türkleştirmeyi ve Kürtleri egemenlik altında tutmayı doğal hakları gören bir anlayışa sahiptiler. Meşru savunmayı ortaya çıkaran zihniyet dün de bugün de bu olmuştur.

KONGRA GEL bu nedenle bir aylık eylemsizlik kararının bizzat devlet tarafından anlamsız haline getirildiğini ilan etmiştir. Ancak meşru savunmanın devreye sokulmasının bazı çevrelerin iddia ettiği gibi AB'ye girişi engellemek olmadığını ortaya koymak için, 3 Ekim'e kadar saldırılmadığı taktirde eylemlerin yapılmayacağı açıklanmıştır. AB'ye de Kürt sorununun çözümü konusunda kesin bir kararlılık çıktığı taktirde eylemlere gerek kalmayacağı mesajı verilmek istenmiştir. Operasyonlar durdurulur, Önderlik üzerindeki çürütme politikası terk edilir ve diyalog başlarsa 3 Ekim'den sonra durum yeniden değerlendirebilir. Ancak ne devletin ne AB'nin böyle bir politika içine girmeyeceği şimdiden söylenebilir.

Türkiye ve AB gerçek muhataplarıyla Kürt sorununu görüşmeme anlayışını bırakmamıştır. AB yetkilileri "Önder Apo ve PKK'den vazgeçin" dayatmasını, halkın iradesini hiçe sayarak, haddini bilmez biçimde sürdürmektedirler. Türk devleti, iradeli hiçbir Kürt'ü muhatap almam, bana boyun eğecek Kürt lazım, tutumunu sürdürmektedir. Bu durum, 3 Ekim'den sonra çatışmaların daha fazla şiddetleneceğini göstermektedir.

Türkiye yeni bir tasfiye konseptiyle hareket etmektedir. Sonuç almak için askeri, siyasi ve diplomatik alanda yüklenmesini sürdürecektir. Türkiye Apo'suz ve PKK'siz bir siyasi ortama ulaşmanın son hamlesini yapmış bulunmaktadır. Ya bu konseptten sonuç alacak ya da PKK ve Apo'yu tasfiye etme umudunu bırakarak çözüm arayışına girecektir. Bastırma ve tasfiyeyi gerçekleştiremeyip çözüm arayışına girdiğinde, en makul çözüm öneren ve demokratik birlik isteyen Önderliği muhatap alacaktır. Bugünkü "muhatap almam" inadı, tasfiye umudunu tüketmemiş olmasında ileri gelmektedir.

Devlet kendi Kürt'ünü yaratma çabası içindedir

Türkiye'nin bugünkü duruşu yeni bir mücadele dönemine girildiğini ifade etmektedir. Bütün imkanlarını seferber ederek ezmeyi deneyecek, Kürt halkı da bütün imkanlarını kullanarak direnmeye geçecektir. Mücadele bu defa yalnız askeri alanda sürmeyecek, siyasi ve diplomatik alanda da öne çıkacaktır. ABD ve Avrupa kendi Kürt'ünü güçlendirme yolunu seçerken, Türkiye de kendi Kürt'ünü yaratma çabası içinde olacaktır. Kürt halkı da özgürlük hareketini kuşatma politikası izleyenlere karşı koyarak kendi özgür iradesini kabul ettirmeye çalışacaktır. Ortaya çıkacak çözüm de bu mücadele sonucu belirlenecektir.

Türkiye'nin tutumu konusunda gündeme getirilen bir konu da hükümet ve ordunun Kürt sorunu konusunda politikalarının ne olduğudur. Kimi zaman ordu ile hükümet arasında ciddi görüş ayrılıkları olduğu ileri sürülmektedir. Şu anki durumda iki kesim de Apo ve PKK'nin tasfiyesi konusunda hemfikirdir. Sınırlı bazı adımlar atılarak, bunların Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesinde kullanılması konusunda farklı bir görüş yoktur. Ancak askeri kesimin AKP'nin yakın zamanda ABD ile uyumlu hareket ederek PKK karşıtı güçlerin önünün açılması ve Güney Kürtleriyle iyi ilişki kurulması konusundaki düşüncelerine belirli kuşkuları vardır. ABD'nin uzun vadeli politikaları konusunda yaşanan bu kuşku, zaman zaman farklı söylemleri ortaya çıkarmaktadır.

AKP'nin MİT'le daha uyumlu çalıştığı görülüyor. MİT'in PKK karşıtı Kürtleri öne çıkaran ve KDP ile ilişki geliştiren faaliyetleri gözlemlenmektedir. AKP, MİT ile ilişki içinde politikalarını belirlemektedir. ABD'nin MİT'i ve AKP'yi böyle bir politikaya yönlendirdiğinin işaretleri fazlasıyla vardır.

Asker kanadı da son zamanlarda ABD ile daha uyumlu olma politikası izlemektedir. ABD'nin politikalarına entegre olunduğunda PKK'yi tasfiye etmede destek alacağını düşünmektedir. Bu, askerin klasik politikasıdır. "Stratejik önemimiz ve gücümüz, ABD'nin böyle davranmasını getirir" düşüncesindedirler. 1998 yılında ABD ile ilişki içinde uluslararası komployu başlatmışlardı. 1998 yılında askerlere Suriye'ye sert konuşmalar yaptıranın ABD olduğu netleşmiştir. Şimdi de İran ve Suriye'ye karşı tutum alınırsa, ABD bize bu desteği verir düşüncesi vardır. Asker hala 150 yıllık dengeler içinde yürütülen klasik dış politika ile sonuç alınacağını sanmaktadır. Askerlerin bir kesimi ABD ile ilişki içinde sonuç alırım derken, bir kesim de kuşkuyla yaklaşmaktadır. Aslında politik bir merkez veya kurum olmadıkları için bazen şu politik yana, bazen bu politik yana meyil göstermektedirler. Hükümetle tümden uyumsuz olmanın günümüz politik ortamında kendilerini etkisizleştireceği kaygısını taşımaktadırlar. Askerlerin, dış güçlerin etkisinin arttığı bir dünyada eskisi gibi keskin ve kararlı politik tutumlar içine girmekten kaçındıkları gözlenmektedir. Bu nedenle hükümet ve ordu arasında yaklaşım farklılıklarının çok fazla olduğunu ileri sürmek doğru olmaz. Daha doğrusu farklılıklara rağmen ortak tutumlar göstermektedirler. Ne AKP orduyu gözetmeden politika yapmakta ne de ordu hükümeti dışlayan tutumlar göstermektir.

Ordu ile hükümet arasında Kürt sorunu konusundan çok, İslamcı kesimlerin kadrolaşması, ekonomik alanda güç olmak istemeler konusunda soğukluklar yaşanmaktadır. Kürt sorunu ve dış politika konusunda belirli yönleriyle bir işbölümü yapmış durumdadırlar. AKP, ordumuz ve halkımız bazı şeyleri kabul etmiyor diyerek, Avrupa ve çeşitli güçler karşısında manevra kabiliyetini sağlamaktadır. Ordu ve hükümet milli güvenlik kurulunda belirli konularda işbölümü yapmakta, ne tür demeçler verileceğini bile kararlaştırmaktadır.

Ordu, bazı yönleriyle dış güçlerden bağımsız politika izlenmesini istemektedir. Eğer ordunun Özgürlük hareketini tasfiye etme umudu kırılır ve Kürt sorununda adım atma noktasına gelebilirse, bizim özgür birlik politikamıza yatkın bir tutum izlemesi beklenebilir. Ancak klasik inkar politikasının temsilcisi olması ve Kürt hareketlerini şiddetle ezme zihniyetinin köklü olması böyle bir tutum içine girmesini zorlaştırmaktadır. Öte yandan ordunun onaylamadığı bir çözüme hükümetlerin girmesi de kolay değildir. Bu nedenle Kürt halkının mücadelesinin kararlıca sürdürülmesi ve ordudaki klasik bastırma zihniyetinin kırılması çözüm açısından önemli olmaktadır.

Genelkurmay Başkanı'nın Kürdistan gezilerinde daha yumuşak bir söylem kullanması özel savaşın gereğidir. Ancak bugün yumuşak söylem ihtiyacı duyması mücadelemiz ve Kürt halkı karşısında zorlanmasının sonucudur. Söylemin böyle birbirini tamamlayan ikili karakteri vardır. Bu durum, mücadele kararlı sürdüğü taktirde onun inkarcı, bastırmacı tutumunun da kırılabileceğine işaret etmektedir.

Kürt özgürlük hareketi, askeri, siyasi ve diplomatik alanda mücadelesini sürdürmeye devam ederek bugünkü konsepti boşa çıkarıp çözümün yollarını açmayı sağlayacaktır. Devlet ve hükümet her ne kadar katı tutumunu sürdürse de dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan koşulları bugünkü politikalarında ısrar etmeleri önünde engeldir.

Kürt halkı şiddetli çatışmalara da, barışçıl demokratik çözüme de hazırdır. Kürt halkının direniş potansiyeli tüketilemeyeceğine göre, pes edecek olan Türk devleti olacaktır. Kürt halkı pes etmeyecektir, pes etmek teslimiyet ve ölümdür. Dolayısıyla arkasına dönüp geçebileceği köprü ya da gemileri yoktur.

Kürt özgürlük hareketinin pozisyonu ve siyasi alana etkisi bir yıl öncesine göre daha fazladır. Belki tasfiyeci provokasyon süreci yaşandığı için bazı yetersizliklerle iç içe bir gelişme olmuştur. Ancak olumsuzluklar, yetersizlikler bu gelişmeler karşısında artık sorun olmaktan çıkmıştır. Her alanda toparlanma ve gelişme sürecine girilmiştir.

PKK VE APO'YA HAYIR

Kürt'e ve Kürt sorununa da hayır demektir

Kürt sorununa dayalı olarak önemli bir süreç yaşanıyor. 20. yüzyılın son çeyreğinde PKK'nin doğuşu, gelişimi Türkiye Kürdistan gerçekliğini özgürlüğün, demokrasinin ve halkların kardeşliği çizgisinde iyi açığa çıkardı. Bölgedeki çatışmalı durumdan ve İran-Irak Savaşı'ndan da yararlanarak hem Kürdistan gerçeğini hem de buna dayalı olarak bölgedeki siyasi rejimlerin durumunu, yani Ortadoğu gerçeğini çok yönlü açığa çıkardı ve çözümledi.

Yüzyılın sonuna doğru yaşanan gelişmeler Sovyet blokunun çözülmesi, dünyaya yeni nizam verme arayışlarının gelişmesi TC'den daha çok Ortadoğu'yu etkiledi. Çünkü kapitalist devlet ve toplumun dünya sistemi haline gelmesi, Ortadoğu üzerindeki savaşla, Ortadoğu üzerinde egemenlik kurmakla gerçekleşti. I. Dünya Savaşı bir Ortadoğu savaşıydı. Dolayısıyla o statükonun aşılması her yerden daha çok Ortadoğu'daki çelişkileri açığa çıkardı, mevcut yapılanmayla çelişir, çatışır hale geldi. Giderek 11 Eylül olayları ardından bölgeye yönelik açık bir askeri müdahaleye dönüştü. Bunu yapan bir güç olarak ABD bile yaptıklarını III. Dünya Savaşı olarak tanımlamaktan geri kalmadı, bundan çekinmedi. I. Dünya Savaşı'yla ortaya çıkan bölgenin statükocu yapısına karşı bir çatışma, savaş durumu gelişti. Bunun Afganistan ayağı var. Ardından Irak ayağı da geliştirildi ve Saddam rejimi düştü. Böylece statükonun önemli yerinden ve merkezi halkalarından biri yıkılmış, parçalanmış oldu. Bu, Kürt sorununu, Kürt gerçeğini çözüm temelinde dünya gündemine daha güçlü soktu.

Bir yandan 1970'lerin ortalarından itibaren Kuzey Kürdistan'dan başlayıp bütün Kürdistan parçalarına yayılan halkın ulusal demokratik hareketinin yarattığı aydınlanmanın ortaya çıkardığı gelişmeler, diğer yandan 20. yüzyılın sonunda uluslararası sistemin ya da gelişmelerin ortaya çıkardığı ulus devlet statükosuyla çatışmasının Kürdistan'da ortaya çıkardığı gelişmeler, 80 yıl önce inkar ve imha çizgisinde yaratılmak istenen karartma, yok sayma ve yok etme yaklaşımlarını parçaladı, bitirdi. Karartılan olgu aydınlık kazandı. İnkar edilen gerçek kendine geldi. İmha edilmek istenen olgu bilinçlenip örgütlenerek direnişe geçti. Şimdi bu durum yeni bir gelişmeyi ifade ediyor. Bölge açısından yeni bir durumu ortaya çıkarıyor ve herkesi etkiliyor. Ortadoğu'daki tüm güçleri, –Türk, Fars, Arap vb– toplumsal olguları etkiliyor. Doğal olarak etkilemek durumundadır. Burada bu gelişmeleri, açığa çıkan durumları görerek değerlendirme geliştirmek, somut durumun tahlilini yapmak bilimsel bir yaklaşımı gerektiriyor. Doğru bir felsefik anlayış, yaşam bakışı, yine bilimsel bir yöntem ve diyalektik tahlil gücü bu gelişmeleri görmeyi, anlamayı, değerlendirmeyi ve buna göre yeni düşünceler, politikalar üretmeyi gerektiriyor. Yapılması gereken budur. Olgular açığa çıkmış, gerçekler aydınlanmıştır. Ortam değişmiş, yeni durumlar ortaya çıkmıştır. Bunu görmek, ortaya çıkan yeni somut durumu değerlendirme, ona göre düşünceler, politikalar üretmek ve bilimsel olmak gerekiyor. Böyle yapanlar doğruyu tespit edebilir ve kendilerini gelişen yaşamın gereklerine uyarlayıp geliştirebilirler.

Fakat karşı karşıya olduğumuz durum böyle değildir. 80 yıl önce ne yapılmış, ne öğrenilmişse, aynı şey şimdi de ezberleniyor. Yani bir dini ayet ezberlenir gibi ezberleniyor ve tekrarlanıyor. Kendini böyle olduğuna inandırıyor. Ona ters durumlar ve davranışlar varsa saldırıyor. Ezerek kendisine hakim kılmaya çalışıyor. Bu kadar dogmatizm, bu kadar sübjektivizm yanlıştır. Burada bilim yoktur.

Esasında biraz bu gerçeğe dayalı olarak Kürdistan'daki gelişmeleri halkların yararına, özgürlük ve demokrasi çizgisinde ilerletmek için bir çaba var. Oldukça sorumlu, duyarlı, sağcılıktan, fırsatçılıktan, milliyetçilikten uzak; emeğe dayanan özgürlük, demokrasi çizgisini esas alan, halkların kardeşliğini öngören ve dost tüm halkların çıkarının gelişmesini hesaba katan bir çizgi var. Kürdistan'a büyük ölçüde böyle güçlü bir ideolojik, politik yaklaşımın hakim kılınmış olma gerçeği var. Tabii ki buna ters düşen yaklaşımlar da var.

Milliyetçilik kurumlaştırılmaya çalışılıyor. Körükleniyor, dıştan ve içten besleniyor. Hem küresel sermaye, hem devlet despotizmi hem de geri aşiretçi, aileci feodal zihniyet besliyor. Buna dayalı olarak milliyetçilik ve dar zihniyet Kürdistan'da da kurumlaştırılmaya çalışılıyor. Özellikle Güney Kürdistan'da bu yapılıyor. Fakat Kürdistan genelinde geri plandadır, hakim değildir. Hem Kürt halkı açısından hem de bölge halkları açısından en büyük kazanç; Kürt toplumunun böyle bir milliyetçi, devletçi zihniyetten ve politikadan uzak durabilmiş olmasıdır. Bunu, halkların kardeşliğini demokratik özgürlük çizgisinde, yani birlikte yaşamasını öngören bir çizginin Kürt toplumunda daha fazla hakim kılınabilmiş olmasında görebiliriz.

Böyle bir çizginin hem Kürdistan'da hem de Ortadoğu'da hakim olması için yürütülen bir mücadele var. Bunun saptırılmaya çalışılması, düşünce, bilimsellik ve aydınlık adına doğru değildir. Bu, kendi zulüm, baskı ve sömürü gerçeğini gizleme hareketidir. Ne yazık ki en başta böyle bir tutum var. Gerçekler tersyüz ediliyor. Toplumu etkileyen düşünce kurumları olan basın, edebiyat, sanat bu biçimde oldukça olumsuz bir şekilde kullanılıyor. Bu olguların kötü kullanılması, tersyüz edilmesi ve katledilmesi durumu var. İnsanlara, toplumlara iyilik ve güzellik vermesi gereken kurumlar, baskı zulüm ve sömürünün aleti haline getiriliyor. Kendine yazar, aydın, sanatçı diyenlerin bu gerçekleri görmesi gerekir.

PKK'ye yoğun bir saldırı ve imha süreci dayatıldı

1998'den beri Önder Apo'nun geliştirdiği bir çizgi vardı. 1998 ateşkesiyle birlikte bu çizgiyi daha kapsamlı pratikleştirmek ve izah etmek için çaba harcadı. Amacı, barışçıl yöntemlere dayalı özgürlük ve demokrasi çizgisinde, halkların kardeşliği çerçevesinde Kürt sorununa bir çözüm getirmekti. Demokratik ve barışçıl yöntemlerle bunu sağlamak, başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu'nun demokratikleştirilmesine dayalı olarak bir çözümü geliştirmek, Kürdistan'daki ulusal demokratik gelişmeyi Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin bir harcı, aracı yapmak ve ona hizmet eder hale getirmek amacıyla geliştirilen bir süreçti. Stratejik ve köklü bir süreçti. Buna uluslararası komplo dediğimiz bir saldırıyla karşılık verildiğini biliyoruz. PKK'nin demokrasi, barış ve çözüm istemleri, savaştan daha tehlikeli bulundu. Tabii ki sorun, Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sistemini sürdürmekten; o zihniyeti, politikayı ne olursa olsun hakim kılma, değiştirmeme yaklaşımından kaynaklandı. Şöyle düşündüler: Gorbaçov, Sovyetler Birliği'nde değişiklik yapmak istedi. Eski taşları oynattı, yenisini de kuramadı. Bu noktada harekete geçen emperyalist sistem saldırdı ve Sovyetleri yıktı. Şimdi PKK de eski stratajisini değiştirmek istiyor. Taşları yerinden oynattı. Ancak yeniyi kurmadan saldırırsak yıkarız, yok ederiz, imha ederiz. PKK imha olduktan sonra da Kürt toplumu üzerindeki imha siyaseti daha rahat ve hızlı sonuca götürülür. Komplonun mantığı ve hedefi buydu. Buna da şaşırmamalıyız.

Ne kadar saldırı olursa olsun ve bu saldırılar imhayı öngörürse öngörsün, doğru tutum ve sağduyulu bir yaklaşımla her türlü saldırıya karşı konulabilir. İmha saldırıları başarısız kılınabilir. Ki böyle de oldu. Bunu başta Önderlik yaptı. İmha saldırılarını boşa çıkardı. 15 Şubat'ın gerçekleştirilmesini engelleyemediyse de inkar ve imhaya dayalı çatışma durumunun gelişmesini engelledi. Şimdi zor koşullarda ve ağır saldırı altında olsa da, bu çizgiyi geliştirdi. İdeolojik yenilenme, stratejik değişim, örgütsel yenilenme ve örgütsel yapılanma uluslararası komplonun imhacı saldırıları altında, bu saldırılara rağmen ve buna karşı her boyutta direnilerek çeşitli aşamalara geçme temelinde, her ne kadar zorluklarla dolu olsa da başarıyla gerçekleşti. PKK'nin reel sosyalist blokta olduğu gibi dağıtılması, parçalanması başarılamadı. Uluslararası komplonun bu plan ve hesapları başarısız oldu. Önderliğe saldırı belli bir düzey kazansa da başarısız kılındı. Gerillaya saldırı başarısız kılındı. Gerillayı kuşatma, teslim alma, böylece Önderliği gerillasız ve örgütsüz bırakarak tasfiye etme amaçları gerçekleşmedi.

> "Gerçekler tersyüz ediliyor. Toplumu etkileyen düşünce kurumları olan basın, edebiyat, sanat bu biçimde oldukça olumsuz bir şekilde kullanılıyor. Bu olguların kötü kullanılması ve katledilmesi durumu var. İnsanlara, toplumlara iyilik ve güzellik vermesi gereken kurumlar, baskı zulüm ve sömürünün aleti haline getiriliyor. Kendine yazar, aydın, sanatçı diyenlerin bu gerçekleri görmesi gerekir."

PKK bu saldırıları kırarak aştı. Ortadoğu'daki gelişmelere dayalı bir biçimde, 2004 yazından itibaren yeni bir mücadele sürecini gündemine koydu. 1 Haziran stratejik atılımı diyoruz. Önemlidir. Demokratik siyasal mücadele stratejisi temelinde çok yönlü demokratik mücadeleyi geliştirerek Kürt toplumunun demokratik konfederal örgütlülüğünü yaratmak, Türkiye ve Ortadoğu toplumlarında demokratik dönüşümü zorlamak, desteklemek ve bu temelde Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirmek amacına bağlı bir mücadeledir. Bu kararla kendisini dönüştürmeyen despotik zihniyeti demokratik değişime uğratmayı hedefledi. Demokratik yöntemlerle değişim ve demokratik reformları yapamayan siyasi sistemleri, halkın demokratik mücadelesiyle deforme etmeyi ve değiştirmeyi hedefledi. Bunlar önemlidir. Bu, iyi bir yaklaşımdır. Bu çerçevede somut, açık ve net olarak bölge halkının ve toplumlarının çok ihtiyacı olan, amaçlara bağlı bir biçimde gelişen mücadele 15. ayını doldurdu. Kürt toplumunu etkilediği gibi geliştirdi de. Kürt toplumunu yeniden bir örgütlenme ve demokratik eylemlilik içine çekti. Kendisini değiştiremeyen, despotik zihniyet ve siyaseti aşamayan güçleri de zorladı. Türkiye'de bu hastalıklı despotik zihniyete ve kendini reforme edemeyen siyasete ciddi bir şekilde demokratikleşmeyi dayattı. Despotik gerici yönlerine vura vura onu demokratikleşmeye zorladı. Hem Kürt toplumunda yeni gelişmeler yarattı hem de Türkiye gerçeğini biraz daha aydınlattı.

Temel amaç 1 Haziran'ın hedeflerine ulaşmaktır

Böyle bir ortamda bazı aydınlar, şiddetin durdurulması temelinde demokratik dönüşümün yapılabilmesi, demokratik çözümün gelişebilmesi ve gelişimin sağlanması amacıyla çağrılar yaptılar, açıklamalarda bulundular, talepler geliştirdiler. Bunun mümkün olduğunu, gelişen mücadelenin bunu açığa çıkarttığını, dayattığını, demokratikleşmenin zorunlu bir ihtiyaç olduğunu, bunun barışçıl ve demokratik yöntemlerle yapılabileceğini söylediler. Gittiler Türkiye Başbakanı ile görüştüler. Başbakan'ın hükümet ve devlet yönetimi adına Amed'de yaptığı açıklamalar oldu. Söylenenlerin içinin doldurulması, pratikleştirilmesi ve içina bu fırsat verebilmek için bir aylık eylemsizlik kararı aldık. Yürütme Konseyimizin gerillaya yaptığı çağrıya gerilla güçlerimizin olumlu yanıt vermesiyle böyle bir konum içerisine girildi. Bu, açık ve anlaşılır bir durumdur. Yürüttüğümüz mücadelenin ve çizgimizin, güncel siyasi duruma doğru ve yeterli bir cevap verebilmenin bir gereğiydi. Oldukça olumlu ve etkili de oldu.

Tabii pasif savunma kararından bugüne kadar yaşananlar birçok gerçeği de açığa çıkardı: Gerçekten Kürt olgusu ve sorununa kim nasıl yaklaşıyor, hangi güçler nasıl ele alıyor, bu temelde kim ne yapmak istiyor, bu süre içerisinde somut bir şekilde açığa çıktı. Önemli bir düzey yakalandı, yaşandı. Bunu ters ele almamak, yanlış anlamamak gerekiyor. Önemli ve gerçekçi bir tutumdu. Daha şimdiden amaçlarını büyük ölçüde gerçekleştirdi. En azından gerçekleri açığa çıkararak, çeşitli güçlerin tutumlarını bir kez daha netleştirerek önemli bir işlev gördü. Tabii temel amacı; 1 Haziran atılımının hedeflerini gerçekleştirmekti. Çift yanlı ateşkese ulaşmak, siyasi diyalogun önünü açmak ve demokratik çözüm sürecini başlatmak gibi amaçları vardı. Çünkü böyle bir mücadele içerisinde gündeme gelen bir yöntem oluyor. Onun ne kadar gerçekleşip gerçekleşmediği, sürecin bu yönde ne kadar ilerleyip ilerlemeyeceği kuşkusuz net ve belli değildir. Tersi durumlar, provoke edici ve saldırıcı yaklaşımlar fazlasıyla var. Olumlu yönde süreci geliştirme çabaları oldukça zayıf. İçinde de bir yığın tutarsızlıklar da taşıyor. Bu nedenle de nasıl sonuçlanacağı, devamının nereye gideceği henüz belirgin olmasa da en azından gerçeklerin aydınlatılması, hareketimize yöneltilmiş bir siyasi saldırının boşa çıkartılması, Kürt özgürlük hareketinin ve halkının barıştan, demokratik çözümden ve kardeşlikten yana tutumunun bir kere daha Türkiye toplumuna ve dünya kamuoyuna gösterilmesi açısından oldukça yararlı olmuştur. Sonuç verici, gelişme sağlayıcı olmuştur. Önemli amaçları başarmıştır.

Bizim isteğimiz güncel, taktik başarılarla sınırlı kalma değil de giderek bir stratejik başarıya dönüşme, bunu sağlayacak gelişmeler yaratmadır. Kesinlikle bu amaçla böyle bir karara gidilmiştir. Tabii bunun gelişmesi sadece bize bağlı değil. Şu an bir savaş durumu yaşanıyor. Nasıl

ki Ortadoğu'da III. Dünya Savaşı denilen bir savaş yaşanıyorsa, Kürdistan'da da hangi yoğunlukta denilirse denilsin bir savaş var. Bu savaşı, Kürdistan'ı yok sayan ve imha etmek isteyen sistem başlatmıştır. Kürt halkı varolmak, özgür olmak isteyince, bu temelde direnince ortaya çıkan savaştır. İnkarcı ve imhacı siyaset ortadan kalkmadıkça savaş sona ermez, barışa ulaşılamaz. Çünkü savaşı yürüten güç o. Sistemin iddiası şu: "Kürt'ün varlık direncini kıralım, özgürlük taleplerini yok edelim, inkarı ve imhayı başarırım. Böylece savaşta zafer kazanırım." Bu, ayrı bir durumdur. Bunu yapabilirse durum bir soykırımla sonuçlanmış olur. Soykırımcı gücün egemenlik sağlaması temelinde bir barışa kendisi gidebilir. Fakat katliam üzerinde bir silah susması ortaya çıkar. Yoksa gerçekten de özgürlüğü ve demokrasiyi yaratan bir barış olamaz. Bu nedenle eğer gerçekten barış olacaksa, savaş aşılacaksa, bu ancak savaşı ortaya çıkaran siyasetin ve o siyasete yön veren zihniyetin değişmesiyle olur. Aslında bunu yaratacak bir düzey var. Hem Kürdistan'da gelişen özgürlük mücadelesinin ortaya çıkardığı gerçekler hem de Ortadoğu'da yaşanan çatışmalı durumla birlikte Kürdistan genelinde yaşanan gelişmeler bunu mümkün, gerekli kılıyor.

Ordu operasyonlarını daha yoğun ve aralıksız sürdürdü

Gerçekten de demokratik bir yaklaşım olsa, bunlardan ders çıkartarak, hızla gerçekçi çözümler üretebiliriz. Ama öyle bir yaklaşım yok. Dolayısıyla böyle kritik bir süreçte geliştirdiğimiz eylemsizlik kararı, onun ortaya çıkardığı elverişli zemin doğru ve yeterli kullanılamıyor. Peki neler dayatıldı? Daha eylemsizlik kararını açıklamak istediğimiz zamanda bile böyle bir açıklama yapmamıza fırsat verilmedi, imkan sunulmadı. Savaş yanlısı çevrelerin dayatmasıyla AB'nin merkezi olan Brüksel, *"barış istiyoruz, çatışmayı durduruyoruz"* açıklamasına izin vermedi, bunu terörizm saydı. Nasıl ki, Önderliğin 1 Eylül 1998'de, ateşkes ilanıyla birlikte barışçıl demokratik çözüm sürecini geliştirmek istemine uluslararası komplo saldırısıyla cevap verildiyse, aynı durum bir kere daha hem de demokrasinin beşiği olduğunu iddia eden Avrupa'da, onun başkenti olan Brüksel'de sergilendi. İlginçtir, sadece Türkiye'ye bağlı gerici, despotik zihniyetle ve saldırıyla yüz yüze değiliz. Bunun dış boyutu, uluslararası boyutu da en az Türkiye'deki kadar önemli ve saldırgan konumdadır. Daha sonra önemli gelişmeler olması beklenirken çok ileri durumlar ortaya çıkmadı, güçlü inisiyatifler oluşmadı. Her yerde gerillaya karşı operasyonlar sürdürüldü. Hiçbir çatışma içerisine girmeyen, girmek istemeyen gerilla tahrik edilerek, operasyonlar yayılarak çatışma içine çekilmeye çalışıldı. Bu çatışmalar içerisinde birçok kayıp verildi. Bu, bir duyarlılığı yarattı. Halkın bu şehitlere sahip çıkması şiddetle, saldırıyla karşılandı. Şehide sahip çıkan, cenaze töreni yapan halka kurşun sıkıldı. Böyle bir ortamda yeni katliamlar yapıldı. Bu halen sürdürülüyor. Silahlar sustu. Demokratik yöntemler işlesin, siyasal mücadele kitlelerin demokratik eylemleriyle yürüsün yaklaşımlarına en şiddetli karşılık verildi.

1 Eylül'de yürüyüşler saldırıya uğradı, 4 Eylül'de Kürt halkının demokratik eylemi hem engellendi hem de tıpkı 6-7 Eylül 1955'te hıristiyan azınlığa yapıldığı gibi, devletçe örgütlenen bir komployla örgütlü bir biçimde halka yönelik bir saldırı geliştirildi. 'MHP'liler yapıyor,' bilmem 'toplumun galeyana gelmesi' deniliyor. Bunların hepsi hikayedir. Öyle MHP'nin, DYP'nin işi de değil. Doğrudan devlet yapıyor. Nasıl ki 6-7 Eylül olaylarını bizzat MİT tezgahlamış, komployla ortaya çıkarmışsa, şimdi de aynı şeyleri MİT, kontrgerilla, polis, jandarma yapıyor. Yaralanmış olan insanların yüzde doksanı polis copuyla yaralanmış. Basın bir de utanmadan yazıyor, "polis linç olmaktan kurtardı." Nerede kurtardı? Zaten linç eden polisin kendisiydi. Hem linç ediyor hem de kurtarıcı pozisyonuna giriyor. Bu çok sahte, ikiyüzlüce düzenlenmiş bir oyundur.

Halkın kendini ifade etme, taleplerini ortaya koyma, bunun için demokratik mücadelesini geliştirmesine izin verilmiyor. Bununla yetenilmediği gibi, Avrupa ülkeleri de bu siyesete ortak edilmeye çalışılıyor. Belçika'nın Brüksel'de eylemsizlik kararının açıklanmasına izin vermemesi, Almanya'nın Türkiye'dekini de geride bırakacak şekilde demokratik Kürt kurumlarına karşı saldırısı, Avrupa'nın da bu inkar siyasetine ortak olduğunu gösteriyor. İlginç olan, Türkiye'de yoğun saldırılara rağmen yine de gazeteler çıkıyor, Kürtçe kasetler dolduruluр satılabiliyor. Almanya bunları da durdurdu. Tabii ki bazı şeyler Türkiye'nin talepleriyle oluyor. Deniliyor ki "Türkiye Başbakanı iki ay önce mektup yazmıştı. Bunların kapatılmasını istemişti. Onun için oldu." Yine deniliyor ki "ABD sözcüleri, Avrupa'daki PKK'ye karşı özel planların olduğu yönünde açıklamalar yaptı." Mevcut gelişmeler açıklamaların bir pratikleşmesi oluyor. Olabilir, bu tür gelişmeler de olabilir. Ama herhalde Almanya'yı Amerika ya da Türkiye yönetmiyor. Onlar da devlettirler. Kendilerine göre bir stratejileri, politikaları, taktikleri ve iradeleri var. Eğer bu tür uygulamalara giriyorlarsa demek ki onların politikaları da, anlayışları da, zihniyetleri de böyledir. Bu nedenle de her şeyi Türkiye'ye bağlamak dar bir yaklaşım olur. Olay ve olguların gerçek yüzlerini bütünlüklü görebilmemiz gerekiyor.

İmha zemini hazırlanmaya çalışılıyor

Önderlik üzerindeki uygulamalar bütün bunların hepsini geride bırakacak düzeydedir. Oldukça onur kırıcı ve rencide edicidir. İmha amacını gerçekleştirmek için her türlü provokasyonu ifade eden bir konumdadır. Önderlik böyle tanımladı. Gerçekten de şöyle bir çizgi izleniyor. Tahrik ediliyor, provoke ediliyor. Bunun amacı şu: İmha zeminini yaratmak. Onun için Önderlik oldukça belirsiz, riskli bir süreçten geçildiğini belirtti. Bu önemli ve anlamlıdır. Sadece bazı uygulamalar, tecrit ya da sınırlandırmalar söz konusu değildir. Olaylar onu çok aşmış durumdadır. Bir provokasyon var. Psikolojik, fiziksel işkence had safhadadır. Psikolojik bakımdan tahrikler çok yoğun. Böylece, aslında imha zemini hazırlanmaya çalışılıyor. Bununla birlikte Genelkurmay'ın ilan ettiği topyekün savaş, topyekün imha ve katliam buna dayalı olarak geliştirilmek istiyor. Böyle tehlikeli bir durum, tehlikeli bir süreçtir. En hassas yerinde halka bir saldırı dayatılmış oluyor. Böyle bir durumla yüz yüzeyiz. Bu durum nereye gider, belirsizdir. "Bir eylemsizlik kararı verdik, ama böyle saldırılarla karşılaştık, oyunlar var, kararımız yanlış olmuştur" dememeniz lazım. Bu kesinlikle doğru değildir. Bir siyasi tutum ve saldırıyla yüz yüze geldik. Ona karşı bizim de bir siyaset geliştirmemiz gerekiyordu. Geliştirdiğimiz siyaset bu bakımdan başarılı olmuştur, sonuç vermiştir.

> **"Her yerde gerillaya karşı operasyonlar sürdürüldü. Hiçbir çatışmaya girmek istemeyen gerilla operasyonlar yayılarak çatışma içine çekilmeye çalışıldı. Bu çatışmalar içerisinde birçok kayıp verildi. Halkın bu şehitlere sahip çıkması şiddetle, saldırıyla karşılandı. Şehide sahip çıkan, cenaze töreni yapan halka kurşun sıkıldı. Böyle bir ortamda yeni katliamlar yapıldı."**

Zayıflatmış, teşhir etmiştir. Karşıt güçler eğer bu kadar çılgınca, hırçınca saldırıyorsa, aslında teşhir olduğu, zayıf olduğu içindir. Bu bakımdan daha ileri gelişmeler yakalayamasak bile şu an ulaştığımız düzey tatmin edicidir.

İkinci bir husus ise "her şey masa başında çözülür, her şey tarafların karşılıklı anlaşması biçiminde olur" yaklaşımı yanlıştır. Bu, Türkiye gerçeğini anlamamak olur. "Devlet karar alsın. Biz bu kadar fırsat sunuyoruz, imkan veriyoruz, demokratikleşsin" demek olmaz. Demokratikleşmez, karar almaz. Zaten almıyor da. Genelkurmay, "bir milim bile esnememek lazım. Esnersek kayboluruz" dedi. Kendilerine çok güvensizdirler. Çok ters konumda olduklarını iyi biliyorlar. Dünya değişmiş. TC'nin oluştuğu dünya ortada yok. 12 Eylül darbesinin gerçekleştiği dünya yok. Dünyayla karşı karşıya gelmiş. Onun sorumlusunu PKK sayıyor. Kendi sistemi karşı karşıya gelmiş. karşıt olduğunu biliyor. Kürt sorunu ve Kürdistan konusunda dünyayla yüzde yüz ters konumdadır. Bu siyaseti ve despotik devlet anlayışını biraz taviz verirse sürdüremez. Köklü demokratikleşme ve Türkiye'nin köklü yeniden yapılanması gerekir. O nedenle "ya her türlü gelişmeye karşıt despotik bir saldırıda oluruz ya da başka bir şey olmaz" diyor. Tansu Çiller'in 1994'teki mantığı olduğu gibi devam ediyor. Gerçeklik şimdi budur. "Bu yanlıştır, despotiktir, faşist zihniyettir" diyebiliriz. Fakat bunları söylemek yetmez, fazla bir şeyi de değiştirmez. Ancak bir propaganda ve teşhir içeriğini taşır. "Biz burada duramayız, bununla yetinemeyiz, devlet demokratikleşsin" diye bekleyemeyiz. Devlet de "ne olursa olsun bizi ilgilendirmez, biz onun dışındayız, karşısındayız" diyemez. Demek ki demokrasi mücadelesini yürütmeliyiz. Bu despotik, gerici, milliyetçi zihniyetlerin aşılması, kırılması ve politikalarının değişmesi için demokrasi mücadelesi vermeliyiz. Türkiye'de demokratik değişimi geliştirecek, sağlayacak ve demokrasi mücadelesinin bir parçası da biz olmamılıyız. Bu nedenle de "demokratik zihniyet ve yaklaşım gelişsin, sorun çözülsün" demekle yetinemeyiz. Demokratik zihniyeti geliştirecek, örgütlenmeyi sağlayacak, mücadeleyi yürütecek çabaların içinde bizim de olmamız gerekiyor.

Despotik zihniyeti, topyekün savaş yanlısı güçleri teşhir edecek, daraltacak, etkisizleştirecek, Türkiye'de demokratik güçlerin örgütlenmesini, etkili hale gelmesini, bu temelde demokratik değişimin adım adım gerçekleşmesini sağlayacak bir mücadelenin ve çabanın sahibi olmamız gerekiyor. Bu nedenle de mevcut duruşumuz etkilidir, önemlidir. Bu, Türkiye'yi demokrasi mücadelesi içine soktu. Bizi bu konuları dirilten, destekleyen, Türkiye yönetimi içinde gerici, milliyetçi zihniyet ve politikaya karşı mücadele eden bir konuma getirdi. Bu bakımdan da geldiğimiz nokta önemlidir. Bu da bizim görevimizdir. Yoksa diğer türlüsü milliyetçi, devletçi çizginin bir sonucu oluyor.

Esas amaçlarımıza ne kadar ulaşabileceğiz? Bu eylemsizlik kararı bir ateşkese ulaşabilecek mi? O temelde demokratik siyasi diyalogun önü açılabilecek mi? Eylemsizlik kararının süresi bitime geldi. Ancak mücadele çok yönlü gelişebilir, sürebilir. Önemli bir konumu bu çerçevede tutturmuş olduk. Bundan sonra mücadeleyi geliştirdikçe Türkiye gündemine böyle bir gelişmeyi daha fazla dayatacağız. Mücadelemiz, hep ateşkes ve siyasal diyalogun dayatılması, onun gerçekleşmesini sağlamak amaçlı bir mücadele olacak. Zaten 1 Haziran atılımımızın bağlı olduğu yön de buydu.

Mevcut tutumla bize yöneltilmiş siyasi saldırıyı boşa çıkardık. Bizi şiddet yanlısı gösterme, farklı karar alamaz noktaya getirme ve tehdit etme yaklaşımlarını önemli ölçüde kırdık. Diğer yandan rejimi teşhir eden, asıl şiddeti ve terörü Türkiye devletinin uyguladığının herkese gösterilmesi düzeyinde açığa çıkan gelişmeyi bir kez daha yaşadık. Türkiye Genelkurmayı operasyonların süreceğini bizzat ifade etti. Topyekün savaştan, mücadeleden söz etti. Bunun uygulanması gerektiğini söyleyerek, Türkiye ve dış kamuoyuna savaşı sürdüren gücün kendileri olduğunu ifade etmek zorunda kaldılar. Bu, onları teşhir eden önemli bir tutumdur.

Üçüncü bir nokta; bu süreçte demokratik eylemlilikte müthiş bir gelişme ve artış oldu. Halk kitleleri hem taleplerini hem de onu gerçekleştirmek için örgüt ve eylem güçlerini ortaya koydu. Bu selamlanacak, kutlanacak bir düzeydir. En ciddi, önemli gelişme düzeyi budur. Bundan sonrası açısından mücadelemiz sürecektir. Önemli kazanımlar, buna dayalı olarak halkın demokratik eylemliliği ve mücadelemizin çok yönlü gelişimi sürecektir, bundan sonra da Türkiye'yi demokratik değişim, dönüşüme zorlama temelinde çalışmalar geliştirilecektir. Bu bakımdan önemli gelişmeler sağlanmıştır. Mücadeleci bir konum daha da ilerlemiştir. Kuşkusuz yeterli değildir. Amaçlanana ulaşmada, ateşkesle demokratik çözüme varmada engeller yaşanıyor. Bu durum daha fazla bir mücadeleyi gerektiriyor.

> **"Önderlik üzerindeki uygulamalar oldukça onur kırıcıdır. İmha amacını gerçekleştirmek için her türlü provokasyonu ifade eden bir konumdadır. Onun için Önderlik oldukça belirsiz, riskli bir süreçten geçildiğini belirtti. Bunlar sadece bazı uygulamalar, tecrit ya da sınırlandırmalar değildir. Psikolojik, fiziksel işkence had safhadadır. Böylece imha zemini hazırlanmaya çalışılıyor."**

Ordu topyekün mücadeleyi dayatıyor

1 Haziran atılımının daha çok meşru savunma çizgisinin gerillaya dayalı yönüyle şimdiye kadar gelinirken, onunla birlikte halkın demokratik, siyasi eylemliliğinde ve serhildanında da çok güçlü, kapsamlı açılım, hareketlilik sağlanmıştır. Bu konum iyi bir konumdur. Demokrasi mücadelesinin çok daha yayılması, güçlenmesi ve gelişmesi anlamına geliyor. Bu mücadeleyi doğru yöntemlerle daha da derinleştirerek sürdürmek; gericiliği, despotizmi, milliyetçiliği daraltacak, sınırlandıracak demokratik zihniyeti ve bu temelde politik değişimi geliştirebilecektir. Bu bakımdan, hemen somut, kalıcı sonuçlar olmadı, karşıtlarımız bizim düşüncemize gelmedi diye "hiçbir şeyi sağlayamadık" veya "bu tutum olumsuzdur" demek tek yanlı bir yaklaşımdır. Realiteyi görmek, karşımızdaki gücün özelliklerini tahlil etmek, çözümlemek ve onu demokratik doğrultuya getirecek yol ve yöntemleri bulup ona uygun ve onun gerektirdiği mücadeleyi yürütebilmek önemlidir. Bu düzeyde bir düşünce yoğunluğu, yöntem zenginliği, uzun soluklu mücadele ve bir de iradesine sahip olmak gerekiyor. Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi hareketini böyle bir tutum ileriye götürebilir. Yine Kürdistan üzerindeki despotizmi, inkarcılığı ve katliamcı, saldırgan tutumu ancak böyle bir mücadele ile kırıp, aşabiliriz.

Bu süreç Kürt sorunuyla ilgili olan, bizim dışımızdaki güçler açısından ne tür gelişmeler ortaya çıkardı? Karşıtlarımız ne yapıyorlar, ne düşünüyorlar? Ne yapmaya çalışıyorlar? Neleri savunuyorlar? Halkın eylemliliğinin geliştiği, gerillanın eyleminin geriye çekildiği böyle bir süreçte açığa çıkan gerçekler neler?

Şunu gördük: Hükümet çok ürkek ve korkak davranıyor. Çok bütünlüklü ve tutarlı değildir. Türkiye yönetimi içerisinde çok farklı görüşlerin olduğu bir gerçektir. Fakat 23 Ağustos'ta yapılan Milli Güvenlik Kurulu Toplantısı'nda hükümet ordu tarafından ciddi bir uyarı aldı, tehdit edildi. Demirel, 28 Şubat'ın nazikçesi olduğunu söyledi. 28 Şubat Erbakan hükümetine verilen bir muhtıraydı. AKP hükümeti de Erbakan hükümeti gibi düşecek mi, yoksa Süleyman Demirel gibi kirli özel savaşın koordinatörlüğüne mi gelecek? Bunu önümüzdeki süreç gösterecektir. Fakat bu hükümet üzerinde böyle bir ikilem var. Bir karar sürecindedir. Henüz hangi yönde ilerleyeceği de netleşmiş değil. Görüntüler daha çok –özellikle Abdullah Gül'ün açıklamaları– Demirel'leşerek devam etmeye çalışacaklarını gösteriyor. Çok fazla açılım sağlanamadı. Sus pus edildi. Sadece fırsatçı bir biçimde, özellikle AB, Amerika ile ilişkilerde bu durumu kullanmaya çalışır gibi gözüküyorlar.

Ordu topyekün mücadeleyi dayatıyor. Ölçüsü, halkın ve devlet kurumlarının tümünün katıldığı bir savaştır. Katlettiği halk da Kürt halkı oluyor. Devlet kurumlarının tümünü bütünlük içinde harekete geçirerek Kürt halkıyla gerillayı ve hareketimizi karşı karşıya getirmeyi planlıyorlar. Hareketimizi böylece halktan tecrit edilen, marjinalleştirilen, izole edilen bir terör hareketi konumuna düşürmeyi hedefliyorlar. Planları ve stratejileri bu çerçevededir. Bunun sağlanması için de, hükümetle birlikte, MGK toplantısının karar ve planı olarak çalışma yürütüyorlar. Halkı kazanmak istiyorlar, PKK'ye muhalefet yaratmaya çalışıyorlar. Çeşitli işbirlikçi kesimleri, ajan çevreleri, Melik Fırat ve İbrahim Güçlü gibi, bu dönemde hareketlendirdiler. Onlara dayanarak alternatif bir hareket yaratmaya çalışıyorlar. Bir yandan Kürt halkına bazı vaatler vererek, diğer yandan baskı ve şiddetle sindirip korkutarak geriletmek çabası, hareketimize ve gerillaya karşı çıkartma amacını taşıyor.

Son gelişmeler ve halkın eylemliliği bu bakımdan da büyük bir önem arz ediyor. Ajan çevreler çok sınırlı kaldılar. Sözde Melik Fırat'ın partisi bir toplantı yaptı. Güya Kürt görüşünü oluşturacaktı. Ciddiye alınmayacak durumdadır. Talabani bile "maalesef PKK ve Apo çok etkili" demek durumunda kaldı. Oyunun içinde onlar da var. Bizzat yönlendiriyorlar. Halkı harekete karşı çıkartmayı hesaplarken Kürt halkı kendi karşılarına daha eylemci, dinamik ve örgütlü bir biçimde çıktı. Bunlar oyunları bozan gelişmelerdir. Kuşkusuz yeniden durum değerlendirmesi yapacaklardır. Fakat bu çabalarını sürdürecekleri de anlaşılıyor.

Önemli bir husus, bu görüş ve anlayışlarının tamamıyla teşhir olmasıdır. Çok yönlü bir tartışmayla bu net olarak ortaya çıkıyor. Çeşitli çevreler, siyasi güçler ve basın tartışıyor. İlginç tutum ve görüşler ortaya çıktı. Bunlar kendi içinde çok çelişkili olan ve çok itibar görmeyecek görüşlerdir. Örneğin Deniz Baykal "bunun arkasında siyasi bir proje var" diyor. Genelkurmay Başkanı da "siyasi amaç güdüldüğünü, onun için teröre başvurulduğunu" söyledi. Eğer bir siyasi hareketsek, siyasi amaç için oluyorsa, o zaman bir siyasi sorun var demektir. Başbakan da "Kürt sorunu" dedi. Demek ki Kürt sorunu bir siyasi sorun oluyor. Siyasi sorun ise siyasetle çözmek gerekiyor.

1 Eylül 1998'den beri Önderliğimiz, siyasetle bu sorunu çözme çabası içerisine girmiş durumdadır. Her türlü fedakarlığı göstererek, işkenceye ve tek yanlı saldırılara karşı dayanarak, direnerek bu çizgide ısrarla duruyor. Kararlılıkla bu çizgiyi sürdürmeye çalışıyor. O zaman siyasi sorundan korkan kim? Dünyaya gidiyor, şunu söylüyorlar: "PKK siyasallaşmak istiyor, engellemeliyiz." Kim anlar bundan? Siyasallaşmak istiyorsa, sen onun önünü niye tıkatıyorsun? Tıkatmak, siyaseti durdurmak ve şiddeti ortaya çıkarmak değil midir? Bir siyasi sorun varsa, siyasi çözüme neden gelinmiyor? Şimdiye kadar "siyasetle ilgisi yok, terör sorunudur" diyorlardı. Şimdi siyasal sorun dediler. O zaman siyasal sorunu siyasi yöntemle çözmeyip de şiddetle, askeri hareketle bastırmak te-

rörizm değil midir? Bunu da yapan ve dayatan ordunun kendisi oluyor. İç yüzleri biraz böyle açığa çıktı. Dolayısıyla bu yaklaşımı kimseye anlatamıyorlar. "Dünya, dostlarımız bize destek vermiyor" diye Yaşar Büyükanıt ikide bir zevzenikte bulunuyor. Sanki herkes babasının oğlu, kendine hizmet etmek zorundaymış gibi anormal bir zihniyetle herkesi tehdit ediyor. Dünya seni nasıl kabul etsin? Sen siyasetin önünü tıkatıyorsun. Bir halkı yok sayıyorsun. O halkın en basit demokratik istemini şiddetle karşılıyorsun. Oysa dünya bu çizgide değil. Dünyanın gidişatı buna ters. Diyorlar ki "şiddet uygulanmış, bu kadar şiddet uygulayanlar muhatap alınır mı?" Zaten şiddet uygulayanlar, savaşanlar, mücadele edenler muhatap alınırlar, taraf olurlar. İsrail-Filistin çözüm üretiyor. Hem de günü gününe karşılıklı çatışma halinde, ama yine de bir şeyler geliştirmeye çalışıyorlar. İngiltere, IRA ile görüşüp anlaşmak durumunda kaldı. Ve böyle bir çizgiye geldi. Şimdi çözüm yolunda ilerliyorlar. İşte Endonezya en çok savaş yürüten bir sahaydı. Savaş yürüttüğü gibi ateşkes ve barış da yapabiliyorlar. Siyasi çözümü geliştirebilmek için savaşı durduruyorlar, ateşkes yapıyorlar. Muhatap alıyorlar. Sürgünler dönüyor, zindandakiler bırakılıyor. Bu yönlü fazlasıyla örnek var.

Türkiye dünyaya şunu dayatıyor: "El Kaide terör örgütü dünyada birincidir, ikincisi de PKK'dir." İkisini aynı kefeye koyuyor. Oysa Amerika da, İngiltere de şunu açıkladılar: "Yerel etnik sorunlardan kaynaklanan şiddetle uluslararası terör ayrıdır." Türkiye, PKK'nin yaptığını, Kürtlerin özgürlükleri için en alt düzeydeki şiddet kullanımını ısrarla uluslararası terör, herkesi hedefleyen, vuracak terör gibi göstermeye çalışıyor. Bunların gerçeklikle bir alakası yok. Öyle kimseyi ne korkutabilirler ne de kandırabilirler. Zaten kandıramıyorlar da. Dolayısıyla destek alamıyorlar. Alamayınca da tabii yakınıyorlar, serzenişte bulunuyorlar. Bizim örgütlediğimizi sanıyorlar. Kürtlerle anlaşmışlar gibi görüyorlar. Bize de güya dünya ile anlaşmışız, işbirlikçi olmuşuz gibi yaklaşımı yapıştırıyorlar. Sen anlaşmaya çalışıyorsun, eğer başkalarıyla anlaşmak hainlikse baş hain sensin. Niye Kürt ilişki kurunca hain oluyor. Üstelik öyle bir şey yoktur.

Dünya anlaşıyor, silahı durduruyor, sorunlara siyasi çözüm arıyor. Türkiye ise şiddetle ezmeyi dayatıyor. Mevcut durumda bu terstir. Genelkurmay çizgisi kesinlikle dünya gerçekliğiyle terstir. Bu aşağılık kompleksine dayalı şoven milliyetçiliğin tezahüründen başka bir şey değil. Zırnık kadar bir şey üretemiyorlar. Biraz gelişkin, eğitimli sanılıyordu, öyle olmadıklarını net olarak ortaya koydular. Toplumun önünü tıkatıyorlar. Bu bakımdan Türkiye'nin yaklaşımları dünyaya terstir. ABD çizgisiyle uyumlu değil. İngiltere gibi bir ülke kendi sorununu çözüyor. IRA ile görüştü, anlaştı. Komplekse kapılmadı. "Şiddet uyguladı, görüşmem" demiyor. Yeter ki çözüm bulunabilsin. Onun gerektirdiği tavrı gösteriyor. Açıktan yapmıyorsa da gizliden yapıyor. Doğrudan IRA yetkilileriyle yapmıyorsa da onlarla bir anlaşmaya varma temelinde başka İrlandalı, cumhuriyetçi kesimlerle ilişki ve görüşmeleri sürdürüyor. Diğer birçok ülkede de gelişmeler böyledir. Türkiye ne yapıyor, ne üretti? Genelkurmay diyor "ezilecekler, bunun için topyekün savaş gerekli." Batman da "burası Kürdistan'dır, biz Kürt'üz" diyor. Ne büyük tehlike! Peki ne desinler? Bu mantık çok tehlikelidir.

Onlar aydınlarla şöyle bir anlayış oluşturmuş gibi görünüyorlar, çünkü deklarasyon yayınlayan aydınlar da bunu dillendiriyorlar; "PKK ayrı, Kürt sorunu ayrıdır." Aydınların sözcüsü olan Gencay Gürsoy söylüyordu: "Kürt sorununu Abdullah Öcalan'a indirgemek, O'nunla özdeşleştirmek yanlıştır." Ne yapmak gerek o zaman? Başka muhataplar bulup sorunu orayla çözmek gerekiyor. O yönlü düşünceler basında da çok yaygınlaştırılıyor. Buna dayanılarak "PKK ve Apo'ya hayır, Kürt sorununa evet" biçiminde bir görüş gelişiyor. Hükümet şimdi bu görüşü biraz dillendiriyor. Kendi Kürt'ünü yaratma temelinde kendi içinde de, dışında da bazı şeyleri yaratmaya çalışıyorlar. Bunun, en ileri görünen ve güya demokrat sayılan aydınların da çizgisi olduğu anlaşılıyor. Onun için de PKK'den uzak durulmaya çalışılıyor. Önderlik muhatap alınmak istenmiyor. Tam tersine bunlara karşı baskı, saldırı ve işkence mubah görülüyor. Bize diyorlar ki "Önderliği öne çıkarmayın. O çok sonra gündeme gelecek." Neden sonra? Artık herhalde Kürt yok olduktan, inkar ve imha gerçekleştikten sonra olacak. "Kendiniz muhatap olarak çıkmayın." Bir sorun muhatabıyla çözülür. Yoksa kiminle çözecekler? Şerafettin Elçi'ye parti kurdurtuyorlar. Şerafettin Elçi'nin bir sorunu yok ki. Güllük, gülistanlık yaşıyor, geziyor, yiyor, içiyor. Zengin olmuş, işlerini yürütüyor. Şerafettin Elçi ile Türkiye'nin herhangi bir sorunu yok. Neyi çözecek? Melik Fırat ile sorunu çözeceklermiş. Toplantı yaptırıyor, karar hazırlatıyorlar. Melik Fırat boğazda gününü gün ediyor. Türkiye ile herhangi bir sorunu var mı? Herhangi bir çelişki veya çatışma içinde midir? O zaman sorunu olmayanlarla varolan sorunlar nasıl çözülür? Demek ki bu yaklaşım çözüm değil, Özgürlük hareketini, Önderliğini, partisini tasfiye etme yaklaşımıdır.

Sorun muhatabıyla çözülür

Apo ve PKK'ye hayır, Kürt sorununa evet, oyundur, bir çizgi veya Kürt sorununu kabul etme durumu değil. "Kürt sorununu tümden reddediyorum. Kürt'ü reddediyorum" derse, zaten inkar siyaseti deşifre olur. Kürtleri karşısında bulduğu gibi dünya demokrasisini de karşısında bulur. Ne yapılmak isteniyor bu durumda? İnkar imha sisteminin siyasetini başarıya götürmek için topyekün karşıya almak başarı getirmiyor, geriletiyor. O zaman parçalamak gerekiyor. Amerikalı yetkililer diyorlardı, "PKK'yi bölüp parçalamak, parça parça yıkmak siyaseti." Onu yapmak istiyorlar. PKK ve Apo'ya hayır, Kürt'e ve Kürt sorununa da hayır demektir. İşin özü budur. Bu nedenle bu bir oyundur. Böyle PKK'siz ve Apo'suz bir Kürt'ü kabul etme, Kürt sorununu ele alma. Çözüme gitme diye herhangi bir yaklaşım yoktur. Çözme yaklaşımları olsa, buyursunlar çözsünler. Kim önlerine engel? Çözmek istiyorlarsa, durduran mı var? Karşı çıkan mı var? Hayır, yoktur. "Biz çözeceğiz de PKK var, PKK engel" diyorlar. PKK mücadele ediyor, ama onlara göre PKK yok olmalı. Zaten ondan sonra Kürt ve Kürt sorunu da ortadan kalkar. Doğru ölçü şudur: Kürt eşittir PKK, o da eşittir Apo. Bunun başka herhangi bir açıklaması yoktur. PKK'yi ve Apo'yu yok sayma temelinde Kürt varlığını esas almak demek, inkar ve imha sistemini yürütmeye çalışmak demektir. İnkar sistemini başarıya götürmek için bir oyun olarak bu gelişti.

Güney'de KDP ve YNK var. Sistem içindedirler. Orada Amerika'nın yoğun baskısıyla böyle bir konjonktürel duruş yaratılıyor. Bir yasal somutluk kazanmış değildir. Bu konjonktürel durum da PKK mücadelesi ile yaratılmıştır. PKK yok olursa nasıl ki Kuzey'de bir Kürt çözümü gelişmeyecek ve Kürt varlığı kabul görmeyecekse Güney'de de aynı durum olacaktır. Güney'deki durumun PKK'ye karşı bir savaş rüşveti olarak ortaya çıkartıldığını bilmeyen var mı? Güney'de federe yapıyı kabul etmek 1992 Güney Savaşının rüşveti değil miydi? Şimdi Hewler'de Kürt Parlamentosu diye ilan edilen parlamentonun aldığı birinci karar PKK'ye karşı saldırı kararı değil miydi? Neyin üzerine kuruldu bu parlamento? Güney'deki Kürt yapılanması 13 yıldır neyin üzerinde gelişiyor? PKK'ye karşı Türkiye'nin, Amerika'nın savaşı üzerine gelişiyor. Hala bu olgu üzerinde duruyor. Bu nedenle tabii Kürt sorunu eşittir PKK, o da eşittir Apo'dur. Bunun dışında herhangi bir yaklaşımla Kürt kabul edilmiş olmaz, olmuyor. Bunu böyle bilmemiz, anlamamız gerekli. Herkesin de böyle ele alıp yaklaşması lazım.

Sanki oyun olarak söylenen o söyleme kanıyoruz gibi bir izlenim veriliyor. Öyle değildir, bazı çevreler öyle söylüyorlar. Aslında onları yönlendiren devlettir. Arkalarında devlet siyaseti var. Kürt'ü aldatarak Kürt toplumunu kendi içinde zayıf düşürmek, dolayısıyla Özgürlük hareketini bu ortamda darbelemek için bunu yapıyor. Bunlar gerçekleşirse ardından Kürt'ün inkarı hayata geçirilmek isteniyor. Bu nedenle geçerliliği olmayan bir olgudur. Bazıları "Kürt sorununu kabul ediyorum, ama PKK ile Apo'yu reddediyorum" diyorsa, o aslında inkar ve imha siyasetine bağlıdır. Tüm bunlar gelip inkar ve imha siyasetinde birleşiyor. İnkar ve imhayı gerçekleştirmenin yolu da Genelkurmay'ın açıkladığı topyekün savaş oluyor. Türkiye'nin mevcut duruşu, çeşitli görüşler hali hazırda bu çerçevededir.

Yaşananlar sadece Türkiye içi bir durum değil. Bu konum dıştan da destekleniyor. Örneğin Tayip Erdoğan açıklama yaptıktan sonra İran'dan gelen mesajlara bakalım; "PKK'ye karşı Türkiye ile her türlü ittifakı, ortak operasyonlar yaparız." Yani ateşkes ve barış istemiyorlar, savaşı tahrik ediyorlar. Sanki bir ateşkes olmuş gibi endişeye ve kaygıya düştüler. Türkiye'yi "biz arkanızdayız, PKK ile uzlaşmayın saldırın" diye teşvik etmeye çalıştılar.

> **"PKK ve Apo'ya hayır, Kürt sorununa evet biçiminde bir görüş gelişiyor. Hükümet kendi Kürt'ünü yaratma temelinde bazı şeyleri yaratmaya çalışıyor. Bunun, en ileri görünen ve güya demokrat sayılan aydınların da çizgisi olduğu anlaşılıyor. Onun için de PKK'den uzak durulmaya çalışılıyor. Önderlik muhatap alınmak istenmiyor. Tam tersine bunlara karşı baskı, saldırı ve işkence mubah görülüyor."**

Avrupa'ya bakalım; Brüksel, eylem durdurma kararının açıklanmasına izin vermedi. Almanya, Türkiye'ye paralel Kürt demokratik kurumlarına karşı saldırılarını sürdürüyor, kurumları kapatıyor. Türkiye'den hiçbir farkı yok. Birlik içinde Türkiye'yi PKK ile mücadele etmeye teşvik eden birçok çevre var. Ve bunlar ne anlama geliyor? AB ateşkesten, barıştan değil, çatışmadan yanadır. Hala Kürt-Türk çatışmasından medet umuyor, çıkar, ekonomik kazanç sağlıyor. Bu nedenle 80 yıldır kurduğu çatışmalı ortamdan ve Önderliğimizin 'Kürt kapanı' olarak tanımladığı kapanın sürdürülmesinden, bu temelde ekonomik kazanç sağlamadan yanadır. O nedenle barışa, ateşkese, demokratik çözüme açık değil. Öyle bir stratejik yaklaşımı yok. Soruna taktik yaklaşıyor. Bu da daha çok çatışmayı körüklüyor.

ABD politikaları ise iki yönlüdür. Son gelişmeler bu gerçeği biraz daha açığa çıkardı. Hem Tayip Erdoğan'a, AKP'ye destek veriyorlar hem de orduya. Bazı ABD sözcüleri Tayip Erdoğan'ın açıklamalarını övdüler. Bazı ABD sözcüleri de Ankara'ya geldiler, Genelkurmay'la PKK ile ortak savaşın nasıl yürütüleceğini planlamaya çalıştılar. Bazı Türk ve ABD heyetleri Güney'e de gelmiş. KDP ve YNK ile PKK'ye karşı ortak askeri harekatların nasıl gelişebileceğini planlama çalışmalarını yürütüyorlar. ABD, Türkiye'yi Ortadoğu'da kendi stratejisinin bir vurucu gücü haline getirmek, İran ve Suriye'ye karşı yürüttüğü savaşın aktörü kılmak istiyor. Türkiye'yi tümüyle ABD'ye bağlanmış, ABD siyaseti ve stratejisi ile bütünleşmiş bir rotaya çekmek istiyor. Bunun için bizim mücadelemizin Türkiye'yi zorlamasından memnun oluyor. "PKK bizi zorluyor, terördür, ortak tavır alınmalıdır" yaklaşımına öyleyse "gelin PKK'ye karşı birleşelim, ama İran'a karşı da topyekün birleşelim" diyor. Bu, İran'a karşıt olma temelinde PKK'ye karşıt olmaktır. Böyle bir politik pazarlık var.

Diğer yandan ABD'nin stratejik bir yaklaşımı da var. Biz nasıl ki ABD'nin küresel sermaye adına yürüttüğü siyasetin bölgede ulus devlet statükosu ile çatışmasından yararlanma imkanını buluyorsak ve bu çatışma, bizim demokratik siyasi mücadelemizi bölge çapında geliştirmemiz için imkanlar yaratıyorsa, benzer biçimde ABD de bizim Türkiye oligarşisiyle, Kürdistan üzerinde inkar imha siyaseti yürüten diğer güçlerle çelişki ve çatışmamızdan yararlanmak istiyor. Bu durum ABD'nin de siyasetini yürütmesi için fırsat sunuyor. Mesela Suriye ve İran'a karşı yürüttüğü mücadelede bizim onlarla çatışmamızdan yararlanmak istiyor. Türkiye'ye karşı yürüttüğümüz mücadelenin Türkiye üzerinde yarattığı baskıdan yararlanarak Türkiye'yi tamamen teslim almak istiyor. Mevcut durumda Türkiye'yi teslim alıncaya kadar daha fazla çatışmayı, çelişkiyi körükleyecektir.

Eylemsizlik kararıyla siyasi saldırı boşa çıkarıldı

Demokratik direnişi etkili bir biçimde geliştirdiğimizde sadece Kürt sorununun demokratik çözümünü değil, Türkiye'nin dönüşümünü de sağlamak mümkün olacak. En doğru tutum budur. Bu olmazsa, onuruyla yaşamak ve son anına kadar hep böyle davranmak insanlık için en onurlu tutumdur. Mevcut gelişmeler karşısında da böyle bir tutum içinde olmak lazım. Geldiğimiz nokta böyle bir direniş noktasıdır. Önderlik de buna dikkat çekti. Gerçekten de bir ihtimal ve olanak verdiği "bana idam üzeri imha dayatılırsa, korkunç direnmeyi göstermelisiniz" dediği sürece doğru gidildiğini görüyoruz. Görüşme yaptırılmıyor, psikolojik, fiziki işkence had safhadadır. Provokasyon çok boyutludur.

Türkiye ortamında bir tartışma var. Bu tartışmanın içinde olmak önemlidir. Biz son tutumumuzla böyle bir noktaya geldik ve oldukça yararlı oldu. Eylemsizlik kararı ile bize yöneltilen siyasi saldırıyı boşa çıkardık. Savaşan tarafın biz olmadığımızı gösterdik. Savaş yanlısı güçler ortaya çıktı. Türkiye Genelkurmaylığı'nı teşhir ettik. Herkes bunu bir kere daha gördü.

Diğer yandan halkı demokratik serhildan hareketine geçirdik. Halk eylemde kahramanca, yaratıcı eylemlerle direniyor. Böylece gerillayla birlikte halk serhildanı da ortaya çıkmış oldu. Bu bizim mücadele cephemizin büyümesidir. Bunlar eylemsizlik kararımızın ortaya çıkardığı somut gelişmeler oluyor. Tabii bununla yetinmek istemedik. Bizim ateşkese doğru gitmek, barış sürecini ilerletmek, böyle bir ortamda siyasi diyalogla demokratik çözümü geliştirmek arzumuzdu. Bu, 1 Haziran atılımımızın temel hedefiydi. Bunu hala da istiyoruz. Ama halka yönelik milliyetçi saldırılar, gerillaya karşı imha operasyonları ısrarla sürdürülürse tabii ki buna karşı direnişimiz de daha büyüyecek ve kapsamlı hale gelecektir. Şimdi daha güçlü, daha etkili direnecek durumdayız. Halk direnişi gerçekten büyük bir boyut kazandı. Herkesi korkutan budur. Devleti de, çeşitli çevreleri de korkutuyor, dünya siyaseti üzerinde de önemli etkide bulunuyor.

Gerilla zaten önemli bir mücadele gücüdür. Meşru savaş çizgisinde direnişini sürdürmeye, halkın direnişi de gelişmeye devam edecek. Gerilla artık misilleme hakkını kullanacak, halk eylemliliğini sürdürecek. Şimdi bu bakımdan çok daha mücadeleci bir konuma geldik. Mücadele etme imkanlarımız, potansiyelimiz ve duruşumuz daha da arttı. Fakat istediğimiz mücadele gücümüzün artması değil de, yürüttüğümüz mücadele ile bazı siyasi sonuçlar almaktı. Eğer buna gelmiyorlarsa, sonuna kadar direnmeye devam edeceğiz. Riskleri ne olursa olsun, mücadele ederek sonuca ulaşacağımız bir gerçektir.

Topyekün saldırıya topyekün direnişle cevap verelim

HPG Meclisi

Gerilla, bu yıla büyük gelişmelerle girdi. Özellikle yaza girişle birlikte, tarzda yakaladığı önemli yeniliklerle düşmana büyük korkular yaşatırken, halka ve genel gerilla gücüne büyük bir moral verdi. Gerek teknik kullanımda giderek bir ustalık ve yaratıcılığın yakalanması, gerekse de Karadeniz, Akdeniz ve Türkiye metropollerinin tümüne açılımların yapılması ve eylemlerin olması, gerilla mücadelemiz açısından oldukça önemli gelişmeler olmaktadır.

Uzaktan kumandalı eylemlerle kayıp vermeden düşmana ciddi kayıp verdirme ve ne zaman, nerede, kimde patlayacağını sadece gerillanın bildiği eylem tarzı, büyük bir psikolojik etki bırakmaktadır. Metropol eylemleri ile hiçbir yerin gerillanın eylem hedefi olmaktan kurtulamayacağının gösterilmesi, Akdeniz'e ve Karadeniz'e açılımla Türkiye halkına da kurtuluş yolunu gösterme ve rejime ciddi baskı oluşturma stratejik anlamlara sahiptir ve gerillaya büyük bir üstünlük sağlamıştır. Gerillanın gerek Kürdistan kırsalında ve kentlerinde yakaladığı psikolojik ve pratik üstünlük, gerekse Türkiye kırsalına ve kentlerinde ciddi bir gelişmenin yakalanması, bizim açımızdan, yıllardır yakalamak istediğimiz durumlar olmaktadır.

Özgürlük hareketimiz, faşizanlaşan Türkiye ortamında tek muhalif ve halkların direnen sesi olduğunu bir kez daha gösterdi. Faşizmin kitleselleşmesi ve artık kışladan sokaklara inecek kadar azgınlaşması, direnişimizin anlamını daha da artırmaktadır. Halklar adına çok önemli ve gerçek bir direniş gücü olan Özgürlük hareketimizin üzerine bu kadar topyekün gelinmesinin altında bu gerçeklikler yatmaktadır. Bu temel gelişmeler etrafında son bir aylık gelişmeler irdelendiğinde, gerillanın tekrar temel belirleyen konuma geldiği görülecektir.

Erdoğan yenilgiyi itiraf etti

Türkiye Başbakanı Erdoğan'ın aydınlarla görüşmesi ve hemen ardından Amed konuşması, Türkiye ve Kürdistan açısından son yılların en önemli açıklamasıdır. Yoğun katliam, yıkım, inkar ve aşağılamalar ardından bu sorunun tanınması ve sahiplenilmesi, rejim açısından yenilginin itirafıdır. Bu itirafın Başbakan'ın ağzından yapılmış olması, gerillanın atakta olduğu, asker ve polisin adeta 'aman' dilediği bir dönemde yapılması, bizim açımızdan önemle değerlendirilmeye tabi tutulmuştur.

Yapılan açıklama ve girişimler bizler açısından iki ucu açık değerlendirmeler olmaktadır. Bunlardan birincisi ve en yüksek ihtimalli olanı; tasarlanan ve uygulamaya geçirilen konseptin önemli bir ayağı olduğudur. Gerillanın tam atakta olduğu bir durumda onu boşluğa düşürmek ve sadece şiddet uygulayan bir güç olarak yansıtma amacını taşımaktadır. Nitekim verilen sözlerin havada uçuşmasının ciddi bir anlamı yoktu onlar için. Sözlerinin ne bir namusu vardı ne de önemi. Önemli olan, konsept çerçevesinde bir anlamının olmasıydı. İkincisi ise Türkiye artık gerçekten AB'ye girmek istediği için, kendi iç sorunlarının başında ve giderek uluslararası önemli sorun durumuna gelen Kürt sorununda inisiyatif almak istemi olarak değerlendirilebilir. Türkiye en azından belki bundan sonra küçük oynamaz ve Ortadoğu'da sorunlarını çözmüş, öncülük görevine soyunmuş bir ülke olarak aktif bir durumu yakalayabilirdi.

Her iki ihtimalde de açık bir politikanın izlenmesi gerekiyordu. Yani gerçekten barıştan yana olduğumuz ve artık ulusal sorun gibi sorunların diyalog yöntemi ile çözülmesini sağlamak en uygar yoldu. Dünyanın gelmiş olduğu düzey itibariyle en mantıklı ve insani bir yöntemdi. Barış bizim açımızdan kesinlikle taktik bir düzeyde yaklaşmayacağız kutsal bir kavramdı. Ama bu devleti ve hükümeti iyi tanıdığımızı, en iyi niyetli yaklaşımlarında bile bir hile ve düzenbazlığın yattığının bilincinde olduğumuzu onlara göstermemiz gerekiyordu. Amed halkının gösterdiği mağrur ve bilinçli tutumla birlikte hareketimizin süreç değerlendirmesi ardından bir aylık eylemsizlik kararı bu anlama gelmektedir.

Herkes biliyor ki, Kürtlerin adının anılmasından korkulduğu bir ortamda PKK mücadelesini başlattı ve halkla bütünleşti. Halkın en temel değerlerinin geri alınması ve korunması için insan üstü bir çaba, fedakarlık ve cesaret sergiledi. Bu onu halkın yüreğine ve beynine daha fazla nakşetti. Halk, hareket ve Önderlik birleşti. Tek parça oldu ve büyük bedeller, acılar ve kazanımlarla adeta içiçe geçerek kaynaştı. Artık birinin diğerinden ayrı ele alınması mümkün değildi.

Türkiye rejimi açısından, kaba inkar ve imhanın imkansızlığı artık ortaya çıkmıştı. Hem büyük ekonomik, sosyal ve siyasal külfete hem de uluslararası alanda ciddi bir prestij kaybına yol açıyordu. 21. yüzyılda hala bir halkın kültürünü ve dilini yok saymak, hele hele bu halk hemen yanıbaşlarında dünya tarafından tanınmak üzere bir bağımsız devlet kurmuşken bunu yapmak bir gerilik değilse, siyaseten bile kendini tecrit etme anlamına geliyordu. Dolayısıyla bunun hile ve entrikalarla yürütülmesi gerekiyordu. Bunun için çok alçaltıcı bir planın uygulanması içerisinde oldukları açık bir şekilde görülüyor.

Kitleyi örgütlü güçten ve değerlerinden yoksun bırakmanın anlamı ne? Sen Kürt'ü Apo ve PKK'den ayırırsan, acaba o Kürt'ten geriye ne kalır? Kürt kendisinden gasp edilen bütün değerlerini PKK ile yeniden elde etme mücadelesi vermiş ve büyük bedeller ödemiştir. Yani PKK mücadelesi eşittir haksızlığı, gaspı, onursuzluğu kabul etmeyen Kürt'tür. Bunun için canını çekinmeden verecek kadar fedakar ve bunun savunuculuğunu yapacak kadar bilinçli, erdemli olan Kürtlerin oluşturduğu örgüttür. Yani PKK, özgürlük arayışında olan onurlu Kürt'ün kimliğidir. Ve şimdi bu Kürt'e "bundan vazgeç, seni kabul ediyoruz" deniyor. Peki, bunun eski isyanlarda katliamlardan geçirildikten sonra kalan ve 'katilini sevecek' kadar benliğinden uzaklaştırılan Kürt'ten herhangi bir farkı var mı? Ha onuru zorla elinden alınmış Kürt'ü kabul ettin, ha bunun inkarını gönüllü olarak ondan istedin. Fark eden hiçbir şey yoktur. Duyulan kitlesel tepki ve bunun bir hakaret olarak algılanmasının nedeni budur.

1999 yılından sonra Kürt tarafı, mümkün olan en mütevazı ve içtenlikli yaklaşımıyla barış ve diyalog ortamının oluşması için çaba gösterdi. Bu kadar mütavazılık zayıflık olarak yorumlandı, hareketi parçalama amaçlı kullanıldı. Hareketi amaçsız ve eylemsiz bırakmak için türlü politikalar uygulandı. Hareket derin açmazlar ve çözümsüzlükler ortamına sokulmak istendi. Kürt'ün yeniden isyanı, büyük bir pişmanlık ortamına götürülmek istendi. Bu konuda hareket içine kadar el atarak bozgunculuk geliştirildi. Bundan kaynaklı olarak zorlanmalar yaşandı. Bütün bu olumsuz durumlara rağmen, bu barış ve diyolog sürecinin devamı için çaba gösterildi.

Ama ısrarla Kürt'ün tüm maneviyatını yüklediği değerlerden vazgeçmesi dayatıldı. Bunun için çeşitli oyunlar oynandı. İradesini kırarak anlamsızlaştırma esas alındı. Nitekim 1 Haziran atılım kararı, buna duyulan büyük tepkinin ve çözüm isteminin ifadesidir. Bu hamle, tarafları yeniden durum değerlendirmesi yapmaya zorlamıştır. Eski çürütme politikasının artık iflas ettiği, böyle devam edemeyeceği net ortaya çıkmıştır. Erdoğan'ın birkaç ay önce "yoktur" dediği sorun, en ileri düzeyde itiraf edildi. Bu mucizenin nedeni neydi? Bunda ne tür oyunlar dönmektedir?

> "Gerilla son altı yılda hem dünya gerilla örneklerini hem de Kürdistan gerillasını ayrıntılı inceledi. Ve eğer olacaksa bir savaş sadece mecbur kalındığı için değil, mutlaka kazanma temelinde olmalıdır. Bunun hazırlıkları yapılmıştır. Kırsalda ve şehirlerde bunun ustalığı yakalanmıştır. Gerilla, büyük tecrübe birikimi ve ustalığı geliştirmiştir. Topyekün saldırıya karşı topyekün direnişi geliştirme boyutuna gelmiştir."

Sorun ancak temel bileşenleriyle çözülür

Erdoğan'ın Amed açıklamasının mahiyeti artık net olarak ortaya çıkmış bulunmaktadır. Topyekün savaşın bir parçası olarak psikolojik avantaj ve sıkışık durumdan bir kurtuluş arayışıdır. Aydınlar da bir biçimde buna alet edilmiştir. Adeta jandarmanın, özel timin başka bir rolü aydınlara oynatılmak istenmiştir.

Hareketimiz bütün oyunlara rağmen gerçekten de barışa "taktik" ve hatta sadece "stratejik" olarak bakmadığını, felsefi, ahlaki bir yükümlülük ve zorunlulukla yaklaştığını göstermiştir. Ancak elbette teslimiyetin dayatıldığı yerde barıştan bahsedilmeyeceği gibi buna karşı direnmek de insan olmanın gereğidir. Dolayısıyla Erdoğan'ın oyun içerikli açıklamasına peşinen "bu bir oyundur, kandırmacadır, zaman kazanmadır, dikkate almıyoruz" denilmedi. Bu, Kürt halkının ne kadar barışa içten yaklaştığını göstermek için en avantajlı olduğumuz bir konumda iken eylemsizlik kararının alınması ile anlaşılabilir.

Şu anda devletler arası bir konsept temelinde sürdülen "Kürt sorunu var, ama kimseyi muhatap almıyoruz, kendi işbirlikçimi yaratana kadar" yaklaşımı hükümete ve devlete hakim bir görüş olarak öne çıkmakta ve uygulanmaktadır. Bu süreç, komplo ve entrikalarla dolu olan bir süreçtir. Örgütsüz bir kitlenin hiçbir şey anlamına geldiğini herkes bilmektedir. Temel değerleri hiçe sayan topluluğun hiçbir şeye saygısının kalmayacağı açıktır. Yaratılmak ve Kürtlere hakim kılınmak istenen atmosfer budur. Oysa bir sorun ancak o sorunun temel bileşenleri ile çözülür. Gerisi ancak bir ikiyüzlülük, kandırmacadır. Hemen şimdi Önderlikle, gerilla ile müzakere masasına oturulsun diyen yok. Seçilmiş olanlar var, legal kurumlar var, sivil toplum kuruluşları var, bunlarla diyalog kurulabilir. Oysa bu tür kurumlar da en az gerilla kadar bir baskı altındadır. Önderliğimizin sağlık ve yaşam koşulları düzeltileceğine bir provokasyon ortamı yaratılmaktadır. Gerillanın eylemselliğinin zirvesinde olduğu bir dönemde almış olduğu eylemsizlik kararını boşa çıkarmak için operasyonlar üzerine operasyonlar düzenlendi. Tüm bunların izahını iyi niyetle yapmak mümkün değildir. Barışçıl demokratik eylemlilikler yapan halka bile polis destekli faşist kitlelerle linç girişimleri ve kurşunlamalar oldu.

Bütün bu fotoğrafta görülen şudur: Türk devletinin Kürt sorununu barışçıl yöntemlerle çözme gibi bir derdi yoktur. Mümkün olduğu kadar bu sorun bir iç ve dış politika malzemesine dönüştürülmektedir. Devlet, hükümet ve faşist "kitle" şovenist histerilerle saldırmaktadır. Bunun adı, bizzat Genelkurmay Başkanı tarafından "topyekün saldırı, topyekün savaş" olarak konulmuştur. Almanya'nın son yönelimlerinden de anlaşılan, bunun bir devletler arası konsepte dayandığı gerçeğidir. Nitekim son dönemlerde, KDP-YNK, İran ve Suriye'den benzer saldırı sinyalleri gelmektedir. Güneyli güçler yavaş yavaş alan daraltmaya doğru giderken, İran sınırı üzerinde de saldırılara başlamıştır. PKK konusunda Amerika'nın İran ve Suriye ile ilişkileneceği ve karşılıklı tavizlerin verildiği görülmektedir. Bu konseptin ABD onaylı geliştiği açıktır.

Bu planda Türkiye'nin herhangi bir kazancı görülmüyor. Bunun iyi anlaşılması gerekir. Bu plan işlerse, Kürtler büyük bedeller öder, ama kaybetmeyecekler. Türkiye ise hem büyük bedeller ödeyecek hem de çok kötü kaybedecektir. Süreç çok hızlı olarak buna evriliyor. Bu temelde Kürt kitlesinin eylemleri destekleneceğine, halklar birbirine düşürülmek istenmektedir. Bunun yaratacağı sonuçlar tehlikelidir. Türk halkının ezici çoğunluğu izleyici konumdadır ve sahip olduğu değerler elleri arasından kayıp gitmektedir.

Özetlersek; gerilla, sorunun demokratik yöntemlerle çözülmesi için büyük bedeller ödemesine rağmen açık yaklaştı ve destek sundu. Ama çözümün bu iyi niyet ve mütevazı taleplere rağmen gelişmeyişi büyük bir öfke yaratmış durumdadır. Önderlik üzerindeki tecrit, barışçıl gösteriler yapan kitleye silahlı saldırılar ve linç girişimleri gerilla açısından büyük öfke nedenidir. Eylemsizlik pozisyonunda olan gerillanın üzerine yoğun teknik ve imha amaçlı gidişler ve yaşanan şehadetler bir intikam havası yaratmaktadır. Yani çok insani ve haklı temele dayanan büyük bir öfke düzeyi yaşanmaktadır.

Gerilla son altı yılda hem dünya gerilla örneklerini hem de Kürdistan gerillasını ayrıntılı inceledi. Ve eğer olacaksa bir savaş sadece mecbur kalındığı için değil mutlaka kazanma temelinde olmalıdır. İşte bunun hazırlıkları yapılmış durumdadır. Hem kırsalda hem de şehirlerde bunun ustalığı yakalanmıştır. Gerilla, büyük tecrübe birikimi ve ustalığı geliştirmiştir. Topyekün saldırıya karşı topyekün direnişi geliştirme boyutuna gelmiştir.

Halkımızın başta Önderliği ve gerillayı sahiplenme eylemlerini selamlıyoruz. Gerilla cenazelerinin şanına yakışır tarzda sahiplenilmesi, kazanmanın eşiğinde olduğumuzun habercisidir. Halk için olduğumuzun bilincindeyiz. Bu halkın evladı olmaktan büyük onur duyuyoruz. 'Topyekün saldırı'ya karşı 'topyekün direniş'le cevap verelim! Halk, Önderlik ve gerilla birlikte olacak, bu şekilde başarıya ulaşacaktır. Halk iradesinin üstünde, hiçbir irade yoktur.

Tüm gençleri bulundukları alanda örgütlenmeye, gerillaya katılmaya, savaşın kaynaklarına yönelmeye ve bu savaşın rantı üzerinde yaşayanlara yaşamı zehir etmeye çağırıyoruz.

Abdullah Öcalan siyasi irademiz devrimci bilincimizdir

> **"Yaz ayları boyunca halkımızın geliştirdiği serhildan dalgası, son olarak Batman serhildanı ve Gemlik yürüyüşüyle zirveye ulaşmış, Kürdistan'dan ve Türkiye metropollerinden on binlerce insanımız olası sonuçlarını bile bile, her türlü engelleme ve katliam girişimlerine rağmen en yüksek moral ve kararlılıkla Önderliğini sahiplenmede demokratik yaklaşımı esas alarak, demokratik zemini terk etmeyerek en güçlü tutumun sahibi olmuştur."**

Demokrasi mücadelesi tarihinde bazı önemli dönemeçler vardır. Bu dönemeçler, demokrasiye yeni ilke ve anlamların kazandırıldığı, demokratik yaşam ve mücadele çıtasının yükseltildiği süreçlerdir. Demokrasi, bu tür süreçlerde komünal değerler kazanıp toplumsallaşır. Toplumsal dinamiklerin önünü açan, irade oluşturan, tabana yayan ve siyaseti yeni baştan tanımlayan, devlet katından indiren süreçlerdir. Normalde kalabalığın her şeyi kabullenmişliğine ve uyuşukluğuna çarparak bir sabun köpüğü gibi sönecek, hatta kimsenin fark edip kaydetmeyeceği bir refleks, davranış veya bir söz böylesi zamanlarda toplum enerjisinin akacağı bir gedik açar, tam bir dalgalanmaya götürür. Dolayısıyla bunlar ortaya çıkar. Birey toplum, birey yaşam ilişkisinin en yaratıcı, canlı, bütünlüklü ve doruğunda olduğu süreçlerdir. Burada ileri düzeyde bir ortaklık ortaya çıkar. Klasik öncülük anlayışlarından uzak, hiyerarşik olmayan, hatta öyle çok güçlü organik örgütsel bağların da şekillenmediği yatay tabansal bir hareket gelişir. Bu önemli. Bir söz yerinde zamanında söylenmesi gerekir. Eğer yerinde zamanında söylenirse büyük buluşma yakalanabilir. Ama söylenmezse, bir daha ebediyen susulması gerekir.

Genelde savaş muharebesinden bildiğimiz iradenin ve karar gücünün bir ana sıkıştırılması, evet veya hayırın hayati bir önem kazandığı anlar demokraside de vardır. Özellikle o güne kadar kazanılmış olan demokratik hak ve özgürlüklerin tehlikeye girdiği, demokrasinin en asgari ölçülerinin bile bir anlamda geri alınmak istendiği, devlet terörünün yükselişe geçtiği süreçlerde siyasal zeminde sonuna kadar ısrarlı ve kararlı duruşun gerekli olduğu zamanlardır bunlar. Demokrasinin radikalleşmesinde ve derinleşmesinde tanımının ve gelişim seyrinin doğru yapılması, özellikle netliğin yakalanması çok önemli. Bu konuda sorunlar yaşadığımız, modernist paradigmanın liberal ve neo liberal bakışının ağır gölgesinde demokrasiyi tanımaya çalıştığımız bir gerçek. Bu, ortak bakış ve anlayış birliğini zorlayan, parçalı duruşu yaratan ve iradeyi zayıflatan bir etken, bir sorun. İradeyi ve kararı esneterek, zamana yayarak farklılıklar adına anlamın dağıtılması, ortaklığı zedeleyecek veya onun önünü kapatacak denli perspektif yitimine ve muğlaklığa sürükleyen tartışmalar, kavram karmaşası vb yaklaşımlar liberalleşmenin göstergeleridir. Tabii sorunu getirip salt eyleme dayandırmak da tersinden bir liberalizmi ifade etmektedir. Eylem kendi başına demokrasinin radikalleşmesi değildir.

Demokratik uygarlık çağına doğru evrildikçe, demokrasinin tanımı ve kendi evrimsel gelişimi de, potansiyeli de açığa çıkmaktadır. Demokratik siyaseti ve mücadeleyi geliştirirken, bu tarihten ve ortaya çıkardığı gerçeklerden kendimizi soyutlayamayız. Bunlar demokrasinin mihenk taşlarıdır, bir taştır, ama onsuz yol çukur kalacaktır, işin mantığında, anlamında ve de yürütülüşünde bir boşluk doğacaktır. Bu bir gerçek ama onunla da yetinemeyiz. Demokrasiyi felsefi ve pratik düzeyde daha derinleştirme, toplumsallaştırma ve radikalleştirme açısından 30 yılı aşkın mücadele tarihimiz, ortaya çıkardığı değerler ve birikimler demokratik siyasete ve yaşam kültürüne yeni boyutlar ve anlamlar katabilecek durumdadır. Fakat bu konuda Önderlik çizgisinde bir doğrultunun yakalanmasında, özellikle kavrayışında ve uygulanışında sorunlar yaşadığımız da bir gerçek. Bu konuda daha somuta inmek mümkün ve gerekli.

Halkımızın sergilediği direniş süreci lehimize çevirmiştir

Önderliği derinlikli anlama ve pratikleştirmede önemli bir perspektif yitimini yaşadığımızı görebiliyoruz. Zaman zaman mesajları esnettiğimiz veya kendi pratikleşme sorunlarımız çerçevesinde yonttuğumuz, bazen de geleneksel, klasik siyaset sınırlarını aşmayan bir bakışla yorumladığımız çokça ele alınıp değerlendirilmiştir.

Önderlik avukatlarıyla yaptığı son görüşmesinde; Özgürlük hareketimize yönelik 1993'e benzer bir konseptin devreye sokulduğunu, bunun Önderlikten başlayarak tasfiye ve imha içerikli tehlikeli bir süreci beraberinde getirebileceğini, bütün belirtilerin bu yönlü olduğunu vurgulayarak, her dört parçada ve yurtdışı sahalarında bulunan halkımız içerisinde bir referandumun geliştirilerek, Önderliğin Kürt halkının siyasal temsilcisi olarak kabul edilmesinin teyit edilmesini dile getirmiştir. Önderlik bu değerlendirmesinin ardından görüşe çıkmama tutumunu geliştirerek, aslında sürecin ciddiyetine ve olası tehlikelerine dikkat çeken bir yaklaşım içerisinde olmuştur.

Yaz süresi boyunca geliştirilen yoğun ve ülke çapına yayılan kapsamlı operasyonlar, yine sınır ötesi operasyon tartışması, başta ABD ve AB olmak üzere diğer güçlerin de bu tasfiye harekatına dahil edilmeye çalışılması, geliştirilmek istenen kopsepte hazırlıktır. Legal, demokratik mücadele sahalarına 12 Eylül'e benzer yönelimler, sokak ortasında yargısız infazlar ve sayısız keyfi tutuklamalar, özünde bu konseptin bir parçası olarak uygulamaya geçirilmeye başlandı. Genelkurmayın yaptığı brifinglerde sınır ötesi operasyon, yetki tartışmaları ve topyekün savaş söylemleriyle son yılların en büyük savaş çığırtkanlığı yapılmış, savaş hiç gündemden düşmemiştir. Devletin bu yönlü politikaları özellikle Kürdistan'da serhildanlara yol açmıştır. Ama başta Kürdistan olmak üzere kısmi bazı tepkiler, açıklama ve protestolar gelişse de, aslında devletin adım adım, ama gittikçe yükselen ve yoğunlaşan bir sistemlilik içerisinde geliştirdiği tasfiye politikasındaki ciddiyet ve tehlike görülmemiş, görülmüşse de boşa çıkaracak, geri teptirecek denli demokratik bir tutum ve tavır Türkiye çapında geliştirilememiştir. Sadece dışımızdaki demokratik sol çevreler, çeşitli insan hakları ve sivil toplum örgütleri açısından değil, kendi öz örgütlenmelerimizde ve kadro yapımızda da bu konuda sürecin gidişatını güçlü, objektif değerlendirememe durumu ortaya çıkmıştır. İyi niyetli bir yaklaşımla tekrardan 1993'e benzer süreçlerin yaşanmayacağı düşünülerek, Önderliğin mesajları biraz da esnetilerek, bu konudaki uyarı ve değerlendirmelere yaklaşımda perspektif yetersizliğinin yaşandığını bugün daha iyi görebiliyoruz.

Ordunun yaz boyunca geliştirdiği yoğun operasyonlar karşısında meşru savunma güçlerimizin güçlü duruşu ve halkımızın sergilediği ısrarlı direniş, Özgürlük hareketi açısından süreci lehimize çevirmiştir. Aktif etkin ve kararlı bir meşru savunma pozisyonu Önderliğin perspektiflerine denk bir pozisyonu ortaya çıkarmıştır. Sürecin bütünlüklü ele alınması gerektiğini, tek yönlü bir ele alışın, siyasal, örgütsel bütünleyici olmayan parçalı bir duruşun bu süreci karşılayamayacağını, Özgürlük hareketini ciddi sorunlarla karşı karşıya getirip taktik açıdan zayıflatarak devletin yeni konsept çerçevesinde geliştirdiği politikalara zemin oluşturacağını da iyi görmek gerekiyor.

İmza kampanyası stratejik önemdedir

Önderliği Kürdistan'da siyasi irade olarak kabul ediyorum, imza kampanyasını ele alıp değerlendirmek önemli. Çünkü bir nevi referandum niteliğinde ele alınıp geliştirilen bu imza kampanyası, devletin uluslararası destekle devreye koyduğu yeni konsept karşısında stratejik öneme sahiptir. Kürt sorununu PKK'siz ve Önderliksiz, bir anlamda muhatapsız bırakarak hareketi marjinalleştirip süreç dışında bırakma konsepti izleniyor. Bu, son yapılan Washington görüşmeleriyle mutabakat sağlanan bir konsept olarak ortaya çıkmaktadır.

Küresel emperyalist güçlerin Türkiye ve çeşitli işbirlikçi çevreleri muhatap olarak hazırlayarak uzlaştıkları, bu temelde uluslararası kompolya yöneldikleri politikanın devamıdır. En son Almanya'nın 1993'te çıkardığı PKK'nin yasaklanmasına dönük bir yasaya dayanarak birçok Kürt basın yayın kuruluşuna yönelik baskınlar düzenlemesi, adeta Türk devletinin yönelimlerini aratacak denli terör estirmesi, kuşkusuz yıllarca dayatılan, fakat sonuç alınmadıkça hep rafa kaldırılarak alttan alta geliştirilmek istenen bu politikayla bağlantılıdır. Tayip Erdoğan'ın *"Kürt sorunu vardır ve bütün Türkiye'nin sorunudur"* dese de, ardı sıra ordu ve siyaset çevreleri kaynaklı açıklamalar, başta Demokratik Konfederalizm Önderi Abdullah Öcalan'a yönelik tecridi aşan işkence ve insanlık dışı uygulamalar, yine meşru savunma güçlerine, Kürt halkına dönük saldırılar ve uygulanan devlet terörü, özünde imha ve tasfiye politikalarının dışına çıkılmadığını göstermektedir.

Genelkurmay Başkanı'nın *"terör sorunu ayrı, terörist sorunu ayrı, terör sorunu hükümetin, terörist sorunu ise bizim sorunumuz"* derken, aynı zamanda bu yeni konseptin başka bir yönüne de işaret etmektedir. Önderliği ayrı, PKK'yi ayrı ele alan, Önderliksiz bir PKK ile "terör" sorununun "çözülebileceği," böylesi bir durumda PKK'nin de kendi içerisinde parçalara ayrılacağı, bölünerek zayıf düşeceği, kalacak bir kesim ile de sorunun "halledilebileceği" varsayılıyor.

Görüldüğü üzere konsept çok kapsamlı, çok ayaklı ve geniş aktörlüdür. Böylesine kritik ve tehlikeli bir konseptle karşı karşıya olduğumuz gün geçtikçe daha fazla anlaşılmakta ve somutluk kazanmaktadır. Önderlik, bu konsepte daha haziranda avukatlarıyla yaptığı son görüşmede dikkat çekmiş, hatta sürecin kendisinin tasfiye edilmesini de kapsayabileceğini belirtmişti.

Önderliğin Kürt halkının siyasi iradesi olarak muhataplık konumuna gelmesi, resmiyet ve meşruiyet kazanmasının yürütülen konseptin önünü alabileceği, bunun kesinlikle bir siyasal hamle ve inisiyatif olarak değerlendirilmesi gerektiği açık. Bugün bunu daha iyi ve daha yakıcı bir şekilde anlıyoruz. Bu temelde geliştirilen imza kampanyası, devletin yeni konsepti karşısında halk iradesine, onuruna ve öz kimliğine meşruiyet kazandıracak, siyasal zeminde kalıcılaştıracak bir hamle niteliğindedir. Bu anlamda stratejik bir hamle olarak ele alınması önemli.

Yeni konsepti halkın siyasal eylemliliği boşa çıkaracaktır

Önderliği sahiplenme kampanyasını şimdiye kadar sürdürülen anadilde eğitim vb imza veya dilekçe kampanyalarından ayırt eden önemli, ama aynı zamanda da gözardı edilen, yeterince özümsenemeyen, özümsense bile uygulamada sıradanlığa ve gevşekliğe yol açan yönleri vardır. Özellikle egemen iktidarcı sistemin ve siyaset anlayışının kırılmasında, onun ideolojik, siyasal ve örgütsel olarak aşılmasında rol oynayan, halkın gerçek iradesini ortaya çıkartan, söz ve karar sahibi kılan, sürece etkin bir özne olarak katılımını sağlayan yönlerini daha derinlikli ele almak ve çözümlemek gerekir.

İmza kampanyası veya başka demokratik eylem biçimleri demokratik siyasetin veya siyasetin demokratikleşmesinin en önemli üç ayağından birini oluşturuyor. Örgüt, eğitim ve eylemin oluşturduğu üçlü, demokratik gelişim ve dönüşümün kendisini açığa vurduğu temel ölçüler durumundadır. Eylem, demokrasiyi demagojiye dönüşmekten alıkoyan, onu sürekli canlı organik, değişen değiştiren, dönüşen dönüştüren, tekrar tekrar iradeyi oluşturan, ortaklaştıran, sınayan ve bir güç haline getiren en önemli ayaktır. Eylem, devredilen ya da temsiliyet adına teslim alınan, alınıp satılan bir nesneye dönüştürülen iradenin geri alınarak, kendi kendisinin olmasıdır. Kendisine ait olmayan irade, devredilen, kullaşan ve devlet egemenliğini oluşturan irade olmaktadır. Bu gerçeklik basite alınacak bir durum değildir. Bu konuda ideolojik felsefi yaklaşımın temellerinin doğru atılması, anbean güncelleştirilerek bir toplumsal bilincin oluşturulması yaşadığımız bu kritik süreçte çok önemli. Eylem, bu temel üzerinden yükseldiğinde anlam bulacaktır.

Sürecin ve Kürt sorununun çözümünün Önderliksiz geliştirilmek istenmesinin altında yatan, Kürt halkının iradesinin kırılması, teslim alınarak yok sayılmasıdır.

"Nasıl olsa Önderlik önderliğimizdir, halkımız seviyor, benimsiyor, onlar ne yapsa da bu böyledir" diyerek sorunu legalite, illegalite çerçevesinde ele almak, "biz bir kurumuz, imza bizi zorlar" tarzında yaklaşmak en hafifinden süreci ve tehlikelerini anlamamak, hafife almak olacaktır. Bu yaklaşımın ahlaki tartışılırlığı bir yana, günümüze değin on yıllardır sürdürülen Özgürlük mücadelesinin ortaya çıkardığı bütün kazanımların, demokratik hakların topyekün saldırı altında olduğu, her türlü demokratik yaklaşımın terörize edilerek linç girişimleri ve katliamlarla bastırıldığı bir ortamda bu kurumlarımız kendisini hangi temelde, neye dayanarak, gücünü nereden alarak yaşatacak acaba? Devlet kesinlikle siyasal zeminde savaşıyor. Askeri yönü, siyaset sonuç aldıkça tamamlayıcı bir rol oynayacaktır. Siyasal zeminde tam bir taktik savaşın yürütüldüğü bir süreçte bu kadar stratejik bir eylemi hafife almak, sıradanlaştırmak, birliği zedeleyecek tutum, tartışma ve tavırlar bir yerde kendi ayağına baltayı vurmak, kendi kendini demokratik siyasetin dışına atarak iradeyi zayıflatmak olacaktır. Bu konuda ciddi sıkıntılar yaşıyoruz.

Eylem, bu bir yürüyüş de, imza kampanyası da olabilir, konusunda yaşadığımız zorluklar her şeyden önce eylemlerin ve biçimlerinin kısa sürede sıradanlaşarak, anlamından ve özünden düşürülerek tüketilmesi olgusudur.

İmza kampanyası neredeyse dört haftalık bir gecikmeyle motivasyonu ve sonuç alıcılığını zedeleyecek, zaman kaybına yol açan bir biçimde başlatıldı. Oysa her türlü siyasal taktik mücadelede işin esprisi, ruhu, zaman, motivasyon ve birliktir. Bunlar sonucu tayin eden öğelerdir. Bu konuda hızla bir toparlanmayı, netleşmeyi ve tavır birlikteliğini yaratmak gerektiği açıktır.

Halkımızın Newroz'dan bu yana gittikçe yükselen eylemliliği, Önderliğini sahiplenmede, onunla bütünleşmede ciddi sorunlar yaşamadığının somut göstergesidir. Halkımız ortaya çıkardığı siyasal eylemsel iradeyle ve Önderlikle bütünleşme düzeyiyle gittikçe Önderlik perspektifini sağa sola çekmeden en önde uygulayıcısı olma pozisyonunu yakalamaktadır.

Yaz ayları boyunca halkımızın geliştirdiği serhildan dalgası, son olarak Batman serhildanı ve Gemlik yürüyüşüyle zirveye ulaşmış, Kürdistan'dan ve Türkiye metropollerinden on binlerce insanımız olası sonuçlarını bile bile, her türlü engelleme ve katliam girişimlerine rağmen en yüksek moral ve kararlılıkla Önderliğini sahiplenmede demokratik yaklaşımı esas alarak, demokratik zemini terk etmeyerek en güçlü tutumun sahibi olmuştur. Süreci asıl götürecek ve Özgürlük hareketine karşı devreye sokulan yeni konsepti boşa çıkaracak olan bu güç olacaktır. Şimdiden Kürt halkının iradesi ve onayı olmadan, Kürt sorununun hiçbir şekilde çözülemeyeceği ortaya çıkmıştır. Kürt halkının iradesi ve tutumu *"Abdullah Öcalan siyasi irademiz, devrimci bilincimizdir"* sloganında net bir şekilde ifade edilmektedir. Bu iradeye ve tutuma herkesin mutlak anlamda saygılı olması, atılan her adımda göz önünde bulundurması ve ona göre tavır geliştirmesi gerektiği ortadadır.

> **"Genelkurmay başkanı "terör sorunu ayrı, terörist sorunu ayrı, terör sorunu hükümetin, terörist sorunu ise bizim sorunumuz" derken, aynı zamanda yeni konseptin başka bir yönüne de işaret etmektedir: Önderliği ayrı, PKK'yi ayrı ele alan, Önderliksiz bir PKK ile "terör" sorununun "çözülebileceği," böylesi bir durumda PKK'nin de kendi içerisinde parçalara ayrılacağı, bölünerek zayıf düşeceği, kalacak bir kesim ile de sorunun "halledilebileceği" varsayılıyor. "**

TOPLUM OKYANUSUNUN BERMUDA ÜÇGENİ AİLE

Denilir ki küreselleşme, sanıldığının aksine kendisiyle birlikte yerellik geliştirir. Bundan şu sonuç çıkarılabilir: Dünya kocaman bir köye döndüğünde, en homojen, etkili, güçlü toplumsal birim aile olacaktır. Yani dünya küreselleştikçe insanlar da kendini korumak, güç olmak için aile olmaya, aileleşmeye yönelecektir. İlginç bir diyalektik, fakat gerçek dışı değil. O halde "küreselleşiyoruz, ulus devletler, halklar çözülüyor, sorunlar ve çözümleri ortaklaşıyor. Klasik aileden eser kalmayacak" kaygıları ve bu temeldeki küresellik karşıtlığı iyi incelenmek durumda. Elbette ulus devletler aşılıyor, pazar büyüyor, güvenlik sorunları ortaklaşıyor, ulaşım ve iletişim herkesi 24 saat hep birlikte yaşamaya götürüyor. Fakat küresel güç dengesinde yapayalnız kalma kaygısı insanları, toplulukları kendi kültürel, etnik ailesel değerlerine sıkı sıkı sarılmaya götürüyor. En çok da topluluk, güç olma psikolojisiyle aileyi kurtarıcı organizasyon haline getiriyor. Bu diyalektik içinde insanlığın geleceği kurgulandığında, dünya köyünün ağalığına karşılık kutsanmış ailecikler, toplumsal şekillenişin alt yapısı olarak şimdiden mesihlik konumlarıyla ufukta görülmeye başlıyor. Peki, küreselleşmenin bile aşamadığı, tersinden beslediği, hatta daha kararlı yapılara dönüştürdüğü aile, gerçekte nasıl bir güce sahiptir? Devletli uygarlığın, sınıflı sistemin üzerinde yükseldiği, aslında sınıfların, devletlerin anası olan aileyi aşmak mümkün mü? Onu bu kadar çekici kılan aşılmazlığının yarattığı itaat midir? Öyle ya; yenilmeyene karşı doğal olarak gelişecek olan, tersinden bir sadakatle uyumdur. Hep böyle olmuştur.

Tüm eşitsizliklerin (ulusal, sınıfsal, cinsel, ekolojik...) kaynağı ve üretim merkezi olan aile, her sistemde biraz daha kutsanmıştır. Her muhalif hareket, ona saldırarak alternatifi olduğu sistemi aşmış, ama kendi sistemini kurmak için de aynı düzeyde besleyerek güçlendirmiştir. Kısaca aile her dönemde ve her sistemde iktidarın asıl sahibi olmayı başarmış, sistemler, toplumlar alt üst olsa da yeni biçimler altında kendini korumayı, yaşatmayı başarmıştır. Bir nevi sistemleri ayakta tutan, onlara yön veren, aile kurumunun kendisi olmuştur. Öte yandan halklara, insanlığa, birçok ulusal ve sınıfsal direnişe aile gerçeği üzerinden tuzaklar kurulmuş ve hemen hepsinde de tuzağa düşülmüştür. Kavga nedeni, savaş nedeni, katliam nedeni çoğu zaman kutsal ailenin kendisi olmuştur. Bu kadar kutsanarak korunan başka hiçbir kurum yoktur. Aile, iktidarların ve bununla bağlantılı olarak eşitsizliğin, haksızlığın, şiddetin üretim merkezidir.

Erkeğin kadın üzerindeki iktidarının, baskısının, şiddetinin kurumlaşmasıyla bugünkü biçimini kazanan aile, bundan tam beş bin yıl önce ilk oluştuğunda, iki bin yıllık kıran kırana bir savaştan yenik çıkmış kadınla, her tür hileli, haksız yöntemi mubah sayarak galip gelmiş erkeğin tek taraflı, zorunlu kölelik ilişkisine dayanarak gelişti. İnsanın insan üzerindeki hakimiyetine (erkeğin kadın üzerindeki) dayalı olarak gelişen aile, daha sonra aynı mantık ve ikilem içinde büyüyerek sınıf, devlet, ordu halini aldı. Denklem basit. Tüm değerlere, güce sahip olanların gücü elinden alınanlar üzerinde kurduğu ilişki biçimi ve bunun kurumlaşması...

"Ailenin çekim alanı o kadar geniş ve çekim kuvveti o kadar büyük ki, hayatın merkeziymiş gibi. Esiri etmediği, tüketmediği kimse yok gibi. Emredici bir tanrı, günaha çağrıcı bir şeytan, insanlar için kendi katiline aşık bir bağımlı, kendi yalnızlığından kaçarak sığınılan boşluk gibi. Cinnet geçirten yaşam sisteminin deşarj alanı. Kadınlar için namusunu korumanın, erkekler için küçük krallıklarını korumanın, iktidarlarını sınamanın belirlenmiş yazgısı, kaderi."

Devrimcilik reddedilene geri dönüşsüzlüktür

Önderliğimiz aile için toplum okyanusunun "bermuda üçgeni" diyor. Aile, topluma ve insana dair her şeyi içine çekiyor, yutuyor. Ne oluyor, nasıl yutuyor? Çekim sınırı nereden başlıyor, içine çekince nasıl öğütüyor, nereye atıyor? Bunu kestirmek gerçekten de bermuda şeytan üçgenini çözümlemekten daha zor, daha tehlikeli. Çekim alanı o kadar geniş ve çekim kuvveti o kadar büyük ki, sanki dünyanın, hatta hayatın merkeziymiş gibi. Esiri etmediği, kendisiyle oynayıp posasını çıkarırcasına tüketmediği kimse yok gibi. Çekici bir fahişe, emredici bir tanrı, günaha çağrıcı bir şeytan, korkutucu bir canavar gibi... İnsanlar için kendi katiline aşık bir bağımlı, kendi yalnızlığından kaçarak sığınılan boşluk gibi. Sevgiye, aşka tuzak; eşitliğe, saygıya mezar gibi... Cinnet geçirten yaşam sisteminin deşarj alanı... Kadınlar için namusunu korumanın, toplumda yer edinmenin, erkekler için küçük krallıklarını korumanın, iktidarlarını sınamanın belirlenmiş yazgısı, kaderi.

Aile için bu kadar ağır konuşmaya, bu kadar acımasız olmaya gerek var mı? Diyenler çokça çıkabilir. Dolayısıyla buna gösterilecek tepkiyi de aile kurumunun gücüne bağlayarak geçmek en doğrusudur.

Aileciliğin neredeyse halk olarak, parçalanmışlığımızı, iradesizliğimizi, köleliğimizi belirlediği, egemenlerce sömürüye vesile yapıldığı Kürdistan toplumunda özgürlüksel çıkış yapmanın ilk ve temel şartının aile devriminden geçtiği, özellikle Kürdistan özgürlük hareketinin tüm kadrolarınca iyi bilinmektedir. Önderliğimiz şahsında gelişen ve önderliksel çıkışa zemin olan aile devrimi, ulusal ve toplumsal devrimimizin de anası olmuştur. Hem anne, baba, kardeş, eş dost şahsında çözümlenen klasik aile hem de kadın erkek şahsında çözümlenen geleneksel aile, önderliksel hareketimizin her aşamasına etkide bulunan bir güce sahip olmuştur. Önderliğimiz aileyi çözümleyerek toplum, sistem, birey gerçeğini, güç iktidar ilişkisini, kölelik özgürlük tahlillerini geliştirdiği için sorunları ve çözümlerini temel noktalarından yakalamayı başarmış, kabul ret ölçülerini, militanlık ilkelerini buna göre şekillendirmiştir.

Denilebilir ki Önderliğimizin, sistem ve onun siyasal askeri güçlerince teslim alınmasının en temel nedeni budur. Önderlik için devrimin temelinde aile ve ona dayalı sistemin aşılma gerçeği yatar. Aile ile bağlarını doğru çözümleyip koparmak, sisteme mesafenin de doğru belirlenmesini sağlar. Yeni bir dünya, yeni bir yaşam arayışı içinde olanların sistemden köklü kopuşu sağlamaları, uzun soluklu devrimciliğe güç getirebilmeleri, çok yönlü dayatmalara teslim olmadan özgürlük esaslarında yaşayabilmeleri, büyük iddia ve heyecanlarını her koşulda koruyabilmeleri tamamen aile gerçeğine nasıl yaklaştıklarıyla bağlantılıdır. Bu konudaki tarihsel toplumsal bilinç, gelecek perspektifi, yani ideolojik felsefik yaklaşım kesinlikle yaşamsal belirleyiciliktedir. Sınıflı uygarlığa, onun devletçi ideolojisine göre şekillenmiş dünyadan vazgeçilmedikçe, ekolojik demokratik toplum paradigmasının militanlığının yapılamayacağı yeterince açıktır. Bu konudaki tersi bir dayatmanın kendini kandırmanın ötesine götürmediği, son iki yılda sosyal reform, "demokratik" yaşam adına gelişen yüzlerce pratikte trajik bir biçimde açığa çıkmıştır.

Ekolojik demokratik temelde sistemi aşma militanlığı ancak sistemden beklentisiz ve radikal kopuşla mümkündür ki, bunun da gerçekleşme sahası ailedir. Bu yönüyle devrimcilik, reddedilene geri dönüşsüzlüğü ifade eder.

O halde yıllar önce büyük bir redle terk ettiğimiz aileye son birkaç yıldır hız kazanan dönüşleri nasıl tanımlamalı, nasıl değerlendirmeliyiz?

Ortaya çıkan tablo ürkütücü... İpini koparan, dizginlenemez bir tarzda geri geleneksel ilişkilerin kucağına atılıyor. Yıllar önce geri geleneksel bulunarak terk edilen aileye gidiliyor, yeniden klasik oğul kız olunuyor. Görücü usulüyle evlilikler yapılıyor. Son yıllarda cezaevinden, dağdan hayali kurulan pembe panjurlu yuvalara koşuluyor. İdeolojik, siyasal, psikolojik, biyolojik onlarca nedeni konulabilecek bu durumların en önemli sebebi, alternatif olanı yaratma umudunun ve gücünün yitirilmiş olmasıdır. Yani yenilemeyene (aile şahsında sistem) itaat gelişiyor. Bu noktada aileyi çekici kılan çözümsüzlüğün altında, alternatif olanı yaratamama güçsüzlüğü yatmaktadır.

"Küreselleşmenin bile aşamadığı, tersinden beslediği, hatta daha kararlı yapılara dönüştürdüğü aile, gerçekte nasıl bir güce sahiptir? Devletli uygarlığın, sınıflı sistemin üzerinde yükseldiği, aslında sınıfların, devletlerin anası olan aileyi aşmak mümkün mü? Onu bu kadar çekici kılan aşılmazlığının yarattığı itaat midir? Öyle ya; yenilmeyene karşı doğal olarak gelişecek olan, tersinden bir sadakatle uyumdur."

Ataerkil toplumda gelişecek her ilişki kadını iradesizleştirir

Bir kez daha açığa çıkıyor ki aile, devletten kaçışın da, devrimden kaçışın da sığınma yeri oluyor. Sığınılan yer adeta "hiç kimse bana karışmasın. Toplumsal tarihsel sorumluluklarım olmasın, kendimi yaşayayım" diyerek sığınılan yerdir ya da en iyimser haliyle "devrim için yaptım, biraz da kendim için yaşayayım. Kendi dünyamı koruyayım sonra toplumsal sorunlara kısmi olarak katılırım" deniliyor. Dönem dönem yoğunlaşılsa da, devrimimizin başından beri birçok kişi ve kesim şahsında yaşanan bu durum, her koşulda sığınak olarak görülen ailenin gerçekçi çözümlenmediğinin, ideolojik bir yaklaşımla değerlendirilemediğinin göstergesidir. Bu durumun yol açtığı sonuç onlarca, hatta yüzlerce devrimcinin pasif, vasat kendini tüketen konuma geçmesidir. Bir kısmı da sevgi, aşk adına yapılan bu evliliklerde açığa çıkan aile gerçeğinin başta kadın olmak üzere her iki tarafı da kısa sürede adeta tükettiğidir. Bunun böyle olduğu (mevcut koşullarda başka türlü olmayacağı) birçok örnekte ortaya çıkmıştır. Kuşkusuz bu, devrimlerin, devrimcilerin kaderi değildir. Ancak tüm devrimlerde yeni bir dünya yaratma umudunu erken yitirenlerin ya da dönemsel kırılmalarla bağlantılı toplu olarak yitirenlerin diyalektik gelişimi bu şekilde olmuştur.

Yeni, sınıflı uygarlık dışı olanın arayışı ona inancını yitirenlerce anlamsızlaştırılsa da hızından hiçbir şey kaybetmeden sürecektir. Bu, beş bin yıldır böyledir. Ataerkil aile yapısı bazıları için çekiciliğini korusa da, aşılması gerektiğine dair özgürlüksel bilinç her dönem olduğu gibi bu dönemin ruhuna, karakterine denk militanlarını da yaratacaktır. Ve yeniyi yaratmaya dair umudun zayıfladığı yerde başlayan aileci sisteme inat, 21. yüzyıl, kadın özgürlükleri ışığında tüm köleliklerin kaynağını aşacak bir mücadeleye sahne olacaktır.

Devrimciliğimizi Kürt sorununun siyasal çözümüyle sınırlandırıp onun da vaktinin geldiğini kendince düşünerek ilk soluğu aile kurmada, geleneksel ilişkilere sarılmada bulanlara, devrimimizin demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü bir dünya yaratma devrimi olduğunu hatırlatmak gerekir. Dolayısıyla geleneksel olanı hem de en düşkün tarzda tercih edip, demokrasi vb adına meşrulaştırarak hala bizden olduğunu iddia etme ve dayatma bir aldatmacadır. Böyle bir dayatma ve meşrulaştırma içinde olanların, devrimimizin en temel ilkeleriyle ters düştükleri ortadadır. Yani devrimden vazgeçmeleri anlaşılabilir de, vazgeçmediğini iddia ederek ölçülerimizi muğlaklaştırmayı esas almaları anlaşılamaz. Bizim yaratmak istediğimiz dünyada ve aracı yaptığımız örgüt sistemimizde gelenekselliğe yer olamaz. Bu konuda en radikal ve ilkesel yaklaşım içerisinde olması gereken kadınlardır.

Ataerkil cinsiyetçi bir toplumda kadın adına gelişecek her ilişkide iradesizleştirme, etkisizleştirme olduğu bilinmektedir. Ataerkil sistemin ve onun iktidarının kurumlaştığı aileci toplumun aşılmasında en radikal militanlık, doğal olarak kadın militanlığıdır. Bu anlayışla devrimsel yoğunlaşma ve enerjimizi tüketmeye yol açacak, bizi kendi arayışlarımızla çelişir konuma getirecek her türlü yaşam ve ilişki anlayışına ilkesel olarak tavır içinde olmak bir prensip meselesi olmalıdır. Biliyoruz ki kadında açığa çıkacak özgürlük düzeyi kendimizdeki aileciliğin temeline, nedenlerine inildikçe gelişecektir.

PARTİ DIŞI ANLAYIŞLARI MEŞRULAŞTIRMA

"İnanç güçtür dağları bile yerinden oynatabilir"

Hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar önemli bir süreci yaşıyoruz. Tarihin ve dönemin dayattığı gelişmeleri doğru ve sonuç alıcı bir duruşla karşılayabilirsek, önümüzdeki sürece hiçbir dönemle karşılaştırılmayacak büyüklükte önemli başarıları sığdırabileceğimiz kesindir. Bunun için olanakların son derece elverişli olduğunu biliyoruz. Sorun, tamamen bizlerin kendimizi başarıya kilitlememiz, parti çizgisiyle bütünleşmek için gerekli olan heyecan, moral, kararlılık, iddia ve çabayı sergilememizdir. Partimizin böyle bir başarıyı bizden istemesi kadar doğal bir şey yoktur. Bunu ister bir hak, ister bir görev olarak bilelim, bundan aşağısı bir duruşun bırakalım partiye ve halka layık olmayı, kendimizi yaşatmaya bile yetmeyeceği çok açıktır.

Herkesin bilmesi gerekiyor; ortamlarımızda şiddetli bir sınıf savaşımını veriyoruz. Yenilgiyi başarı, yanlışları doğru, parti dışılıkları parti anlayışı olarak gösteren ısrarlı dayatmalarla karşı karşıyayız. Ağır kişilik sorunları ve adeta düşmana taş çıkartan yıkıcı ve dağıtıcı tarzlarla savaşıyoruz. Bunların verdikleri görüntü, üslup ve gerekçe ne olursa olsun, gerçek budur. Bu savaşım, her geçen gün daha da derinleşip önem kazanarak gelişecektir, bu zorunludur. Çünkü çizginin, gelişmenin ve büyümenin önündeki en büyük engel, en temel sorunumuz partileşmeye gelmeyen, cücelikte ve kendini dayatmakta ısrar eden kişiliklerdir. Dikkat edilirse, yaptığımız değerlendirmelerde, "düşmanın şu ya da bu dayatması, şu ya da bu olumsuzluklar vs.'den dolayı başaramadım, gelişemedim, düzeltemedim" demiyoruz. Çünkü bu konuda öyle ciddi ve zorlayıcı bir durumla karşılaşmıyoruz. Özeleştirilerimizin temelinde ideolojik kavrayışsızlık, eğitimsizlik ve yaşama doğru yönelmeme, örgüt bilincinden yoksunluk, iddiada ve amaçta aşınma, yanlış ve anlamsız tarz bozuklukları yatmaktadır. O halde diyebiliriz ki, parti eğitimi, örgüt ve yönetim sorunları, iç mücadele ve sınıf savaşımı vb konular üzerinde oldukça yoğunlaşmak, çizgiyle tam bir bütünleşmeyi sağlamak yaşamsal önemde bir görev olarak kendini dayatmaktadır.

Gelinen süreçte, artık küçümsenmeyecek birikim ve tecrübeye sahibiz. Parti talimatları, çözümleme ve perspektifler hemen her yere ulaştırılmıştır. Bunca olanak, eğitim, değerlendirme ve perspektiflere rağmen halen parti ahlak ve terbiye ölçüleriyle uzaktan yakından ilgisi olmayan anlayış, davranış ve uygulamaların olması kabul edilemez bir durumdur. Bunları anlamak, çözümlemek ve mutlaka bir netleşmeye gitmek zorundayız.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Yani o muazzam tükenişe, yanılgı ve yanlışlara yol açan anlayışsızlık örnekleri kabullenilmeyecek, müsamaha gösterilmeyecektir. Düşmanın şimdi işlerini nasıl sıkı tuttuğunu görüyoruz. Bunca güç ve olanaklara rağmen hiçbir şeye sıradan yaklaşmamakta, bilakis olanca gücüyle ve olağanüstü bir ciddiyet ve acımasızlıkla üzerimize gelmektedir. Buna karşı bizim on misli daha yoğunlaşarak, yine tüm yetenek ve birikimlerimizi ayaklandırırcasına devrimin işlerine sarılmaktan başka çaremiz kalmıyor.

"Herkesin bilmesi gerekiyor; ortamlarımızda şiddetli bir sınıf savaşımını veriyoruz. Yenilgiyi başarı, yanlışları doğru, parti dışılıkları parti anlayışı olarak gösteren ısrarlı dayatmalarla karşı karşıyayız. Ağır kişilik sorunları ve adeta düşmana taş çıkartan yıkıcı ve dağıtıcı tarzlarla savaşıyoruz. Bu savaşım, her geçen gün daha da derinleşip önem kazanarak gelişecektir, bu zorunludur."

"Birey doğru dürüst hiçbir şeye sahip olmayacak kadar her şeyden yoksunsa onun yapması gereken ilk işi 'neden ben böyleyim' diye kendini tanıyabilmesidir. Biliyoruz ki, bütün kutsal dinlerde insanın ilkin kendisini tanıması emredilir. Gerçekler ve pratiklerimiz gösteriyor ki, kendini tanımayan bir durumu yaşıyoruz. Çünkü insan kendisini sorguladıkça, tanıdıkça gerçekleşebilir, varolabilir ve eylem haline gelebilir."

Büyük bir zihniyet devrimine ihtiyacımız var

Devrimimizin özellik ve nitelikleri biliniyor. Olanaklarımız, dost ve düşman güçlerin durumu da ortadadır. Devrimimizin büyüklüğü ve tarihselliği kadar, görevlerimizin ağır ve yaşamsal önemde olduğunu da bilmeyecek kadar yetmez değiliz. Son derece yakıcı bir savaş içindeyiz. Savaşta, kazandıran mevzide saf tutulmaz, sağda solda, orta yerde durulursa, anlayışsızlık örnekleri sergilenirse sadece düşmana yem olunur. Duruşumuz sağlam olacaktır, yoksa düşman kesinlikle affetmiyor. Dayattığı yaşam tarzı, alışkanlık ve anlayışlar oldukça bitirici. Her şey çıplak gözlerle görülecek kadar açık değildir. Asıl tehlikeli olan, düşmanı yaşadığın halde ondan kurtuluşu gerçekleştirdiğini zannetmektir. Bu müthiş bir yanılgıdır ve pek çoklarımızın yaşadığı da budur.

Geçmişte olduğu gibi, sorunlarımız bugün de vardır, yarın da olacaktır, bunu anlıyoruz. Öfke yaratan, zarar veren de bu değildir. Sorunlar sürekli olacaktır. Ancak mücadelenin gelişme diyalektiğini yakalamak önemlidir. Yoksa kaybettiren tarzın tekrarından kurtulmak olanaksızdır. Ve bizde yaşanan da kötü bir tekrar olmaktadır. Eskiden tecrübemiz yoktu, yapımız eğitimli olmadığı gibi, eğitim ve örgütlenme olanakları da bugünkü gibi değildi. Dolayısıyla birçok hata, eksiklik ve anlayışsızlıkları anlamak mümkündü. Bütün bunları tecrübesizliğe, eğitimsizliğe vs bağlayabiliyorduk ve bu bir ölçüde de doğaldı. Ama bugün durum farklıdır. Gerçekten partiyi doğru ve tam temsil etmemek için hiçbir neden yoktur. Mevcut olanaklar küçümsenmemelidir, eğitim ve örgütlenmek için her şey sunulmuştur. Fakat bunu doğru değerlendirmek yerine ya rehavete giriyoruz ya da hiç anlamıyoruz bile.

Olanaklar var ve eğitim de yapılmaktadır, ama sonuçlar yetersiz. Neredeyse çözümlenmeyen anlayış, değerlendirmesi yapılmayan tarz kalmadı. Yapılan değerlendirmeler, okunan çözümleme ve parti yayınları, bir devrim hareketini dahi besleyecek, örgütleyecek kadar kadro ortaya çıkarmaya yeterlidir. Ne var ki, kadrolaşma istenilen düzeyde gelişmemektedir. Olanakların, sunulan değerlerin ve beklentilerin hakkını vermekten son derece uzak pratiklerin sahipleriyiz. Bir sıradanlıktır kendimize yakıştırıp gidiyoruz. Böyle bir yürüyüşün de nasıl bir yürüyüş olduğu ortadadır. Bazen partiye adeta imdat çağrılarıyla "gel bizi kurtar" dememiz, gerçeğimizi yeterince gözler önüne sermektedir. İçinden geçtiğimiz süreç itibariyle duruşumuz oldukça yetersiz. Amaçlarımız, niyetlerimiz ve mevcut olanaklar ile duruşumuz arasında kesin bir uçurum bulunmaktadır. Bu mesafeyi artık daraltmak ve giderek kapatmak zorundayız. Gelişmeler bunu bizden acilen istemekte ve adeta emredercesine dayatmaktadır. Bundan kaçış olmaz, kaçamayız. Halkın ve devrimin işlerini yüzüstü bırakamayız. Başarmak mümkündür ve bunu da kendimize yakıştıracağız.

Tüm sorunların temelinde ideolojikleşmemenin yattığı kesindir. Büyük bir ideolojik devrime ihtiyacımız var. Partiyle ideolojik bütünlük sağlamadan, onun yaşam ve mücadele felsefesine ulaşmadan, hayatta başarılı olamayız, bu mümkün değildir. Kazanma ve kaybetmenin temel halkası ideolojikleşmede düğümlenmektedir.

İdeolojikleşenin morali yüksek olur. Savaş ise, önce moralde kazanılır. Moralle birlikte inancımız da büyük olacak, çünkü devrimimiz aynı zamanda bir umut ve inanç hareketidir. İnancı ve umudu olmayanın geleceği olmaz. İnançsızlık ve umutsuzluk, geleceğe güvenmemektir.

Geleceği ise, ancak partinin aydınlatıcı yolunda, onun ideolojisinde bulabiliriz. Politikada doğru bir bakış açısı, yaşama doğru yaklaşım, örgütlenme anlayışı ve tarz sorunları yüzde yüz ideolojik sorunlarla doğrudan bağlantılıdır. Parti Önderliği, "ideolojik birliğe inanmış ve ideolojik mücadeleyi kendi kişiliğinde başarıya götürmüş birinin yüksek başarı tarzı ve örgütselliğe gelmemesi düşünülemez" demektedir. Demek ki, örgüt dışılıklara temel teşkil eden anlayış ve tarz farklılıklarının altında ideolojikleşmemenin olduğunu görmek zorundayız. Dolayısıyla zaaflı ve çarpık yanlarımızı anlamaya çalışacaksak, önce ideolojik sorunlarımızı göreceğiz.

İdeoloji örgüt örgüt başarı demektir

Düşünmek gerekiyor; her türlü parti ve sınıf dışı etkilenmelere neden bu kadar açığız? Burada yine ideolojikleşme diyeceğiz. Bir kişi ailenin etkisine mi giriyor, onun ideolojik temeline bakacağız. Gerçekler dünyasından kopuk mu yaşıyor; iddia, inanç, umut, bağlılık, düşmana karşı kin ve öfke mi zayıf, yine partiyle ideolojik bütünleşme düzeyine bakacağız. Nitekim her davranışımız, her anlayışımız bir sosyal gerçekliğe dayanmaktadır. "Sosyal alanda düşmanla ilgili ne varsa, parti içinde yoğunlaşmış ve büyük bir saldırı halindedir." Bunun objektif veya sübjektif olması çok önemli değildir. Önemli olan düşmanın uzantılarını, onun yıkıcı etkilerini böyle anlamamızdır. Bu da ideolojikleşmekle ilgilidir.

İdeolojilerin bireye ve topluma kazandırdığı moral değer yargıları, ahlak ve terbiye ölçüleri vardır. Burada da ideolojinin siyasetle, güçle, maddiyatla, emekle, psikolojiyle, cesaretle, ruhla ve reflekslerle bağını ve birebir etkisini göreceğiz. Burada hiç kuşkusuz, ideolojinin yaratıcı, bilimsel ve yaşamda anlam kazanan niteliğinden söz ediyoruz. İdeolojiye müritçe bağlanmak, tapınmak ideolojikleşmek değildir. Yine bir yazar çizer olmak kendi başına ideolojikleşmek değildir. İdeoloji örgüt, örgüt eşittir başarıda ifadesini buluyor ve bu bir yaşam tarzı haline geliyorsa, olumludur. Partimizde ideolojiye atfedilen önemi böyle anlayacağız.

"Birey doğru dürüst hiçbir şeye sahip olmayacak kadar her şeyden yoksunsa, onun yapması gereken ilk işi 'neden ben böyleyim' diye kendini tanıyabilmesidir." Biliyoruz ki, bütün kutsal dinlerde insanın ilkin kendisini tanıması emredilir. Gerçekler ve pratiklerimiz gösteriyor ki, kendini tanımayan bir durumu yaşıyoruz. Çünkü insan kendisini sorguladıkça, tanıdıkça gerçekleşebilir, varolabilir ve eylem haline gelebilir. Kendini tanımayan bir gelecek, hatta bir geçmişin sahibi bile olamaz. İşte halkımızın tarihten beri sürekli kaybetmesinin bir nedeni de, kendini tanıyamama gerçeğidir. "Saptırmayı kendine yediren adam tehlikeye kucak açmış demektir." Bizde de büyük bir saptırılmışlık vardır. Nihayetinde sömürgeciliğin birer eseri olarak yetiştik. Bunun ağır etkilerini iliklerimize dek yaşayarak büyüdük.

Neden, dünyada bizim kadar kendine yabancılaştırılmış, kendini tanımayan başka bir halk yoktur, diyoruz? Bu önemlidir. Halen de düşman gerçeğinin amansız etkilerini yaşamaktayız. Öyle ki gerçekliğinden korkan ve kaçan bir haldeyiz. Özümüze saldıracak kadar kendimize düşman haline getirilmişiz. Buna da iç düşman diyoruz. Yılan gibi birbirimizi ze-

Devrim kendini yaratma, gerçekleştirme sanatıdır. Bu bütün inceliklerini, güzelliklerini ve çekiciliğini önce kendimizde yaratalım. Devrim bir yenilikse, biz de yeni insan olmayı başarmak ve onun tüm erdemli özelliklerini kazanmak zorundayız. Devrimci gerçekliğe ulaşmanın yolu çağla köprüleri doğru kurmaktan, yıkılması gerekeni yıkmaktan, sökülüp atılması gerekeni söküp atmaktan, sahiplenilmesi gerekeni sahiplenmekten geçiyor.

hirleyen pratiklerimiz var. Neredeyse her birimizin kucağına bir yılan sokuşturulmuş. Durmadan birbirimizi zehirliyoruz. Kolay değil, bin yılların öldürücü zehiri şırınga edilmiş, ama bunu söküp atmaktan başka çaremiz yoktur. Panzehir vardır, yeter ki kendimizi anlamaya ve tanımaya çalışalım. Parti ideolojisi, parti bilinci, parti gerçekliği insan olarak bize ait olan her şeyi yeniden yaşatmaya muktedirdir.

Devrim diyoruz, ama biliyoruz ki, devrimlerin anası kişilikte gerçekleşecek olanıdır. Bireydeki devrim, toplumsal devrim kadar hem önemli hem de zordur. İdealist olmayacağız, "bensiz de işler yürür" ya da "böyle de yürüyebilirim" demeyeceğiz. Konumumuzu mutlaka netleştireceğiz ve sağlam bir yürüyüşün sahibi olmayı başaracağız. Bunun için de gerçeklere ve hayatın kendisine anlam vereceğiz. Gerçeklerin gereklerine göre kendimizi yenileyeceğiz. Hiçbir zaman kendi konumumuzu muğlak tutmayacağız. Çünkü muğlaklık düşmanın bir istemidir. Öyle ise, bu zihniyeti yerle bir edeceğiz. Nitekim başarmanın ve büyümenin yolu buradan geçmektedir.

Eğer yaşamda düzeni bu kadar gizli yaşamasaydık, toplumun ağır suç teşkil eden gerçekliğini parti içinde adeta meşrulaştıran bir duruma düşmezdik. Belli ki, bilmeden de olsa düşmanı meşrulaştıran bir çabamız var. Çünkü kendimizi tanımakta zorluk çekiyoruz. Hastalıklı bir bünyemiz var, ama "hayır" diyoruz; "oldukça sıhhatliyim, sağlıklıyım" diyoruz. İşte ürkütücü olan da budur. Bunun içindir ki, kendimizle doğru hesaplaşmaya gelmediğimiz gibi, partiye de yeterince açık davranmıyoruz. Böylelikle de hem çözümsüzlükte inat ediyor, hem bir disiplin suçu işlemiş oluyor, hem de ahlaki açıdan kötü bir örnek sergilemiş oluyoruz.

Başarı büyük kavrama ve sarf edilen emeğe bağlıdır

İç çelişkiler parti bilinciyle devrimci temelde çözülmezse, iddiada, inançta, amaçta aşınma kaçınılmazdır. Bu tür anlayışsızlık örnekleri, sahte hastalık numaraları, yaşama gelmeme, örgüt içi her türlü şirret ve muzip davranışlardan tutalım; boyun eğmeci, 'evet efendiciliğe varan her türlü yıkıcı, bozguncu birçok parti dışılıklar kadar, her şey biraz da bu netleşmeyen, kendine çözüm ve çare gücü olmayan kişilik zayıflıklarından kaynaklanmaktadır. Dikkat edilirse sık sık tarz bozukluğu veya tarz yetmezliğinden söz ediyoruz.

Oysa Parti Önderliği "iddia gelişiyorsa tarz da gelişecek" diyor. İddiası, inancı olmayanın tarzı olur mu? Kendini kararlaştırmayanın tarzı olur mu? Netleşmeyenin netleştirmesi mümkün mü? İşte bütün bunlar gizliden ya da açıktan objektif veya sübjektif olsun, düşmanı yaşamak ve onu meşrulaştırmak oluyor. "En büyük devrim, yüzyıllardır bizi geri bırakan, her türlü düşmanlık karşısında sürekli geriye götüren geriliklerimize karşı yürüttüğümüz savaşımdır. Çağla bağlantılı olarak, en temel yanılgılarımızdan birisi de devrimimizi diğer çağdaş devrimler gibi yapabileceğimize dair gerek teori ve gerekse benzer bir pratik çabaya kendimizi kaptırmamız, sonuç vermeyince de umutsuzlukla birlikte yozlaşıp, yenilgiye kendimizi mahkum etmemizdir... Kendi toplumsal zeminini aşamayanların ciddi bir askeri, siyasi sıçrama yapacağı kuşkuludur. Bu siyasal zemin insanı, olsa olsa düşmanın iyi bir askeri, patronun iyi bir işçisi, ağanın iyi bir ırgatı veya en tortu işlerdeki çalışanlardan biri yapar. Nitekim, bu siyasal zemin başka bir şey doğurmuyor. 'En benim' diyen bile bir ağalık işbirlikçidir. En haini, sözüm ona en becerikslisi oluyor." Evet, bu kadar anlamazlık, çürüme ve kokuşmuşluğun böyle güçlü ve tehlikeli bir zemini var. Bütün bunları ancak kendinde devrimi gerçekleştiren militanla aşabiliriz.

Devrim kendini yaratma, gerçekleştirme sanatıdır. Bu sanatın bütün inceliklerini, tüm güzelliklerini ve çekiciliğini önce kendimizde yaratalım. Çirkinliklerle mücadele kapsayıcı, çekici ve sürekli olunmuyor. Bu noktada geriliklere ve eskiye ait olan her şeye öfke duymak gerekiyor. Devrim bir yenilikse, biz de yeni insan olmayı başarmak ve onun tüm erdemli özelliklerini kazanmak zorundayız. Devrimci gerçekliğe ulaşmanın yolu çağla köprüleri doğru kurmaktan, yıkılması gerekeni yıkmaktan, sökülüp atılması gerekeni söküp atmaktan, sahiplenilmesi gerekeni sahiplenmekten geçiyor. Gerçekler bu denli açık ve çarpıcı iken, hala neden anlamıyor veya anlamaya gelmiyoruz?

Bilinir ki, devrim büyük bir istek ve anlama sorunudur. Eğer böyle ise, kendimizde olağanüstü bir istek yaratmak için daha ne gereklidir? Ya da bir isteksizlik ve anlamazlık yaşanıyorsa, bunun ne anlama geldiğini biliyor muyuz? Biliyorsak, varolan sorunların nereden kaynaklandığını ortaya çıkarmak ve gidermek niçin mümkün olmasın? Kendisinde büyük bir istek ve inanç yaratmayan, hiç kendini yenileyebilir mi? Kendini yenileyemeyenin de başarı şansı olur mu? Başarı büyük kavrama ve sarf edilen emeğe bağlıdır. İstek olmadan da anlamak ve çaba sahibi olmak hiç mümkün mü? Demek ki, çabasızlık ve bütünleşmemenin önünde bir de kendimizde yaratamadığımız istek olayı var. Oysa ilk önder şehitlerimiz Hakileri, Kemalleri, Agitleri biliyoruz. Henüz ortada kazanılan hiçbir değer, hiçbir mevzi yokken bu arkadaşlar var güçleriyle bağlandılar? İstekleri, inançları, umutları büyüktü. Bilinç, kararlılık, direniş, eylem ve cesaretleri de bir o kadar yüce oldu. Kürdistan Devrimi'nin ilk öncüleri, ilk tohumlarıydılar. Yine bir Zilan yoldaşın kişiliği var. Parti yaşamı çok kısa olmasına rağmen, nasıl yüce bir kişiliğe ulaştığını biliyoruz. Müthiş bir bağlılık, sınır tanımayan bir direniş ve olağanüstü bir inançla doluydu. Onun içindir ki, Parti Önderliği, "Komutan Zilan yoldaş, emir erleri de bizleriz" diyor. Hiç olmazsa sadakatte kusur işlemeden, mütevazı birer emir eri olmayı kendimize yakıştıralım ve mutlaka başaralım.

Bizleri devrimin işlerine, yaşama yönelten soylu değerler var. Bunlara sırtımızı dönüp bilmezden, görmezden, anlamazlıktan gelemeyiz. Eğer böyle yaparsak önce birer suçlu oluruz, sonra her türlü parti dışı eğilime yatkın kişiler olmaktan kurtulamayız. Vicdanlı olmak, vicdan ile hesaplaşmak zorundayız. Görüyoruz ki, "bazen öfkelerimiz partiyedir. Sanki bunca acı ve zorlukları parti bize yaşattı." Geleneksel Kürt kişiliğidir, kafası bozuldu mu, ihanette sınır tanımıyor. Örgüte ve arkadaşlarına rahatlıkla yönelebiliyor. Arkadaşlarına, partiye ve ortama duyduğu kin ve öfkeyi düşmana yöneltmiyor! Ortamla oynadığı kadar, arkadaşlarını zorladığı kadar, düşmana yönelirse, kesinlikle başarır, ama bunu yapmıyor. İntikamın en büyüğü düşmandan alınmalıyken, o, kafayı yanındaki yoldaşa takıyor. Kendini vareden, insanlık yoluna koyan temel değerleri görmezlikten geliyor. Ardından "Partiye, Önderliğe bağlıyım" demekten de geri kalmıyor. "Hem bağlıyım diyeceksin hem de gideceksin kendini yere atacaksın. Bu, ikiyüzlülüktür." Böyle bağlılık olur mu? Şehitler adına and içiyoruz, her gün çözümlemeleri okuyor, kendimizi anlamaya çalışıyoruz. Ama ne verdiğimiz sözlere bağlı kalıyoruz ne de çözümlemelere doğru yaklaşıyoruz. Yani bir taraftan amaçsız, hedefsiz ortalıkta dolaşıyor, diğer yandan kendimizle alay ediyor, değerlerle de oynamaya devam ediyoruz. Bütün bunları da parti ortamında yurtseverlik ve partililik adına yapıyoruz. Düşmanı meşrulaştırmak işte böyle oluyor.

İnsan tutarlı olmak zorundadır. Çok şey başarmak mümkün değilse bile en azından ortamda zararsız kalmayı becerebiliriz. Bazı prensipler edinmeliyiz. Örneğin "ben hiçbir zaman yoldaşlarıma ters düşmeyeceğim. Düşmanın işini kolaylaştırıcı hiçbir davranışta bulunmayacağım, kendimi asla partiye dayatmayacağım. Partiden kopmak şurada kalsın, en ufak bir kararsızlık belirtisini dahi aklımdan geçirmeyeceğim. Partime daima açık ve dürüst yaklaşacağım. Devrimin mütevazı bir emekçisi olmayı esas alacağım. Yıkıcı, bozucu faaliyetler geliştirmeyeceğim" gibi bazı saygın meziyetler kazanabiliriz. Düşman birçoklarımızı kötü vurmuştur; yara bere içinde kalanlarımız az değildir. İntikam olacaksa buna olmalıdır. "Düşmandan intikam alamayan iyi bir ulusal kurtuluşçu olamaz" diyor Parti Önderliği. İntikam almak için de sürekli tetikte olmak gerek. Kendimizi boşluğa bırakmakla bir şey kazanamayız. Hele aldatarak asla! İnadın en büyüğünü de bu noktada göstermeliyiz. Düşman "ben seni vurdum, artık ayağa kalkacak takatin kalmadı" diyebilir, ama biz "hayır" diyeceğiz. Partinin kazandıran ortamını büyük bir şans ve değer olarak göreceğiz. İnatla yaşamayı ve mutlaka başarmayı kendimize esas alacağız. Hiçbirimiz Konumu, yetersizlikleri ve yaşadığı olumsuz süreçler ne olursa olsuna "artık benden bu kadar, böyle gelmiş böyle gider" dememelidir. Bu, düşmanın istemidir ve tüm çabası da kişiyi böyle bir ruh haline sokmaya yöneliktir.

Partimizde tartışmasız kanıtlanan gerçekler var, yeter ki gayret gösterilsin, istek olsun, inanç olsun başarmamak için hiçbir neden yoktur. Herkesin bu noktada partiye ve kendine güveni yüksek olmalıdır. Başarı kesindir, ancak hedefler gerçekçi olmalıdır. Abartılı, hayali hedeflerin gerçekleşme şansı yoktur. Böyle olunca da kişide bir yılgınlık, umutsuzluk, güvensizlik gelişir ki, bu tehlikelidir. Gelişme ve büyümede elbette sınır tanımayacağız, fakat başarabileceklerimizle işe el atmak daha gerçekçidir. Her başarı beraberinde daha büyük başarılara ulaşmayı; bunun heyecan, istek, moral ve gücünü de yaratacaktır. Gelişme diyalektiğini biraz da böyle anlayacağız.

Savaşımız uzun soluklu, devrim mücadelesi de bir maraton olarak görülmelidir. Çabuk yorulmak olmaz. Her düzeyde dengeli bir büyümeyi önümüze koymalıyız. Küçük başarılar başımızı döndürmemelidir. Geçici başarısızlıklar ise heyecan, umut ve moralimizi bozmamalıdır. Doğrularda ısrarlı ve metanetli olmalıyız. Ne küçük burjuva aceleciliği ne de köylü vurdumduymazlığı olmamalıdır. Bir tarafta işlerin üzerine titrerken, öbür yandan sabrın tarza ilişkin olduğunu bilerek hareket etmeliyiz.

Kimi ortamlarımızda keyfiyet, bireysellik ve tarz farklılıkları yoğun olarak yaşanmaktadır. Kendine göre ölçü, kendine göre disiplin ve kendine göre işleyiş tarzı, kendine göre parti ve yönetim anlayışı gelişmektedir. Bunlar son derece sakıncalı ve tehlikelidir. Yapı ve alanlarımız en çok bu noktada zorlanmaktadır. Artık ne olduğu belli olmayan, daha doğrusu her türlü keyfiyetin, tasfiyeciliğin ve bozgunculuğun zemini olan 'kendi doğrularımızdan mutlaka vazgeçmeliyiz. Bireysellikte ısrar, 'kendime göre de ısrar, ben parti anlayışını kabul etmiyorum demektir.

"'Ben ille farklı görülüp değerlendirilmeliyim' veya 'ben ille dikkate alınmalıyım' diyen birisi 'benim farklı ideolojim var, ben partiye dayatıyorum' anlamındadır." Partiye böyle bir dayatmada bulunmaya hakkımız yoktur. Zira bileceğiz ki, her dayatma bir savaşımdır. Yani "ideolojik, kültürel, ahlaki olarak parti biraz bana benzesin, kendi kutsal değerlerinden biraz daha vazgeçsin" anlamındadır, partinin büyümesini istememek demektir.

Özgür olmayanın cesareti de olmaz

Düşmanın işini kolaylaştıramayız, onun yaptığını yapamayız. Yoksa parti ortamında nasıl kalırız? Parti elbette kendini korumak zorundadır. Ya doğru anlama, bir militan gibi bütünleşmeye geleceğiz, ya da her türlü insanlaşma ve yaşama hakkımızı kaybetmekten kurtulamayacağız. Parti bizi bu halimizle ömrü billahi sırtında taşıyabilir mi? Kendimizi neden bu kadar yük halinde tutuyoruz? Partinin kazanımcı yaklaşımları kötüye kullanılmamalıdır. "Bir şey olmaz" demeyelim, "parti zaten beni tanıyor, beni anlar, bağışlar" demeyelim ya da "zaten öyle ciddi bir konumum yok, öyle de yapsam olur, böyle de yapsam olur, özeleştiri verir, tekrar bildiğim gibi çalışırım" basitliğine düşmeyelim. Parti elbette yüceltcidir, kazanımcıdır. Sonuna dek sabırla yaklaşır ve sürekli de şans tanır. Ama iş değerlerin korunmasına, ideolojik birlik ve yaşam gerçekliğine geldi mi, farklıdır. Bu noktada en ufak bir yanılgı ve keyfiyeti dayatma kesinlikle kabul edilemez. Keyfiyet diye bildiğimiz anlayış, tarz ve yaşam ölçülerinin çok tehlikeli nedenleri vardır. Bunlar ortaya çıkarılıp anlaşılmadan, en başta kendimize, kendi emeğimize yazık ederiz; daha sonra ise birer suçlu olmaktan kurtulamayız. Partileşme iddiasında olan, "ben bir ulusal kurtuluşçuyum" diyen birisinin ise, böyle bir konuma düşmesinden daha aşağı bir durum olamaz.

Anlamsız yere kendimize sevdalanmayalım. Hepimizin hala düşmandan olan kir pasla dolu yanlarımız var. Dolayısıyla önce en büyük temizlik hareketini kendimizde başlatma diye bir görevle karşı karşıyıyız. Mütevazı olalım. Keyfiyet diyoruz, Parti Önderliği, "keyfiyetin çıkış kaynağı iradesini teslim etmeme, inancını tamamen buna bağlamama ve kendi özerk yaşamından, bunun dayanaklarından vazgeçmemedir" diyor. Böyle bir anlayış istediği kadar "ben yeterliyim, başarılıyım" desin, gerçekler öyle değildir. En çok "yeterliyim" dediği nokta, aslında onun en büyük zaafı ve en çok kaybettiği noktadır. Farkında olmayabilir, ama gerçek budur.

Yine kendisini yetkili gördüğü için salt disiplinle, salt yönetim tedbirleriyle örgütü yönetmeye kalkışan bir anlayış, ideolojik düzeyi, siyasi düzeyi inandırıcı, güven kılıcı bir tarzda herkese benimsetmezse, asla başarılı olamaz. Yapının geriliğinden, eğitimsizliği ve örgütsüzlüğünden faydalanarak sınırsız bir yetki ve serbestlik kazanabilir. Bu, onun ne iyi bir yönetici olduğunu ne de özgür olduğunu gösterir. Özgür olmayanın da cesareti olmaz, bilinci olmaz. Dolayısıyla kaba bağlılık ve cesaretin altında büyük bir inançsızlığın ve korkaklığın yattığı kesindir. O halde, keyfiyetin kaynağı olan ideolojik yetersizlik, inançsızlık, özerk yaşam ve iradesizliği aştığımız oranda, ancak bireysellikten kurtulup doğru bütünleşme yoluna girebiliriz.

Yanlışlarda ısrar etmenin anlamı yoktur. Bazı gerçekler vardır ki, anlamamak ve görmemek için kör ve sağır olmak gerekir. Bir şeyler kazanmak, partiyle onurlu bir biçimde yürümek mi istiyoruz; işte Parti Önderliği'nin çözümlemeleri, değerlendirmeler, şehit yoldaşların kişilikleri, her şey ortada. Tüm ısrarlı ve kazanımcı çabalara rağmen kendimizi mi yaşamak istiyoruz, bunun da parti ortamında mümkün olmayacağını bilmeyecek kadar gaflet içinde olmayız. O halde ne yapmak istiyoruz? Açık ve net olalım. Muğlaklıkla, aldatmak ve aldanmakla bir yere varılamaz.

Örgüt ortamında, konumundan rahatsız olanlar varsa bunlar da kendilerini anlamak durumundadırlar. "Rahatsız olan herkese söylüyorum, sen emeğinden fazla istiyorsun. Sıkılan her kişi, rahatsız olan her kişi parti içindeki konumunu beğenmemiştir" demektedir Parti Önderliği. Peki bu nasıl olacak? Eğer bir kahramanlık göstereceksek, emek ve inanç kahramanları olalım. Yetenek, birikim ve tecrübelerimizi halkın ve partinin hizmetine sunalım. Partiye isyan etmek marifet değildir. Ayrıca da bunun ne haklı, meşru bir tarafı vardır ne de kazandırır. İsyanımız geriliklerimize, kendi içimizde taşıdığımız kötülüklere olmalıdır.

Neden kadrolaşamıyoruz? Netleşmeyen, iç barış ve huzuruna kavuşmayan, konumundan memnuniyetsizlik duyan özelliklerimizden dolayı kadrolaşamıyoruz. Ne büyümeyi, militanlaşmayı önümüze koyuyoruz ne de halimizden memnunuz. Bu, hiçbir emek ve çaba sarf etmeden "beni böyle kabul edin" ya da partiden kariyer ve konum talep etmek demektir. Partinin eğitim ve terbiyesini alan hiç böyle düşünür mü? Partide emek hırsızlığı yapılır mı? Gözü kara kariyerist özelliklerle hiç itibar ve saygınlık kazanılır mı? Kariyerizmin kişiyi sonuçta faşizme götürdüğünü biliyoruz.

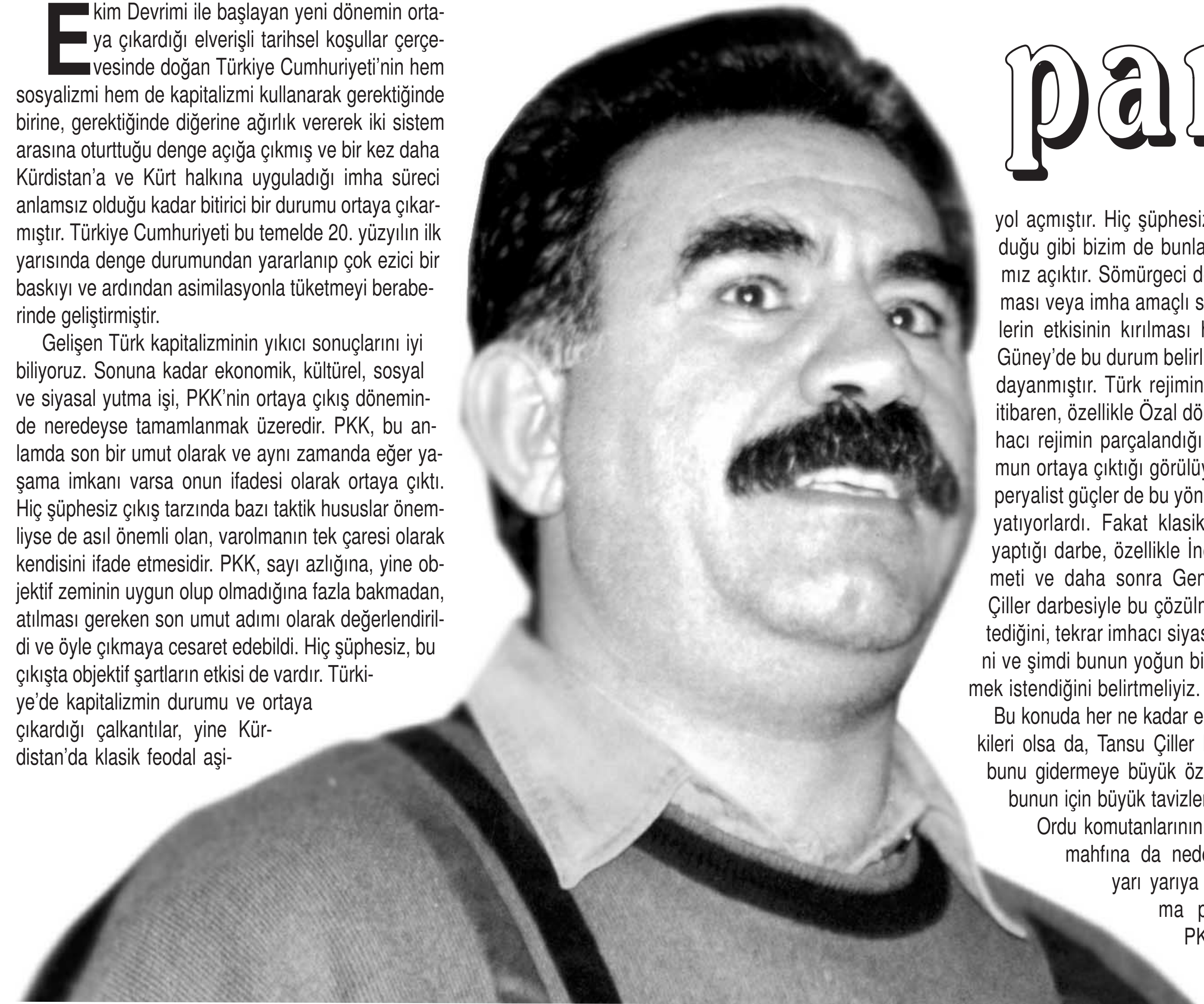
Mücadele tarihimizde akla hayale sığmayan kariyer savaşımları verildi. Bunlar genellikle yaptıklarını çizgi savaşımı olarak yorumluyorlar. Kesinlikle böyle değildir, savaşımları kendi savaşımlarıdır, kariyer savaşımıdır. Partinin verdiği değer, olanak ve güçle partiye karşı bir savaşımdır.

Devrimciler bilinçli insanlardır. Çok ağır sorunlar da yaşasalar çözümleyicidirler. Çünkü anlayışları keskindir, birbirlerini iyi anlarlar. Yoldaşlardan daha iyi birbirini anlayan olamaz. Yoldaşlık ilişkisinden daha yüce bir ilişki yoktur. Üzerinde en çok durulan ve en çok önem verilen bir husus olmasına rağmen, en büyük çözümsüzlük ve geriliği hala bu alanda yaşamamız akıl karı değildir. Rehavet iliklerimize dek işlemiştir. Özellikle birçok sahada büyük bir lafazanlık var.

Örgüt ortamında, konumundan rahatsız olanlar varsa bunlar da kendilerini anlamak durumundadırlar. "Rahatsız olan herkese söylüyorum, sen emeğinden fazla istiyorsun. Sıkılan her kişi, rahatsız olan her kişi parti içindeki konumunu beğenmemiştir" demektedir Parti Önderliği. Peki bu nasıl olacak? Eğer bir kahramanlık göstereceksek, emek ve inanç kahramanları olalım. Yetenek, birikim ve tecrübelerimizi halkın ve partinin hizmetine sunalım.

devamı 23'te

Partileşme mücadelesi ve parti içi savaşımın önemi

Demokratik Konfederalizm Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

Ekim Devrimi ile başlayan yeni dönemin ortaya çıkardığı elverişli tarihsel koşullar çerçevesinde doğan Türkiye Cumhuriyeti'nin hem sosyalizmi hem de kapitalizmi kullanarak gerektiğinde birine, gerektiğinde diğerine ağırlık vererek iki sistem arasına oturttuğu denge açığa çıkmış ve bir kez daha Kürdistan'a ve Kürt halkına uyguladığı imha süreci anlamsız olduğu kadar bitirici bir durumu ortaya çıkarmıştır. Türkiye Cumhuriyeti bu temelde 20. yüzyılın ilk yarısında denge durumundan yararlanıp çok ezici bir baskıyı ve ardından asimilasyonla tüketmeyi beraberinde geliştirmiştir.

Gelişen Türk kapitalizminin yıkıcı sonuçlarını iyi biliyoruz. Sonuna kadar ekonomik, kültürel, sosyal ve siyasal yutma işi, PKK'nin ortaya çıkış döneminde neredeyse tamamlanmak üzeredir. PKK, bu anlamda son bir umut olarak ve aynı zamanda eğer yaşama imkanı varsa onun ifadesi olarak ortaya çıktı. Hiç şüphesiz çıkış tarzında bazı taktik hususlar önemliyse de asıl önemli olan, varolmanın tek çaresi olarak kendisini ifade etmesidir. PKK, sayı azlığına, yine objektif zeminin uygun olup olmadığına fazla bakmadan, atılması gereken son umut adımı olarak değerlendirildi ve öyle çıkmaya cesaret edebildi. Hiç şüphesiz, bu çıkışta objektif şartların etkisi de vardır. Türkiye'de kapitalizmin durumu ve ortaya çıkardığı çalkantılar, yine Kürdistan'da klasik feodal aşiretçi yapının aşılması ortaya çıkışın zeminidir. Yine Türk solculuğu ve particiliğin durumu da bu çıkışa etkide bulunmuştur. Ama esas itibariyle insanlık adına vazgeçilmez bazı doğruların kavranmasıyla bu adım atılmak zorunda kalınmıştır.

Bilindiği üzere bu, yeni bir ortaya çıkıştır. Daha önceki Kürtlük adına ayakta kalan herhangi bir şey yoktur. İlkel milliyetçilik çoktan ajan bir kurum olarak en tehlikeli biçimde devreye sokulan bir araç durumundadır, yani sömürgecilikten de öteye bir bitiriş akımı veya anlayışı olarak, sömürgeci emperyalist güçler tarafından zorla beslenip dayatılan bir alet durumuna getirilmiştir. Küçük burjuvazinin Kürtçülük lafazanlıkları çok silikti, en ufak bir çaba ve fedakarlığa fırsat vermeyecek kadar yenik ve çıkarcıdır, adını söyleyemeyecek kadar iddiasızdır. Fakat lafazanlığıyla uluslararası dengeleri hesaplayarak bulanık suda balık avlamak isteyen bir havası vardır.

Bazı nitelikleriyle böyle belirleyebileceğimiz Kürdistan somutu, PKK radikalizmiyle aşılmaya çalışılmıştır.

Kısa bir süre sonra uygulamaya konulan 12 Eylül darbesinin amansız terörü kesinlikle imhacı nitelikteydi ve daha çok da bizim çıkışımızı hedef alan bir gelişmeydi. 1980-90 arasında bununla kıyasıya savaşımın neyi ifade ettiğini biliyoruz. Burada en önemli nokta, uluslararası emperyalizmin ve bölgesel gericiliğin bu rejimin arkasında olduğu ve onu sonuna kadar desteklediğidir.

Fakat bu dönemde ortaya çıkan yeni bir gelişme de reel sosyalizmin değişik biçimlerde çözülüşüne tanık olmamızdır. Bu çözülüşün işaretlerini daha önceden görüp yaptığımız değerlendirme, Kürdistan'a dayalı 70 yıllık, hatta daha da öncesinden kalma statükoculuğun aşılabileceği ve uluslararası durumun reel sosyalizmle emperyalizmin dengedeyken kurduğu duruma kıyasla daha elverişli bir zemine kayacağı biçimindeydi. 19. yüzyılda da bu denge yüzünden Kürdistan kendi doğal mücadele gerçeğine kavuşmamıştı. Hiç şüphesiz iç gericilik de bu konuda belli bir rol oynadı.

20. yüzyılın sonlarında, reel sosyalizmle emperyalizmin kurduğu dengenin bozulması yeni bir durumun ortaya çıkmasına neden oldu. Bunun bölge üzerindeki etkileri de Arap-İsrail çekişmesindeki uzlaşma havası ve İran-Irak Savaşı'nın sonuçsuz kalmasıyla ortaya çıktı. Bu da Kürdistan için uluslararası ve bölgesel çapta elverişli bir durum oldu. Biz, 1990'lardan itibaren bunun gün geçtikçe daha da hız kazanacağını bekliyorduk ve nitelikçe çeşitli gelişmeler bu durumu gittikçe ortaya çıkardı. Bunun ilk sonucu, Güney'de emperyalizme dayalı sömürgeciliğin oyunu ve aynı zamanda, buna rağmen yine de önemli bir gelişme olan Kürt Federe Devleti adı altındaki oluşumun ortaya çıkmasıdır. Bu oluşum, aslında bölge dengesizliğinin bir ürünü olduğu kadar bu dengesizliği daha da geliştirecek özelliklere sahiptir.

Hareketimizin ortaya çıkışında da bunun çok yakın bir etkisi vardır. Nitekim 1992 Güney savaşında böylesine bir karşı karşıya gelme oldu. Özünde bu, bölge dengesizliğinden devrim lehine yararlanmak isteyen PKK öncülüğü ile, Kürdistan'ı devrimden uzaklaştırmak isteyen emperyalizm ve işbirlikçilerinin karşı karşıya gelme savaşımıydı. Bu, kendine özgü değişik bir savaşımdı, hatta Körfez Savaşı'nın dolaylı bir etkisiydi. Bu savaşım, devrime oldukça açık zemini kullanma hareketine karşı emperyalizmin bir tedbiriydi. Halen çeşitli biçimlerde bu tedbirle karşı karşıya bir devrimci mücadeleyi yürütmeye çalışıyoruz.

İmhacı siyaset gündemde

Burada önemli olan, uluslararası durumun Kürdistan üzerinde dolaylı da olsa sömürgeci kontrolün zayıflamasına yol açmasıdır. Bu zayıflama, işbirlikçiler çapında olsun, radikal devrimci ve yurtsever çapta olsun bazı gelişmelerin hız kazanmasına yol açmıştır. Hiç şüphesiz her devrimde olduğu gibi bizim de bunları dikkate alacağımız açıktır. Sömürgeci denetimin parçalanması veya imha amaçlı sömürgeci yönetimlerin etkisinin kırılması halen sürmektedir. Güney'de bu durum belirli bir aşamaya gelip dayanmıştır. Türk rejiminde de 1990'lardan itibaren, özellikle Özal döneminde klasik imhacı rejimin parçalandığı ve farklı bir durumun ortaya çıktığı görülüyordu. Aslında emperyalist güçler de bu yönlü bir gelişmeyi dayatıyorlardı. Fakat klasik kemalist kesimin yaptığı darbe, özellikle İnönü-Demirel hükümeti ve daha sonra Genelkurmayın Tansu Çiller darbesiyle bu çözülmeyi durdurmak istediğini, tekrar imhacı siyasete ağırlık verdiğini ve şimdi bunun yoğun bir biçimde sürdürülmek istendiğini belirtmeliyiz.

Bu konuda her ne kadar emperyalizmle çelişkileri olsa da, Tansu Çiller hükümeti şahsında bunu gidermeye büyük özen gösterdikleri ve bunun için büyük tavizler verdikleri biliniyor. Ordu komutanlarının bizzat "Türkiye'nin mahfına da neden olsa, Türkiye'yi yarı yarıya emperyalizme satma pahasına da olsa PKK'yi bitireceğiz" diyerek bu konuda kararlı olduklarını belirtmeleri, çelişkinin açık bir ifadesidir. Halen emperyalizmle klasik imhacı sömürgecilik arasında bir çekişme sürüp gidiyor. Bölge dengeleri de bundan etkileniyor veya bunu etkiliyor. Buna karşı yoğun bir savaşımın sürdürüldüğü, klasik imhacı siyaset kadar devrimci yurtseverliğin, yine işbirlikçi yaklaşımların da çeşitli biçimlerde varlıklarını korumak ve kendi lehlerine bazı sonuçlara gitmek istedikleri biliniyor.

Demek ki reel sosyalizmin çözülüşü ve emperyalizmin bölgeye dayattığı yeni düzen, sanıldığının aksine, Kürdistan'daki klasik statükonun zayıflamasına yol açıyor. Biz burada uluslararası durumun kapitalizm ve sosyalizm için anlamının ne olduğuna fazla değinmeyeceğiz. Emperyalizmin bunalımının nasıl derinleştiğini, hatta sorunlarının reel sosyalizm döneminden nasıl daha fazla ağırlaştığını ortaya koymayacağız. Bunlar az çok bilinen hususlardır. Yine bölgedeki dengesizliğin eskisini bile arattığını, özellikle klasik sömürgeciliğin eski çağının kapandığını, bu anlamda bu rejimlerin zorlandığını da fazla anlatmak istemiyoruz. Klasik sömürgecilik de oldukça zorlanıyor ve dengesizlik her geçen gün artıyor. Bütün bunlar sonucunda; Kürdistan'daki objektif gelişmenin ve en önemlisi de sömürgeci rejimlerin yaşadığı iç bunalımların devrimciliğin gelişme şansını arttırdığı ve bu yönlü çözümlemelerimizin isabetli değerlendirmeler içerdiği şimdi daha iyi anlaşılmaktadır.

Uluslararası gelişmeler, yine bölgesel çelişkiler daha da somut ele alınabilir. Ancak kalın çizgilerle şunları belirtebiliriz: Kapitalizmin bunalımı derinleşiyor ve reel sosyalizmin sosyalizmde yarattığı tahribatlar açığa çıkıyor. Reel sosyalizmin çözülüşü ve yıkılışı biraz da reel sosyalizmdeki antisosyalist özelliklerin çözülüşü ve onun yıkılışıdır. Ne pahasına olursa olsun, hiçbir sosyalist anlayış reel sosyalizmin hastalıklarını kabullenemez. Bu, sosyalizmi tanınmaz hale ve kapitalizme karşı neredeyse boğuntuya getiren durumun aşılması, bu hastalıktan kurtularak sağlıklı bir sosyalizm anlayışının gelişme şansını yakalamasıdır. Bu yönlü değerlendirmelerimizin şimdi doğrulandığı anlaşılıyor. Kapitalizmin artan bunalımı, yaygınlaşan çatışma durumları ve iflaslar 1990 öncesinden daha fazladır. Biz o zaman da bunu belirttik ve bu şimdi doğrulanıyor.

Bölge için de aynı hususlar belirtilebilir. Bölgedeki dengesizliğin 'yeni düzen' adı altında daha da artacağını ve ortaya çıkacak gelişmelerin devrimler için biraz daha olanak sunacağını, özellikle Kürdistan Devrimi çağının başlayacağını vurgulamıştık. Hatta Arap-İsrail uzlaşması bile aleyhte değil, lehte bazı gelişmelere yol açabilir, yine İran-Irak Savaşı'nın uzlaşmayla sonuçlanması da çelişkileri ortadan kaldıramayacak ve devrimci gelişme aleyhindeki durumları güçlendirecektir. Uzlaşma biraz daha sağlıklı gelişme ortamına yol açacak ve emperyalizmin diğer işbirlikçileriyle halklar arasındaki çelişki daha fazla gün yüzüne çıkacaktır.

Bunun bir sonucu olarak islamcı hareketlerin bunu değerlendirdiği, reel sosyalist grupların ise bunu değerlendirememekten de öteye silindiği ortaya çıkmıştır. Eğer doğru bir sosyalizm anlayışı olsaydı, islami renkli hareketlere fazla gerek kalmaz veya bunlar bu kadar başarılı olamazlardı. Ama bilinen komünist partileri, yine çözümsüz küçük burjuva milliyetçiliği bu islami hareketlerin çıkış yapmasına yol açmıştır. Hem reel sosyalizm hem de klasik küçük burjuva milliyetçiliği, işbirlikçi karakterlerinden dolayı halkların sorunlarına cevap veremiyor. Bu hareketler, reel sosyalizmin çözülüşüyle birlikte halklar nezdinde itibarlarını epey kaybediyor ve dolayısıyla islami hareketler de buradan güç alıyorlar. Ama diğer yandan Kürdistan somutunda bizim gelişmemizden de anlaşıldığı gibi, doğru bir sosyalizm anlayışı da büyük gelişmeleri yaşayabilir.

Ortadoğu'daki çelişkiler dengesizliği daha da geliştiriyor. Bu dengesizlik, devrimci hareketlerin değişik tonlarda ve biçimlerde ortaya çıkmasına yol açabiliyor. Bu dönem, sanıldığı gibi "tarihin sonu" veya "barış çağı" değil, yeni tarihin başlangıcı, daha sert ve devrimsel gelişmelerle zorlu bir döneme girilmesi anlamına da geliyor. Tabii bu, çelişkili bir durumdur. Emperyalizmin dayattığı statükoculuk da, barışçılık da, ona karşı tepkiler de iç içedir ve bunlar yavaş gelişiyorlar. Daha çalkantılı durumlar beklenebileceği gibi, sakin durumlar da ortaya çıkabilir. Ama mühim olan çelişkilerin kısa sürede yatışamayacağıdır.

Bu ortamda Kürdistan kendini daha fazla ifade etme imkanına kavuşuyor. Kürdistan'da geleneksel toplumsal yapının çözülüşü hiç şüphesiz hızlanmış, muazzam bir işsizlik ortaya çıkmış, aşiret ölçüleri yıkılmış ve kapitalizmin tahrip ediciliği toplumsal yapıyı içinden çıkılamaz bir durumla karşı karşıya bırakmıştır. Kapitalist sistem sorunlara hiçbir çözüm getirmediği gibi sorunları gün geçtikçe daha da ağırlaştırıyor. Yine en önemlisi, klasik yönetim anlayışlarının da artık fazla yeterli olmaması ve aşılması durumudur. Gerek yönetimlerin aşılması, gerek halkın artık eski durumu yaşayamaması böyle çok kontrolsüz bir objektif durumun doğmasıyla sonuçlanıyor. Böylesine objektif gelişmeler arttıkça, devrime katılım oranı da artıyor. Devrimci gelişmenin hayat bulması ve mayalanması büyük bir ivme kazanıyor. PKK de zaten bunun açık bir ifadesi oluyor; teorisiyle olduğu kadar pratiğiyle de bu gelişmeleri değerlendiriyor ve hayat buluyor.

Hiç şüphesiz Kürdistan'ın bütün parçaları aynı düzeyde gelişmiyor. Değişik sömürgecilik biçimleri, değişik iktidarlar, değişik tarihi süreçler buralardaki objektif durumun değişik derecelenmelerine ve hareketlerin değişik biçimlerde gelişmelerine yol açıyor. PKK hareketinin bu gelişmeleri başından beri doğru değerlendirdiğini ve bu objektif değerlendirmeyle birlikte Kürt milliyetçiliğindeki veya solculuğundaki gelişmeleri de doğruya yakın değerlendirdiğini, yine sosyalizm, din, aile ve kişilik anlayışı biçimindeki çözümlemelerin toplumsal ve ulusal gerçekliği anlamada önemli ipuçları sunduğunu, derinleşen yaklaşımlarla kendi bilinç ve örgütlülüğünü geliştirebildiğini şimdi daha iyi anlamaktayız.

"PKK'nin emperyalizmin bütün sömürgelerdeki ezme girişimine ve geliştirdiği özel savaşımın en gelişmiş biçimlerine karşı kendini bir savaş ve ordu gerçekliğine ulaştırması söz konusudur. Bu anlamda savaş ve ordu gerçekliği, emperyalizmin dayattığı özel savaşımları aşma pratiğidir. Bu yönüyle 1980-90 yılları arasında geliştirilen çalışmalar, devrimci bir sosyalist partinin yaratılmasına olduğu kadar devrimci bir ordunun da uluslararası düzeyde anlamlı bir şekilde yaratılmasına fırsat veren çalışmalardır."

Kürdistan'da sömürgeciliğin etkisi azaltılmıştır

PKK tarihi bu anlamda sadece ulusal bir tarihin açıklanması değil, uluslararası ve bölgesel düzeyde ideolojik ve siyasi olarak objektif durumu ortaya koymak kadar, bunu kendi şahsında ve kendi örgüt kişiliğinde çözüme kavuşturmayı da ifade ediyor. Yani söz konusu olan, salt dar bir ulusal hareket değildir; uluslararası düzeyde sosyalizmin, uluslararası ve bölgesel düzeyde ulusal kurtuluşçuluğun doğru çözümlenmesiyle doğru bir sosyalist kişilik ve ulusal kurtuluş kişiliği büyük bir önemle ortaya konuluyor. Her dönemeç itibariyle kendisinde sağladığı gelişme, böylesine uluslararası bir gelişmeyle sonuçlanıyor. Bu gelişmeler, tümüyle dışa yansımamışsa da bunu kendi bağrında taşıyor.

Demek ki PKK'nin gruplaşma dönemi salt bir ulusal hareket olarak değil, bir sosyalist hareket olarak düşünülmelidir. Yine ulusal kurtuluş kişiliğini şekillendirmesi dar bir yaklaşımla değil, çağdaş ulusal kurtuluş kişiliğine yol açması biçiminde anlaşılmalıdır. En önemlisi de geliştirdiği mücadele biçiminin çok derin bir yaklaşımla ortaya çıkarılmasıdır. PKK'nin, emperyalizmin bütün sömürgelerdeki ezme girişimine ve sonuçta geliştirdiği özel savaşımın en gelişmiş biçimlerine karşı kendini bir savaş ve ordu gerçekliğine ulaştırması söz konusudur. Bu anlamda savaş ve ordu gerçekliği, günümüz emperyalizminin dayattığı özel savaşımları aşma pratiğidir. Bu yönüyle 1980-90 yılları arasında geliştirilen çalışmalar, devrimci bir sosyalist partinin yaratılmasına olduğu kadar, devrimci bir ordunun da uluslararası düzeyde anlamlı bir şekilde yaratılmasına fırsat veren çalışmalardır. Bu çabalar, sadece 12 Eylül rejimini değil, emperyalizmin tüm özel savaş dayatmalarını karşılama çabalarıdır.

Parti bu denli uluslararası etkileri olan bir parti, savaş da böylesine etkileri olan bir savaştır. Nitekim PKK'nin uluslararası bir tehlike olarak değerlendirilmesi ve "dünyanın en terörist örgütü" biçiminde bir yargılamaya tabi tutulması bu nedenledir. Yani bu değerlendirmeler, onun sistem için arz ettiği alternatif olma özelliğinden kaynaklanıyor, tehlikeyi böyle somut hissediyorlar. Özel savaşa karşı devrimci savaşın sonuçlarının da yalnız Kürdistan'la ilgili kalamayacağını düşünerek, ona göre karşıt çabaları bölgesel zirvelerden tutalım zaman zaman NATO'yu işe karıştırmaya kadar götürebiliyorlar. Bütün bunlar gösteriyor ki, partileşmemiz sadece bir ulusal partileşme değil, enternasyonal bir partileşmedir. Yine savaşımımız sadece bir ulusal kurtuluş savaşımı değil, enternasyonal bir savaştır. Mevcut uluslararası ve bölgesel durumla birlikte partimizin ortaya çıkışını ve bugüne kadar yol açtığı gelişmeleri böyle özetleyebiliriz.

Günümüz Kürdistanı'nda yaşanan durumu da özetlersek, mevcut objektif durumun içinden çıkılmaz bir hal aldığını, özellikle Türk sömürgeciliğinin hem ekonomik hem de siyasal ve askeri olarak yönetemez duruma getirildiğini görüyoruz. Kürdistan'da artık sömürgeci ekonomiden, onun siyasal ve askeri denetiminden güçlü olarak bahsedemeyiz. Gerçekten bunun tümüyle aşılma durumu vardır. Çıplak bir işgal ve özel savaş rejimi söz konusudur ve bu savaş, kendileri için astarı yüzünden pahalı bir savaştır. Bunun Türkiye üzerindeki bunalımı da zaten çok şiddetlidir. Ekonomik ve siyasi bunalım had safhadadır. Bir yönetememe durumuyla yüz yüze bulunuyorlar. Ancak kontrgerilla cumhuriyeti dedikleri bir rejimle yönetilir duruma gelmişlerdir.

Bu konuda Güney Kürdistan'daki gelişmeleri de özetlersek; klasik sömürgecilik aşılıyor ya demokratik bir federasyonlaşmayla Irak bütünlüğü çerçevesinde bir çözüme giderler ya da Kürt Federe Devleti'ni kurmaya veya bağımsız bir devlet olmaya doğru yol almak zorundalar. Aksi halde bu geçiş aşamasını bu haliyle fazla sürdüremezler. İster devletleşme, ister demokratik bir federasyonlaşma olsun, bu yönlü gelişmeler devrimci gelişmeleri hızlandıracaktır.

Görülüyor ki mevcut objektif durumlar daha da kontrol dışı ve devrimle çözmeyi dayatan bir gelişme halinde bulunuyor. Hiç şüphesiz emperyalizm burayı denetlemek için bazı modeller geliştirmek istiyor. Kürt Federe Devlet modelini Kuzey'e de yaymak istiyorlar, fakat klasik Türk rejimi buna imkan vermiyor. Klasik kemalizmin artık yeniden eski istikrarı bulması mümkün görünmemektedir. Bütün uluslararası ve bölgesel şartlar, en önemlisi de Kürdistan'daki devrimci gelişmeler buna meydan vermiyor. Devrimci hareketimiz de parti tarihimizin kısa anlatımında görüldüğü gibi partileşme, ardından gerillalaşma ve ordulaşmada bugün vardığı düzeyle bütün özel savaşımı geçersiz kılacak ve sınırlayacak bir boyuta ulaşmıştır. Yine işbirlikçi çözümü işlevsiz bırakacak kadar olgunlaşmış, özgücüne kavuşmuştur. Bu noktada partileşme sorunlarına değinme gereğini duyuyoruz.

Her ne kadar partileşme başarıyla sağlanmış yine ordulaşma artık bir daha tasfiye edilemez bir noktaya gelmişse de, yaşanan ağır sorunları ve yerine getirilmesi gereken görevleri görmezlikten gelemeyiz. Partileşme sorunları en kapsamlı olarak ortaya koymaya çalıştığımız sorunlardandır. 'PKK'lileşelim, savaşı kazanalım' adı altında bir kitapta bir araya getirdiğimiz bu değerlendirmeler, sorunları yakıcı biçimde ortaya koymaktadır.

Biz partileşirken, özellikle ilkel milliyetçiliğe, Kürt ve Türk küçük burjuva sahte solculuğuna ve sosyal şovenizme karşı ideolojik olarak iyi bir mücadele verdik ve bu anlamda partiyi kazandık. Yine gerek burjuva partilere, gerekse eylem hareketi haline gelmiş ilkel milliyetçi partilere veya hareketlere karşı verilen siyasal bir savaşım vardı ve bu siyasal savaşım da az çok kazanıldı. Bunun için ideolojik ve siyasal mücadele çizgisi olarak başarısını kesinleştirdi.

Bunun tarihçesi aşağı yukarı şöyledir: İlk grup döneminde, yani 1980'lere kadar ilkel milliyetçiliğe, sosyal şovenizme ve küçük burjuva reformizminin her çeşidine karşı yoğun bir biçimde ideolojik mücadele verdik ve bu mücadeleyi kazandık. Yine özellikle 12 Eylül faşizminin Güneyli işbirlikçi güçlerle de işbirliği ederek siyasi etkimizi ortadan kaldırmak ve bir hareket olarak bizi boğmak için geliştirdiği saldırılara 15 Ağustos Atılımı'yla ve silahlı propagandayla karşılık vererek ayakta kalma savaşını verdik. Bu da siyaset olarak ayakta kalmamız ve ayakta kalmak için de gerilla savaşına nasıl yönelmemiz gerektiğini ortaya koydu. Kısaca 1980-90 yılları arası partileşmenin, onun ideolojik ve siyasi çizgisi ve kazanımlarının kesinleşmesi kadar ordulaşma ve gerilla savaşımının da zorunluluğunu beraberinde getirdi. 1985-90 yılları arasını karakterize edecek en önemli olay, gerillalaşmanın oturtulma savaşıdır ve 1990'dan günümüze kadar parti öncülüğüyle birlikte gerillanın artık yıkılmayacak bir olgunluk düzeyine gelmesidir.

Burada önemli olan parti ve ordu gerçeğimize içten yöneltilen dayatmaların niteliğidir. Bizimle ancak özel savaş rejimi dıştan savaş yürütür, tabii içten dayatmalar da özel savaştan ayrı olarak düşünülemez. Asıl ideolojik, siyasal ve örgütsel mücadele içe kaydı. Şimdi daha iyi görüyoruz ki, dışta bir yerde yenilgiye uğrayan kemalist, feodal ve aşiretçi etkileri taşıyan ne kadar güç varsa –aslında bu da bir anlamda doğal olarak içeride başını uzatmadır– bunun arayışını geliştirme havasına girmişlerdir.

PKK sisteme alternatif bir harekettir

1985'ten günümüze kadar geliştirilen çözümlemeler bir anlamda parti içi sınıf savaşımıdır, hatta parti içindeki düşmanı açığa çıkarma çözümlemeleridir ve bu değerlendirmeler çok önemlidir. Yine dikkat edilirse, parti içinde her geçen gün, hatta her geçen yıl artan bir karşı koymayı görüyoruz. Provokasyonlar ve ortayolculuk tarihi ile yetersiz devrimciliğe bakalım; özellikle Önderlik gerçeğine yanılgılı, sahte ve çarpık yaklaşımlara bakalım ve bu konuda yürütülen yoğun savaşımı göz önüne getirelim. Ulusal ve sınıfsal savaşım ile sosyalizmin ilkel milliyetçi ve reformist anlayışlara karşı yoğun bir savaşım içinde olduğunu göreceğiz. Yalnız bazı provokatörler ve düşman dayanakları, sınıf dışı, kemalist etkiler, ağalık ve aşiret etkileri deyip de bu mücadeleyi daraltmayalım. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, oldukça kapsamlı, geniş boyutlu, ulusal, sınıfsal, hatta uluslararası dayanakları olan bir mücadeleyi yaşadık.

Daha 1980'lerin başlarında dayatılan Semir provokasyonunun emperyalist bağlantısı, yine kemalist bağlantısı ve iç gericilikle bağlantıları çok somuttu. O, bunu şöyle maskeleyebildi: Avrupa yaşam tarzını, yine küçük burjuva yaşam tarzını sanki küçük bir farkmış gibi ortaya koyarak yansıtmak istedi. Ama dayatmasının temelinde partileşmeye, onun ideolojik, siyasal ve örgütsel gelişmesine karşı kapsamlı bir saldırı söz konusuydu. Bu provokasyonun ardından geliştirilen farklı provokasyonlar da vardı.

Biz her ne kadar provokasyondur deyip geçiyorsak da, bunlar partiye karşı, karşı parti olma hareketleridir. Yani PKK'nin gerçek devrimci özüne karşı amansız savaşan güçlerin hareketidir. Bunun Semir provokasyonunda şöyle formüle edildiğini biliyoruz: "1973'lerde nasıl ortaya çıkmışsa, bu PKK'yi aynı tarzda toprağa gömmek gerekir." Günümüze kadar özel savaşımın da desteğiyle, PKK'nin ortaya çıkışının yol ve yöntemlerini adeta taklit edercesine, el atılan her gelişme yöntemini karşı bir silah olarak kullanıp "toprağa gömme" dedikleri tarzı ne kadar yakıcı biçimde uyguladıklarını şimdi daha iyi anlamaktayız.

Provokasyonlar tarihi, bir yerde partiye karşı yürütülen özel savaşım, bir şahıs veya salt bir ajan hareketi değil, kemalizmin dış ve iç dayanaklarının birleşik etkisi altında, bazı provokatif kişilikler şahsında dile gelse ve çok yaygın olan yetersiz devrimcilikle her türlü feodal aşiret etkilerini arkasına alsa da, özünde bir karşı parti hareketidir. Muazzam kölelik zemini, yine küçük burjuva yaşam anlayışlarını –ki bu Türk kemalist ideolojisi, kapitalizmi ve burjuvalaşmasının yaşam anlayışıdır– feodal aşiretçi yaşam alışkanlıklarını –ki bunların da sömürgecilikle bağı açıktır– ve bunların oluşturduğu zemini arkasına alarak, partinin zorluklarını da fırsat bilerek yüklendikleri bir karşı-parti olma hareketidir ve bu çok somuttur.

Bunların merkezleri, kadroları ve savaş taktikleri, –ki bunların savaş taktikleri özel savaş taktikleridir– ama daha değişik ve ince biçimlerdedir– kişilikleri özel savaşla çok benzerlik arz eden bozguncu tiplerdi. Yani bunların hangilerinin objektif, hangilerinin sübjektif ajan olduğunu kestirmek bu yüzden çok zordu, ama vardıkları sonuçlar son derece çarpıcı ve benzerdi.

Bunların bize karşı bir savaş yürüttükleri kesindir. Yani bunların tarihte uzlaşmaları ne kadar gerçekse, parti içinde de bu biçimde uzlaşmaları söz konusudur. Belki bunlar çok bilinçli kurulan ilişkiler değildi. Kaldı ki, tarihte hep böyle bilinçli ilişkiler aramak da fazla anlamlı değildir. Çünkü eğilimler kendi kendilerine birleşirler. Aşiretçi feodal, özellikle kemalist özelliğin yetmiş yıldır gayri meşru birliği söz konusudur. Tarihte bunların Osmanlılarla birlikteliği vardır. Hatta bunu daha da gerilere uzatabiliriz. Yine bunların yarattıkları yaşam alışkanlıklarıyla hızla birbirlerini tanıma durumları vardır.

Kendi deyişleriyle adeta "birbirimizin gözüne bakarız, ne demek istediğimizi anlarız" gibi bir yaklaşımları vardı. Bunların bir formülü de buydu ve bunlar birbirlerinin kokusunu alarak bir araya gelirlerdi. Nitekim gruplaşmalarında sandığımızdan daha fazla geri yapımızı ve özellikle köleliği kullanıyorlardı. Bunlar yüzyıllardır bu köle köylülüğü, bu ortaçağ kalıntısını oldukça kullanmışlardır ve içimizdeki zemini de böyle iyi değerlendirip kullanabiliyorlar. Zorlukları bahane edip bu kesimlere bazı sahte yaşam umutlarını dağıtarak, örneğin "sana ev buluruz, yemek buluruz, kadın ya da erkek buluruz" biçiminde bazı sahte yaşam olanaklarını sunarak bunları nasıl baştan çıkardıklarını çok iyi biliyoruz.

Sonuç olarak, bu karşı parti hareketleri aslında sandığımızdan daha fazla derin, kapsamlı tarihi temeli, çok güçlü sosyal dayanağı ve oldukça eğitilmiş çok kurnaz siyasi temsilcileri olan bir karşı parti hareketidir.

Bunun parti tarihimizde nasıl geliştiğini Şahin, Semir, daha sonra Cafer, Hüseyin Yıldırım, Şener, Terzi Cemal gibi kişiliklerin önderlik ettiği karşı parti dayatmalarında görüyoruz. Bu karşı parti yaklaşımları günümüze kadar adeta yılda bir kişi ortaya çıkarılarak geliştirilmek isteniyor. Bunların içinde en önemlisi de Fatma'dır. Bunların Fatma gibi özellikle bize karşı tüm taktikleri esas alınan bir beyni, ruhu ve baştan günümüze kadar bize musallat olan amansız bir savaşım içinde olan ideolojik ve siyasal bir öncülüğü söz konusudur.

Biz bunun PKK'lileşmedeki yerini ortaya iyi koymaya çalıştık. Bu savaşımın ideolojik, siyasal, ruhsal, örgütsel ve askeri tüm yönleriyle iç içe geliştiğini çeşitli değerlendirmelerimizde ortaya koyduk. Bunun kayıpları da oldu, ama büyük kazanımlarının da olduğunu şimdi daha iyi anlıyoruz. Bir anlamda provokasyonun veya karşı partinin faaliyetlerini 1975'lerden günümüze kadar ele aldık, zaten bunların hepsi birbirleriyle bağlantılıydı.

En çok birbirlerine karşıt gibi gözükenlerin bile objektif veya sübjektif olarak birbirlerinin ne kadar devamı ve hizmetinde olduklarını, birbirleriyle ne kadar uzlaşıp birleştiklerini açıkça gördük. Bunların gücü köleci zeminde, egemen hale getirilen yaşam alışkanlıklarında, hiç çalışmadan emek hırsızlığı yapmada, fitne fesatta, kurnazlıklarda ve bozgunculuklarındadır. Toplumumuzun bunun için ne kadar elverişli bir durum arz ettiğini yani bu tip yöntemlerin ne kadar sonuç aldığını gözönüne getirirsek, bunların gücünün küçümsenmeyeceğini şimdi daha iyi anlıyoruz.

Bunlara karşı büyük bir yurtseverlik ve büyük bir sosyalist emek hareketiyle muazzam bir örgüt ve kişilik savaşımı verilmiştir. PKK tarihini bu yönüyle değerlendiremeyenler aslında bunların temsilcileridir. Bunu da önemle vurgulayalım. Yürüttüğümüz bütün bu savaşı göremeyenler veya görüp bildikleri halde gereklerini kendi kişiliklerinde somutlaştıramayanlar, özümseyemeyenler bir yerde bu kontrpartiyi (karşı partiyi) içimizde yaşatmak isteyenlerdir. Çıkarılması gereken en yakıcı sonuç budur.

Bunların faaliyeti durmadı. Yoldaşlarımız ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, bunların dayandığı örgütsüz zemini aşamayanlar yani savaşa doğru yaklaşmayanlar, özellikle gerilla savaşında yaratıcılığı ve parti ölçülerinde gelişkinliği tutturamayanlar kimi uygulayacaklar, kime zemin sunacaklar? Tabii kontrpartiye zemin sunacaklar. Nitekim kısa bir süre sonra bazılarının buna soyunduklarını biliyoruz. Bunun iyi niyetle de fazla ilgisi yoktur. Burada çok çetin bir kişilik savaşımı var. Geri sosyal yapıya, yine işbirlikçi ulusal gelişmelere karşı verilen savaşımı, en önemlisi de gerilla savaşımının çetinliğini, eğiticiliğini ve örgütleyiciliğini göremez ve bunun hakkını veremezsek, yine yuvarlanılacak yer, provokasyona el-

"PKK'nin büyüklüğü, uluslararası düzeyde sosyalizme, yine imhanın eşiğindeki halkımızın ulus gerçeğine ulusal kurtuluşla, yine halkın demokrasisine çıkış yaptırmasıdır. Kişilikteki bin defa bitmiş, tükenmiş her türlü olumsuzluğa başarılı yaşayan bir kişilikle çıkış yaptırması tarihi önemdedir. Bu, ekmek su kadar gereklidir. Bunun önünde hiçbir iç veya dış engel kabul edilemez. Büyük yarış partileşme yarışıdır, büyük yarış Önderlik yarışıdır o da bu temeldedir."

zemini kullanarak bir provokatör durumuna kayılmasıdır. Bazıları bu zemine hızlı gelir, bazıları sonra gelir, bazıları da gelmeye cesaret edemez. Ama bu bağlantıyı şimdi çok iyi görüyoruz.

Kısaca parti içindeki savaşımdan çıkarılması gereken sonuçlar var. Karşı parti hareketinin öyle küçümsenir bir hareket olmadığı, tam tersine özel savaşın en çok umut bağladığı bir savaş olduğu ortaya çıkmıştır. Bunun önderlik tarzının da ortaya çıkış özellikleri var. Bu provokasyon öğesinin önderliği, adeta bir gözcü, denetçi gibi başından itibaren Önderlik gerçeğinin başına konmuş veya kondurulmuş bir konumdadır.

Hiç şüphesiz Önderlik gerçeği de bunun farkındaydı. O da bu TC dayatmasını, bu işbirlikçi zemin dayatmasını görüyordu. Fakat öyle bazı arkadaşlarımız gibi "bir günde ezelim, imha edelim" yaklaşımıyla üzerine gitmemesinin ne kadar tarihi ve taktiksel bir yaklaşım olduğu bugün daha iyi anlaşılıyor. Önderlik gerçeği hesaplaşmayı işbirlikçi zemine karşı sağlam götürmezse –ki bu Kürdistan için can alıcı bir gerçekliktir– bununla hesaplaşmayı aile bünyesinde, sosyal, ulusal ve en önemlisi de örgütsel savaş gerçekliği içinde bütün yönleriyle görüp değerlendirmez ve karşı koyma hareketini geliştirmezse, Kürdistan'daki TC'yi, özel savaş TC'sini, PKK'deki TC'yi, PKK içindeki düşmanı görmek, değerlendirmek, kontrol altına almak ve etkisizleştirmek imkansızdır.

Önderlik gerçeğinin bir de bu yönüyle anlaşılması gerektiğinin ne kadar önemli olduğunu şimdi daha çarpıcı olarak anlıyoruz. Bu, Kürdistan tarihinde çok ayırt edici ve son derece önemli bir gelişmedir. Eğer devrimci ve giderek başarıya giden bir önderlik oluşturmak istiyorsanız, onu oluşan Kürdistan kişiliğinde kazanacaksınız. Önce kendi kişiliğinizi, sonra aileye sızmış düşman özelliğindeki, kadın köleliğindeki, özel ilişkideki, kardeş ilişkisindeki, ana baba ve ata ilişkisindeki kişiliği görüp fethedeceksiniz. Yine bütün bunlar için gerici aile ilişkileri, gerici kadın-erkek ilişkileri ve bağları, gerici veya sömürgeciliğe ve onun özel savaşımına oldukça bağlı ve buna zemin oluşturan -biz buna objektif ajanlık diyoruz, ama bu subjektif ajanlıkla iç içedir, her aile ve her kişi bununla iç içe yaşıyor ve gelişiyor. Bu, bir Kürdistan realitesidir, özgül bir durumdur. Bu durumla böyle bir karşılaşmayı yaşamadan partileşme mümkün değildir.

Düşman sadece dışta değildir

Bundan çıkarılması gereken sonuç şudur: Demek ki düşman, işbirlikçilik ve yine orta sınıf dediğimiz tabaka sadece dışta değildir; bir de bunların içimize yansıyan temsilcileri vardır. Çok usta taktiklerle dıştaki özel savaşa ve işbirlikçiye karşı olduğu kadar partimizin içindeki hatta birey olarak içimizdeki düşman anlayışlarına ve yaşam alışkanlıklarına, bunların örgütlenmesine, bozgunculuklarına, kişiliksizleştirmelerine ve savaşı her yönüyle düşürmelerine karşı mücadele edilmeden, nasıl Önderlik gerçeğine, parti gerçeğine ulaştık diyebilirsiniz? Bu savaşımı başarılı verdiğinize nasıl emin olabilirsiniz? Bunu deneyen komünist ve milliyetçi örgütler oldu. Ancak bunların ömürleri bir iki ayı geçmedi. Örneğin Türk devrimci sol hareketleriyle Kürt milliyetçi hareketlerine bakarsanız, bunların ikinci ayda içlerindeki düşman tarafından elde edildiklerini göreceksiniz. Mustafa Suphi hareketinin, bir bütün olarak Kürt isyanlarının, Barzani hareketinin, Türkiye KDP'sinin ve kurulan irili ufaklı birçok solcu hareketin içteki düşman tarafından nasıl önce birbirlerine düşürüldüğünü, bazılarının imha edilip diğerlerinin de sonradan nasıl bir ajan kurumlaşmaya tabi tutulduğunu çok iyi biliyorsunuz.

Tüm bunlar ilk günden itibaren bize de uygulanmak istendi. Biz de bunun farkında olarak, devletin bu büyük asırlık oyununu iyi gördük. Bu konuda endişelerimiz olmakla birlikte, korkularımız kadar cesaretimizi de kullanarak karşı koymayı uygun yöntemlerle geliştirdik. Bundan derin sonuçlar çıkararak partileşmenin devrimci tarzına, onun örgütlü ve silahlı savaşımına, onun yaşam tarzına yönelik kişilik çözümlemeleriyle devrimci kişiliğin, savaş kişiliğinin, komuta kişiliğinin özellikleri ve görevlerinin neler olduğunu, yaşamı günlük olarak ve hatta ömür boyu nasıl yürütmeleri gerektiğini, vb hususları açtık. Bütün bu konulardan geliştirilen açıklamalar, özünde partileşmenin ta kendisidir. Bu tarzda partileşme, kazanan ve gerçekleşen partileşmedir. Gerilla savaşımının ve cephe çalışmalarının gelişimindeki temel neden, böyle bir partileşmedir. Bu yönlü gelişmeler, bütün yoğunluğuyla devam ediyor.

Buna bir de orta yolculuğu eklemeliyiz. Kürdistan'da orta sınıf zeminin ne kadar güçlü olduğunu biliyoruz. Özellikle günümüzde bastıran bir devlet ve bir de ona karşı koyan hareketimiz vardır. Şimdi orta sınıfın acınmaları, sızlanmaları ve bu sınıfın her iki tarafı kullanmak istemesi çok somuttur. Burjuva partilerinin, küçük burjuva partilerinin ve işbirlikçi hareketin durumundan bunu anlayabiliriz. Yine legal, sözüm ona demokrat ve yurtsever geçinen bazı hareketler var. Onların da bu durumdan ne kadar yararlanmak istediklerini biliyoruz.

Orta sınıf, güçlü bir sosyal zemindir ve her zaman siyaset yapmak isteyecektir. Dışarıda, legal partide yapamazsa, illegal partide ve içimizde yapacaktır. Nitekim birçok eyaletimizde, hatta yurtdışında kendini dayatan bu parti böylesine bir partidir. Bu ne tam kontrpartidir ne tam devrimci partidir, ikisinin ortasındadır. Kontrpartiyle ilişki ve irtibatları zor dönemlerde, devrimci partiyle ilişkileriyse gelişme hız kazandığı dönemde başlar. Ama bu ikisinin arasındaki çatışmaya dayanarak kendisini hep ayakta tutmak, boşluktan ve ikisinin zorlanmasından yararlanmak, mümkünse kendini öne geçirmek ister. Bu, dünya ve bölge çapında da olduğu gibi orta sınıf kaynaklı hareketlerde de böyledir ve içimizde de artık bu duruma gelmiştir.

Orta sınıf partisine zemin teşkil eden şey köleliktir. Yetersiz devrimciliğin kendisi orta sınıf particiliğidir. Bu kavramları parti içinde çok tartışıyor, "yetersiz devrimcilik neredeyse saflara hakim oldu" diyorsunuz. Bu doğrudur. Şu anda gerilla, cephe komutasında, kısacası parti temsilciliklerinin tutması gereken bütün yerlerde yetersiz devrimcilik neredeyse egemendir. Yetersiz devrimciliğin sınıf temeli orta sınıftır. Orta sınıf zaten kendi başına yetersiz sınıftır ve bu kadar yetersiz devrimcilik de ancak yetersiz orta sınıf devrimciliğiyle ifade edilebilir. Yetersiz devrimciler zaman zaman kontrpartiye zemin teşkil ediyor veya kaçıyor, zaman zaman da devrimci partiye geçiyorlar. Bunun ikisi de mümkündür. Devrimci parti bastırırsa devrimci partinin yanındalar.

O halde orta sınıfın veya yetersiz devrimciliğin genel bir kavram olamayacağı, sosyal temelde kontrpartinin devrimci partiden ayrı ele alınmayacağı, onunla sıkı bir mücadele, ilişki ve çelişki içinde olduğu, hep kendisini gözettiği, fırsat bulursa öne çıktığı, yetersizliğini bir orta sınıf partisi haline getirdiği, zorlanırsa kontrpartiye kayacağı, devrimci parti bastırırsa da yığınla devrimci partiye geçeceği, ama her zaman da yetersizlik biçiminde kendisini dayatacağı açıktır.

Orta sınıf partisi zora gelmez, dayatıcı olmaz ve devrimci savaşta kazanmayı esas almaz. Yeterli örgütü, yeterli gerillayı, yeterli savaşçıyı, yeterli orduyu, cephede yeterli kitleyi ve kısacası mücadele için yeterli olacak şeyleri yapmak onun için mümkün değildir. Çünkü her şey onun için yetersiz olmalıdır. Bu anlamda da bu sınıf yaklaşımında yenilgi esastır. O halde saflarımızdaki yetersizliğin böylesi bir tanımı vardır ve bu, fırsat buldukça en az kontrparti kadar tehlikeli olacaktır, nitekim oluyor da. Bu savaşın istediğimiz tarzda gelişmemesinde ve parti öncülüğünün sağlam oturtulmamasında bu yetersiz devrimciliğin, dolayısıyla orta sınıf kökenli ortayolcu yaklaşımların büyük payı vardır.

Böylece kontrparti ve orta sınıf partisi nedir, nasıl ortaya çıkıyorlar, sınıfsal ve uluslararası dayanakları, yine kendi aralarındaki ilişki ve çelişkiler, devrimci parti içindeki gelişmeleri, ilişki ve çelişkileri, parti tarihi boyunca gelişme süreçleri ana hatlarıyla bu şekilde ortaya konulabilir. İsteyen parti tarihimizde buna yönelik yapılan kapsamlı değerlendirmeleri de göz önüne getirerek bilinç noksanlığını giderebilir ve kendini doğru tanımlayabilir, "ben bu partileşmenin neresindeyim?" diye kendine sorabilir.

Söz ve eylem militan kişilikte birleşir

PKK'nin ilk çıkışında da ifadesini bulan sosyalizme yaratıcı yaklaşım, demokratizme ve ulusallığa devrimci yaklaşım, insanlığa en özlü hümanist yaklaşım, partimizin temel ideolojik kavramlarıdır. PKK'nin siyaset olarak da antiemperyalizm, antifeodal, antiaşiretçilik, antigericilik biçiminde bazı kavramları ve sloganları vardır. Daha da somut olarak sömürgeciliğin her türlü iç ve dış dayanaklarına karşı olma biçiminde bir siyaseti söz konusudur. PKK, demokratizm, sosyalizm ve tam bağımsızlık doğrultusunda özgür bir halk ve toplum yaratmayı program edinir. Bunun dışında, özellikle de yaşamda savaşçı ve örgütçü özelliği çok somuttur. Partimizin fedakarlığı, cesareti, inisiyatifi, somut koşullara uygun anlatım kabiliyeti, nerede nasıl yaklaşılacağı, nerede nasıl ele geçirileceği, nerede nasıl savunulacağı, nerede nasıl bırakılacağı biçiminde bütün devrimci görevlere örgütçülük ve mücadelecilikle usta bir yaklaşımı vardır ve başarıyı mümkün kılacak her yol ve yöntemi dener. Bu, parti tarihimizde çok yönlü anlatılmıştır. Böylesine çok yoğun bir devrimci partileşmenin olduğu, bu devrimci partileşmenin Kürdistan'ı, Kürt halkının özgür gerçekliğini ve kimliğini yarattığı, kendini bu temelde insanlığın dikkatini çeken bir konuma getirdiği bugün artık her zamankinden daha fazla açıktır.

Bu partileşmenin öncü bir partileşme olduğu, önderlik gerçeğinin hakim olduğu ve yapıyı sürüklediği bu partileşmenin özellikle savaşımın bu düzeye gelmesinin birinci nedeni olduğu çok açıktır. Halen gerek gerilla ordulaşmamıza, gerekse kitlesel kalkışmaya bu partiyle öncülük edildiği, PKK'nin bu temelde Kürt halkının devrimci mücadelesini uluslararası siyasal gerçekliğe ve bölge gerçekliğine dayattığı, bunun da mücadeleyi önemli sonuçlara ulaştırdığı biliniyor. Önemli olan bu devrimci partileşmenin her üye tarafından doğru kavranması ve özümsenmesidir. "Ben partiliyim, PKK'liyim" diyen biri, eğer derin bir gafleti yaşamıyorsa, objektif ajanlık durumu yoksa, ciddi bir yetersizlik içinde değilse ve "ben devrimciyim ve PKK'lileşmekte iddialıyım" savında ısrarlıysa, o zaman ortayolculuğu ve onun her türlü yetersiz devrimciliğini bırakmalıdır. Yine provokatif yaklaşım ve provokatif yaklaşımların zemini olmayı bırakmalıdır. Açığa çıkmış devrimci militan ve partileşme özelliklerini esas alın. Çünkü söz ve eylemin birleştiği nokta burasıdır. Bunun için yoğun eğitimle birlikte, tam örgütçülük ve savaşçılığın fedakarlık, cesaret ve yaratıcılık düzeyi esas alınmalıdır. Bu başarıldığı oranda da partilileşeceğiniz açıktır.

Daha somut olarak belirtirsek; bugün birçok mücadele cephemiz, ona öncülük eden PKK organları, komiteleri ve temsilcilikleri vardır. Eğer bunlar PKK'yi gerçekten temsil etmek, örneğin gerilla kurumlaşmasına yansıtmak istiyorlarsa, bunu ancak PKK'yle temsil edebilirler ve bu da başarının esasıdır. Cephe ve yurtdışı çalışmalarında, her türlü kitle faaliyetlerinde hatta legal demokratik faaliyetlerde de bu böyledir. Tam partileştiğiniz oranda her sahayı başarıya ve gelişmeye kavuşturabilirsiniz. Her sahayı kolay yenilmez bir savaşım sahasına dönüştürebilirsiniz. Partileşme konusunda anlaşılması gerekenin özü budur.

Bu konuda ne kadar partileştik, partileşmenin neresindeyiz diye sorarken, her militanımızın ve hatta savaşçımızın bu gelişmeler çerçevesinde kendini gözden geçirmesi gerekiyor. Öyle rasgele militan savaşçılık yapılamayacağı, partileşmeden ve partinin ideolojik, politik ve örgütsel hattını kavramadan bu savaşımda sağlam yer alınamayacağı açıktır. Partileşme neden zorunludur? Karşı partilere, dışımızdaki partilere, özel savaşa ve en önemlisi de birey olarak içimizdeki düşmana karşı partileşmeyi sağlamadan, mücadelede başarıya ulaşamazsınız. Bilinç, örgüt, cesaret ve fedakarlık yetersizliğine, kısacası kişilik yetersizliğine –ki bu bir anlamda düşmanı ifade eder– karşı savaşmadan partileşemezsiniz. Partileşemezseniz gerillayı geliştiremezsiniz, gerillayı geliştiremediğinizde özel savaşı önleyemezsiniz ve bu da katliamla sonuçlanır.

Sorunu bu kadar iç içe bağlantılar temelinde ortaya koyduktan sonra her çalışma birimimizin kendi somutunda partileşmeye ilişkin hangi sonuçları çıkarması gerektiği artık bellidir. Verilmesi gereken cevap artık somuttur. Sürekli "sorun var, kontrgerilla böyle etkiledi, orta parti şöyle etkiledi, yetersiz devrimcilik şöyle etkili oldu" demek, kendini ve artık bu aşamadan sonra partiyi kandırmaktır. Bu artık partiye karşı bir savaşımdır ve normal karşılanamaz. "Partileşemiyorum, eğitilemiyorum, örgütlenemiyorum" demek, "kontrpartiye, orta sınıf partisinin bozgunculuğuna veya yetersizliğe zemin oluyorum" demektir ve bu da yenilgidir. Bu tutumlarınızda ısrar ederseniz, daha da tehlikeli olursunuz. O halde yetersizliğin anlamı yoktur. O halde karşıt partiye ve düşmana yaraşır dayatmalara gerek yoktur. Devrimci parti bütün bunları kabul etmeyen, bunlara karşı savaşan ve savaştıkça gelişen partidir. Önderlik de tamı tamamına böyle savaşan, savaşı böyle yürüten Önderlik gerçeğidir. Önderlik gerçeği de tarihidir ve kurumsaldır.

Görüyorsunuz ki, parti sorunları ciddi sorunlardır. Parti tarihi ve bu tarihteki büyük savaşımın sonuçları yakıcıdır. PKK'nin büyüklüğü, yalnız ulusal gerçekliğimize değil, uluslararası düzeyde sosyalizme ve yine imhanın eşiğindeki halkımızın ulusal kurtuluşuna çıkış yaptırmasıdır; ulus gerçeğine ulusal kurtuluşla çıkış yaptırmasıdır, yine halkın iktidarına ve demokrasisine çıkış yaptırmasıdır. Kişilikteki bin defa bitmiş, tükenmiş her türlü olumsuzluğa başarılı yaşayan bir kişilikle çıkış yaptırması tarihi önemdedir ve size ekmek ve su kadar gereklidir. Bunun önünde hiçbir iç veya dış engel kabul edilemez. Büyük yarış partileşme yarışıdır, büyük yarış önderlik yarışıdır ve o da bu temeldedir. Bu yönüyle parti adına hareket eden bütün çalışanların, en önde gelen militanlardan sıradan "partiliyim" diyenlere kadar herkesin kendini artık netleştirmesi, ayrıştırması ve parti gerçeğimizin devrimci tarzına ve devrimci partimize kendini katmasının zamanıdır. Bu konuda oyalamacı ve ertelemeci olunamaz. Artık ince bir tarzda karşı partilerin bir ajanı gibi hareket edilemez. Halen bazıları kendini dayatarak, ağırlaştırarak ve incelterek sürdüreceklerini sanıyorlarsa aldanıyorlar. Kararlılığımız, bütün bu karşı partileri aşma kararlılığıdır; bunları en son kalıntılarına kadar teşhir, tecrit ve gerekirse tasfiye etme kararıdır.

Herkesin bu hususları önemle göz önüne getirmesini istiyorum. "Ben bu partiye saygılıyım, bu parti adına savaşıma varım" diyenlerin çıkarmaları gereken sonuç, bu partileşmeyi bütün yönleriyle yaşamaları, kendinden başlatarak bütün çalışma alanlarımıza taşırmaları ve bunun şiddetli savaşımını vermelerinin gerekliliğidir. Partileşme ve parti içi savaşımın anlamı budur. Zafer kazanma da bu partileşmeyle bu kadar bağlantılıdır.

21 Şubat 1994

YCK Kürdistan gençliğinin mücadele kimliğidir

Bugüne kadar tarihin tanımı birçok şekilde yapılmıştır. Bu tanımların içerdiği farklılıklara rağmen ortaklaştığı nokta, mücadele olgusudur. Bu anlamda insanlık tarihi, varolanın dışında bir arayışı sürekliliştiren bir mücadele tarihidir. Yani esas olarak toplumsal mücadelelerin dinamizmini yaratan, en basit anlamıyla "daha güzel bir dünya arayışıdır." Tarihin bu olgusu geleceği yaratmada en güçlü veridir.

Toplumsal mücadeleler tarihinde öne çıkan güçler zamana, zemine göre farklılıklar gösterse de bu dinamizmde her zaman varolmuş kesimlerden biri gençlik olmuştur. Gençlik bugüne kadar özgün bir kimliğe dayalı olmasa da bu mücadelelerin etkin bir dinamiği olmuştur. Sınıf mücadelelerinden tutalım ulusal kurtuluş mücadelelerine, hatta egemenlerin çıkar mücadelelerine kadar tüm savaşlar, çatışmalar ve hareketlerde gençlik rol oynamıştır. 20. yüzyılın ikinci yarısına kadar özgün toplumsal bir kesim olması mücadele gerçeğine yansımamıştır. Bilimsel teknik gelişmelerin hızlanmasıyla gençliğin daha özgün ele alınması, toplumsal mücadelelerdeki rolünün de daha belirginleşmesini getirmiştir. 1968 dünya gençlik hareketi bunun en önemli örneği olmuştur.

Dünyada genel olarak yaşanan bu durum, Kürdistan'da daha karmaşık bir şekilde yansımasını bulmuştur. Yaşadığı tarihsel sürecin etkisiyle şekillenen toplumsal yapı, Kürdistan'daki mücadele dinamikleri ve teorileri hakkında genellemeci bakışın sonuçsuz kalmasını doğurmuştur. Çünkü ne 19. ve 20. yüzyıldaki ulusal milliyetçi mücadelelerin yaşandığı dönemde bunu geliştirecek dinamiklere ne de sınıf mücadelesini sürdürebileceği dinamiklere sahip olamadı. Bu yüzden feodal önderlikli isyanlar ve Kürt üst sınıflarından gelen kesimlerin 1950'lerden sonraki sınırlı girişimleri sonuç alamadığı gibi, Kürdistan gençliği için de yıpratıcı olmuştur. Bu durum, Kürt gençliğinin direngenliğine rağmen bir mücadele kimliği oluşturmasını engellemiştir.

1960'larla birlikte Türkiye'deki modernizasyonun çarpık da olsa Kürdistan'a yansıması sınırlı bir aydınlanma zemini yarattı. Özellikle dünyada yaşanan devrimci gelişmelerin sonucu olan '68 olaylarının Türkiye'ye yansımasının yarattığı devrimci dalga, Kürdistan gençliğinin de kendisini mücadele gücü olarak tanımlayarak bir ilki başlatmasında belirleyici oldu.

Kürt özgürlük mücadelesi gençlik hareketiyle başlamıştır

Kürdistan gençliğinin mücadele tarihinin başlangıcı aslında Kürtlerin modern anlamda geliştirdiği toplumsal mücadelenin başlangıcıdır. Önderlik şahsında başlayan özgürlük mücadelesi, Kürdistan gençliğinin halk mücadelelerindeki ilk ve en önemli çıkışıdır. Kürt özgürlük mücadelesinin tohumları gençlik hareketiyle atılmıştır. Gençliğin arayışçı özeliklerinin halkçı bir zeminde ifade edilmesinin miladı Önderliğin çıkışıdır. Apocu çıkış; gençliğin özünü korumayı amaçlayan, egemen sistem ve geleneksel toplumun geri yönlerine karşı tavizsiz bir isyan olarak gelişti. Bu temelde şekillenen hareket kadrolarının duruşu da Önderliksel çıkışın özelliklerine göre şekillendi. **Kemallerin** militanlığı, **Hakilerin** emekçiliği ve adanmışlığı, **Mazlum, Hayri** vb birçok kahramanlık değerinin özellikleri bu zeminden besleniyordu.

Önderliğin *"genç başladık genç başaracağız"* sözüyle işaret ettiği bu gerçek doğru ele alınmadan diriliş mücadelesinde gençliğin rolü anlaşılmayacaktır. İlk çıkışın aydın gençlik tarafından gerçekleştirilmesi Kürdistan açısından özgün bir anlama sahiptir. Çünkü esas itibariyle hedeflenen mücadelenin dayanacağı farklı bir dinamik bulunmamaktadır. Aşiretçi feodal yapının etkileri, sosyal yapıda suni çelişkilerden kaynaklanan dağınıklık ve geri kalmış ekonomik yapı, mücadelenin dayanacağı kesimleri belirlemede zorlayıcı olmuştur. Bu yüzden aydın gençliğin rolü, mücadelenin her döneminde önemini korumuştur. Hareket, aydın öğrenci potansiyelini kendine kadrolaşma zemini yaparak mücadeleyi diğer toplumsal kesimlere taşırmıştır.

> "Kürdistan gençliğinin mücadele tarihinin başlangıcı Kürtlerin modern anlamda geliştirdiği toplumsal mücadelenin başlangıcıdır. Önderlik şahsında başlayan özgürlük mücadelesi, Kürdistan gençliğinin halk mücadelelerindeki ilk ve en önemli çıkışıdır. Kürt özgürlük mücadelesinin tohumları gençlik hareketiyle atılmıştır. Gençliğin arayışçı özeliklerinin halkçı zeminde ifade edilmesinin miladı Önderliğin çıkışıdır."

Önderlik etrafında oluşan grupla başlayan diriliş mücadelesi hem Türkiye devrimci gençlik hareketinin yaşadığı sorunlardan doğru sonuçlar çıkararak hem de o döneme kadar gelişen reformist Kürt hareketlerine karşı eleştirel tutumuyla baştan özgün karakterini ortaya çıkarmıştır. Sosyalist devrimlerden ve özellikle Vietnam deneyimden etkilenerek Kürdistan için yeni bir mücadele perspektifiyle yola çıkılmıştır. Başta üniversite içinde örgütlülüğünü derinleştirerek Türkiye devrimci hareketi içinde etkileyici bir rol kazanmıştır. Özelikle ADYÖD ile Türkiye devrimci önderlerinin anılarına bağlılığını gösteren bir doğrultu yakalanmıştır.

Ankara deneyiminden sonra gerçekleştirilen Kürdistan hamlesi ile örgütlenmede en etkili sonuç alınan kesim gençlik olmuştur. Çalışmanın en hızlı ve güçlü sonuçları üniversite ve liselerde okuyan kesimlerde yaşanmıştır. Sosyal yapının daha gelişkin olduğu sınır illerinde başlayan ilk örgütlenme faaliyeti Kürdistan Devrimci Yurtsever Gençlik Birliği adıyla yürütüldü. Bu dönemde, daha sonra dirilişin gelişiminde belirleyici olan mücadeleyi gerçekleştiren yüzlerce kadro örgütlenmiştir. Partileşme gerçekleştikten sonra bile hareket için kullanılan "talebeler" terimi mücadelenin karakterinde süreklileşen gençlik özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Hareket partileşirken, Önderlik de dahil olmak üzere, kurucuların büyük çoğunluğu otuz yaşın altındadır. Ortadoğu'ya çıkış ve 12 Eylül darbesine kadar mücadele bu seyirde ilerlemiştir. Kürdistan gençliğinin mücadele tarihinin sadece Kürtler açısından değil, Kürdistan gençliği açısından da doğuş olduğu görülecektir.

12 Eylül darbesinin yarattığı etki ve hareketin kadrolarının bir kısmının Ortadoğu'ya çekilmesi, bir kısmının da tutuklanmasının örgütlenmede yarattığı boşluk Kürdistan gençliğini de etkiledi. Zindan direnişleri ve 15 Ağustos Atılımı'yla bu hava kırılmıştır. Dönemin özgün koşulları, şehirlere yönelik kitleyi örgütleme ayağının zayıf kalmasına yol açmıştır. Bu durum, 1980'lerin sonlarına kadar süregelmiştir. 1980'lerin sonlarına doğru gerilla savaşının kazandığı düzeyin geliştirilen kitle örgütlenmesinin yarattığı sonuçlarla birleşmesiyle, Kürdistan gençliği açısından günümüze kadar uzanan bir mücadele süreci başlamış oluyordu. Önderlik ve öncü kadrolar şahsında ulusal diriliş devrimini başlatan Kürdistan gençliği başarıyla verdiği bu zor sınavdan sonra, devrimi geliştirme sorumluluğuyla uzun ve zorlu bir sınava daha başlıyordu.

1985'te ilan edilen ERNK'ye bağlı olarak Avrupa'da 1987'de kurulan YCK ile Kürdistan gençliği açısından yıllarca sürecek bir mücadele deneyiminin ismi konulmuş oldu. Bu süre zarfında büyük kazanımlar ve direnişlere dayalı bir gençlik geleneği yaratıldı. Adım adım sürdürülen özgürlük yürüyüşünde birçok devrimcinin ilk adımlarının adresi oldu YCK. YCK diriliş devriminin Kürdistan gençliği açısından sembol ismi haline geldi. Bugünden bakıldığında YCK'nin artık bir örgüt ismi değil, Kürdistan gençliğinin diriliş devrimindeki özgün kimliği olduğu görülecektir.

Gerilla savaşının ilk dönemlerinde daha çok köylü gençlere dayalı bir katılım yaygındı. Savaşın kırsalda geliştirilmesi ayrıca kitle örgütlenmelerinin yaygınlaşamamasının sonucu olarak gelişen bu durum, serhildanlar dönemine kadar devam etmiştir. Devrimci mücadelenin ulaştığı düzey ve gerilla gücünün kırsala dayalı büyütülmesinin yarattığı sıkıntılar, değişik gençlik kesimlerini mücadeleye katmayı zorunlu kılıyordu. Yurtsever gençlerin kendi çabaları ile yarattıkları ilişkilerle katılımı olmasına rağmen bu sınırlıydı. Ayrıca savaşta gelişen çeteci eğilimin etkisizleştirilmesi için özellikle aydın gençliğin örgütlendirilmesi gerekliydi. Bu yüzden 1990'ların başından itibaren Kürdistan'da ve metropollerde yaygın örgütlenmelere gidildi. Gelişen serhildanlarla beraber güçlü bir dinamik olarak harekete geçen Kürt gençliği, bir yandan serhildanlara öncülük ederken, diğer yandan da gerçekleştirdiği katılımlarla ARGK'nin güçlenmesinde önemli rol oynamıştır.

YCK militan çizgide örgütlendi

Bu genel belirlemeleri yaparken göz ardı edilmemesi gereken nokta, tarihsel bir süreci değerlendirirken olumlu yanlar kadar eksik kalan yanları da değerlendirmektir. Bu anlamda YCK'nin görkemli bir mücadele ve direniş sonucu gelişen diriliş devrimindeki önemli rolü kadar, özelikle mücadelede genel olarak yaşanan tıkanmada potansiyeline uygun bir çözüm gücü olamaması da göz ardı edilmemelidir. Önderliğin 1993'ten sonra geliştirmek istediği yeni açılımlara Kürdistan gençliğinin yanıt olamaması bir özeleştiri konusudur. Bu açıdan hem yarattığı devrimci sonuçları hem de yaşadığı eksikliklerı doğru tahlil edebilmek için objektif bir bakış açısı yakalamak gerekir. Gelişim süreçleri ve koşullarını değerlendirerek ne inkarcılığa düşüp köksüzleşmeyi ne de savunmacı yaklaşıp geleceği doğru inşa etme şansını kaybetmeyi kabullenmeliyiz.

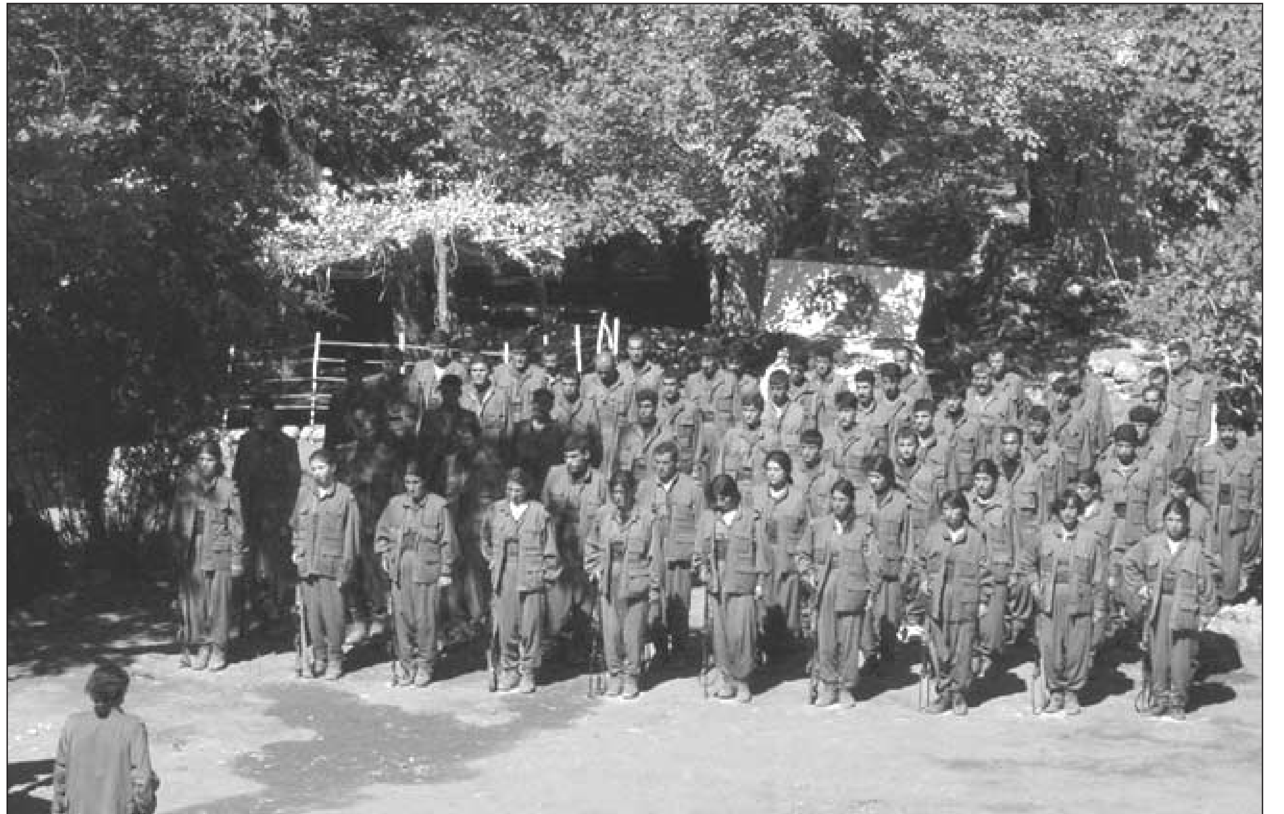
YCK yoğun bir mücadele ve savaş ortamında militan bir çizgide örgütlendi. Özelikle gerilla gücünü nitelik ve nicelik olarak geliştirmeyi haklı olarak amaçlarının başında tuttu. Bu, halk ordusunda ortaya çıkan avare çeteci savaş tarzının aşılması, doğru bir ideolojik hattın her alanda hakim kılınması için bir zorunluluktu. Ayrıca gün geçtikçe büyüyen, büyüdükçe düşmanın topyekün saldırılarıyla karşılaşan hareketin aynı şekilde topyekün direnişi geliştirmesi için de gereklidir. YCK, 1995'e kadar çok ciddi sonuçlar yarattı. Özellikle imha saldırılarına karşı geliştirilen direnişlerde gerçekleşen katılımların rolü önemliydi.

YCK, 1987'de kurulmasına rağmen Kürdistan ve Türkiye'de örgütlülüğünü gerçek anlamda 1990'larda sağlamıştır. Bu, bir yanıyla daha önce değindiğimiz 1980-90 arası hareketin kitleyle örgütlü bağlarının zayıf olmasından kaynaklıdır. Diğer yandan darbenin yarattığı gençlik şekillenmesinin mücadeleye katılımda oluşturduğu engeldir. Serhildanlarla gençlik bu silik duruşu aşacak bir doğrultuyu yakaladı. Bunu Kürt gençliği açısından ikinci gelişim aşamasının başlangıcı olarak ele almak gerekir.

1994-95'e kadar yoğun geçen bu dönem, devrimci mücadelede yarattığı etkiye rağmen tam olarak değerlendirilememiştir. Özellikle aydın öğrenci kesimin niceliksel katılımları daha başlangıç aşamasında feodal komplocu yaklaşımların olumsuz etkisiyle misyonunu tamamıyla yerine getirememiştir. Savaşta gelişen çeteci yaklaşımın etkisiyle aydın gençlik potansiyeli bu anlayışlara benzeşme ya da bunlar karşısında etkisiz kalma duruşunu aşamamıştır. Bu durumu aşmak için Önderliğin gösterdiği özel çabalar ise bireylerin yetmezlikleri yüzünden yeterince sonuç alamamıştır. Önderlik, bu dönemde aydın gençlik potansiyelini eğitmek için gösterdiği yoğun çaba yanında, pratik sahalarda da sonuna kadar önlerini açarak feodal komplocu etkiyi kırmak ve tıkanan savaş gerçeğini aşmayı hedefliyordu. Birçok gençlik katılımı önderlik sahasında gördüğü eğitimlerden sonra rol ve sorumluluk verilerek hem savaşta hem de kitle çalışmalarında görevlendirilmiştir. Ama gençlik kadroları bu çabayı gerektiği oranda karşılamaktan uzak kalmıştır.

YCK bütün gençlik kesimlerini (öğrenci, işçi vb) örgütlemeyi hedefleyerek kuruldu. Bu kısmen gerçekleşse de özelikle Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de daha çok öğrenci gençlik içinde süreklileşen bir örgütlenme oldu. 1990'larla birlikte Diyarbakır, Van gibi Kürdistan şehirlerinden tutalım da İstanbul, Ankara, İzmir, Adana gibi Türkiye metropollerine, hatta Türkiye'nin taşra üniversitelerine kadar yaygın bir örgütlülük ve eylem gücü açığa çıkardı. En dar kampus eylemlerinde bile yüzleri, binleri bulan bir kitlesellik ve şenlik coşkusuyla gerçekleştirdiği toplu katılımlarla büyüyen özgürlük mücadelesinin önemli bir gücü haline geldi. Özellikle 1991-95 arası süreç YCK tarihinde bugüne kadar süren en hareketli dönem olmuştur. Yarattığı kadro gücü, mücadelenin geldiği aşamada bile birçok yerde önemli görevler üstlenmeye devam etmektedir.

Bu dönemde daha çok yerel örgütlenme esas alınıyordu. ERNK örgütlenmesine bağlı olarak yerellerde geliştirilen YCK örgütlenmesi, bu bütünlük içerisinde sadece gençlik potansiyeli ile sınırlı değil kitle çalışmalarında ve eylemliliklerde de rol üstleniyordu. Özellikle Kürdistan'daki birçok çalışma ve eylemlilik gençlik zemininden besleniyordu. Örneklemek gerekirse; 1991-92'de Amed'de sürdürülen birçok çalışmanın kadrolaşması Dicle Üniversitesi'ndeki yurtsever gençlik potansiyeline

dayalıydı. Cephe çalışmaları, ARGK çalışmalarının şehir faaliyetleri, o dönemde yeni geliştirilen legal, siyasal alan çalışmaları vb birçok çalışmada aydın ve öğrenci gençlik rol oynamıştır. Yani gençlik potansiyeli sadece YCK çalışmasını değil, farklı birçok çalışmayı beslemiştir.

YCK herkesin korumak istediği bir kimlik olmuştur

Bu dönem açısından vurgulanması gereken diğer bir nokta ise liseli gençliğin aktif katılımıdır. Amed, Van, Siirt ve diğer Kürdistan illerinde yoğun bir aktiviteye sahip olan liseler, bazı dönemlerde üniversiteler düzeyinde bir gelişim yakalayarak, mücadelenin taze güç kaynağı oldu. Bununla ilgili bir anekdot bu durumu açıklamakta yardımcı olacaktır. 1993'te yoğun bir hareketlilik yaşayan Amed'deki liselerden biri olan Diyarbakır Lisesi, OHAL Valiliği kararıyla şehir merkezinden, şehir kıyısına, kuytu bir yere taşıtıldı. Karar gerekçesinde yapılan vurgulardan biri şu olmuştur: "Lisede bölücü örgüt etkisi ile ortaya çıkan olaylar, üniversiteyi olumsuz etkilemektedir." Çünkü o dönemde eğitim fakültesi ve Diyarbakır Lisesi karşı karşıyaydılar. Kürdistan'daki kadar etkili olmasa da Türkiye metropollerinde de liselerde kısmi örgütlenmeler oluştu. Bir dönem YXK ismiyle örgütlenen lise çalışması, özgünlüğüne göre ele alınamamasından dolayı metropollerde potansiyeline uygun bir dinamizmi yakalayamadı.

1994'ün sonlarına kadar hızından bir şey kaybetmeden süren bu dönemi ele alırken, sadece pratik sonuçlardan yola çıkmak yetersiz kalacaktır. Bu dönemdeki pratiğin yarattığı en önemli sonuçlardan biri kuşkusuz gelenekselleşen tarz ve ortaya çıkan kadro duruşudur. Bugün bile değerlendirmelerde özgün tutulan, kısmen edebiyat ve sanat çalışmalarında işlenmeye çalışılan, sadece Kürdistan gençliği için değil, Türkiye devrimci gençlik potansiyelini de etkileyen, hatta dönem dönem efsaneleşen Apocu gençliğin 1970'lerdeki duruşunu 1990'lara taşırmaya çalışan yurtsever gençliğin tarzını ve duruşunu ortaya çıkaran süreçtir.

Bugünlerde tartışılan ve daha güçlü canlandırılıp yaşamsallaştırılmak istenen komünal yaşam tarzı ve gençliğin özüne uygun devrimci duruşun bu süreçteki en canlı yansımasıdır. YCK'yi gelenekselleşen tarz haline getiren bir örgüt olmayı aşarak bir kimliğe dönüştüren de budur. İlkelerine bağlılık, paylaşımcılık, kararlılık, mütevazılık, amaçta ve pratikte netlik bu tarzın temel yapı taşları olmuştur. Duruşuyla yandaş olsun, olmasın herkesin saygısını kazanan bir yaşam ve ilişki tarzı gelişmiştir. Öyle ki herkesin korumak istediği bir kimlik haline gelmiştir. 1994'lerde yaşanan küçük bir örnek bu gerçeğin en sade ifadesidir. Sıradan taraftar ya da dönemin diliyle "tırşıkçı" biri bir gün okuldaki sorumlu düzeyindeki arkadaşı kenara çekip çalışanlardan birini içki içerken gördüğünü söylemiş. Farklı nedenlerden dolayı yaşanan bu durumdan haberdar olan arkadaş "tamam ilgileniriz" deyip geçiştirmek isteyince taraftar somut bir şey yapılmasında ısrarcı olmuş. Arkadaş da "sana ne? Hem sen de oraya içmeye gitmedin mi?" diyerek kızmış. Taraftar da "benimki farklı, o bir YCK'li. Ben de YCK'li olsaydım içmezdim" diyerek ısrarını sürdürünce, arkadaş açıklamak zorunda kalmış. Bu anlamlı örnek, o dönemde yaratılan duruşun aslında bütün devrimci yurtsever gençlik açısından ne kadar önemli olduğunu ortaya koydu.

> "YCK'nin Kürdistan gençliği açısından ortaya çıkardığı en önemli sonuç, Kürt gençliğinin mücadele kimliği haline gelmesidir. Sadece merkezlerden tabana yayılan bir örgüt olma kimliğinden erken şekilde sıyrılarak, genel örgütle ilişki sağlamadan örgütlenen yurtsever sempatizanların bile sahiplendiği bir kimlik oldu. Mücadele kararlılığı taşıyan her gencin aidiyet duygusuyla bağlandığı demokratik anonim bir değer haline geldi."

Bugünden bakılınca bazı şeylerin abartılı veya dar ele alındığını söylesek de inkar edilemeyecek olan devrimci duruşun Kürdistan gençliğine mal edilmesidir. Apocu gençlik çizgisinin sürdürülmesinde YCK önemli bir dönemdir.

Bu dönemin eylem çizgisi ve performansı örgütsel olarak güçlenmesinde de etkilidir. Serhıldanlardaki rolü kadar sürece göre geliştirdiği kitlesel militan eylemlilikler ve dar şiddet eylemleri de önemli sonuçlar yaratmıştır. Molotof kokteylleri artık Kürt gençliği için şehirlerdeki direniş sembolü oldu. Düşmanın savaşı dağa sıkıştırma çabasını tam olarak boşa çıkaramadıysa da, geliştirilen tarz, Kürdistan'daki savaşın şehirlere ve metropollere yansımasını sağlamıştır. Bu, hem militan kadro gücünü yaratmada hem de toplumsal duyarlılıkları açığa çıkarmada etkili olmuştur. Bir dönem İstanbul emniyetinin, en tehlikeli ve eylemci örgütler listesinin başına yerleştirdiği YCK, 1999'da göründüğü gibi örgütsel olarak zorlandığı dönemlerde bile etkili olabilecek bir eylem çizgisini geliştirmiştir.

Uluslararası çapta saldırıların yoğunlaştığı 1995 ve sonrası dönemde gençlik hareketinde dalga biçiminde bir katılım olmasa da YCK varlığını devam ettirmiştir. Bu süreç bir bakıma gençlik hareketinde tıkanma ve tekrarın yaşandığı, açılımın yapılamadığı bir süreçtir. Esas olarak savaş sürecine göre şekillenen YCK bu dönemde gelişen demokratik mücadele zeminini değerlendirememiştir. Önderliğin 1993'te başlayan ve V. Kongre'de somutlaşan siyasal açılım hedefi gençlik tarafından doğru ele alınamamıştır. Farklı kesimlere ulaşamaması, açılım yapamaması içe kapanan bir örgüt gerçeğini ortaya çıkardı. Serhildan dönemindeki kitle bağlarının yarattığı etkinin de zayıflaması bu durumda etkili oldu. Önderliğin bu konudaki somut açılım ve kurumlaşma perspektifleri de savaş koşullarının etkisiyle oluşan illegal çalışma tarzı ve şekillenen tutucu kadro gerçeğinin yarattığı sıkıntılarda boğulmuştur. Bu konuda gösterilen bazı çabalar ise özden çok şekle yönelik olduğu için etkili olamamıştır. 1996'da ilk defa YÖK protestolarına katılımla başlayan bu çaba, bazı dernek vb kurumlaşmalarla farklı kesimlere ulaşma hedefiyle sınırlı kalmıştır. Doğal olarak bu çabalar güçlü sonuçlar açığa çıkartamamıştır. Özellikle Kürdistan'daki örgütte yaşanan boşluk, açılımda güven kıran bir etken olsa da metropollerdeki bu örgütlülük dönemsel zorlanmalara rağmen sürdürülmüştür.

Bu dönemde gelişen gençlik örgütlülükleri merkezi bir planlama ve denetimli ilişki ağından çok, gençlik potansiyelinin kendi çabasıyla yarattığı ilişkilerle (cezaevi, cephe, Avrupa, ARGK'ye bağlı eyalet güçleri) örgütlenmesi şeklindeydi. YCK'nin merkezi anlamda ulaşamadığı alanlarda bile kendi içinde örgütlenen gençler, bu isim etrafında pratikleştiler. Zaten YCK bürokratik bir işleyişe veya ilişkiye ihtiyaç duyulmayan kimlik örgütü haline gelmişti. Kendini örgütlü kılan her Kürt genci kendini YCK'li olarak hissediyor ve öyle tanımlıyordu.

YCK eylem ve katılım örgütü olmanın hakkını vermiştir

Durgunluğun yaşandığı süreçleri değerlendirirken gelişim koşullarını da ele almak gerekiyor. 1993'te düşmanın topyekün saldırısıyla buna karşı geliştirilen görkemli direniş süreci başladı. Bu direnişle mücadelenin bitirilemeyeceği ispatlansa da savaşta oluşan tekrar ve serhildanlar sürecinin tamamlanması gençlikte de bir durağanlığı yarattı. Özelikle 1994'ten itibaren bu durum Kürdistan'daki gençlik örgütlenmesinde ciddi bir büzülmeye yol açtı. Yoğunlaşan açık ve gizli baskılar (tutuklamalar, faili meçhuller, hizbullah vb) serhildan dönemindeki örgütlenme zeminini daralttı. Ayrıca biriken kadro gücünün 1992 ve 1993'te hem baskılardan hem de hareketin seferberlik çağrısından dolayı yoğun şekilde gerillaya katılımı, gençlik örgütünü daha da zorlaşan bir süreci nitelik ve nicelik olarak zayıf karşılamak zorunda bıraktı.

O dönemde birçok üniversitedeki örgütlülük, nitelikleri ve duruşları yeterince gözetilmeden bırakılan birkaç kişiyle sürdürülmeye çalışılmıştır. Kalanların da sürece gereken şekilde cevap olamaması zaten zorlaşan dış etkilere karşı içte de yetersiz kalmayı getirdi. Örgütsel bir tedbirsizlik olarak değerlendirilmesi gereken bu durum, yaşanan sıkıntıları uzatıp derinleştirdi. Bu durumu doğal bir sonuç veya kader olarak ele almamak gerekir. İhtiyaç duyulan açılımı yapabilecek nitelik, nicelik ve iradeye sahip bir örgütlülük ile her şeye rağmen süreci güçlü karşılamak, hatta döneme uygun bir öncülük sergileyerek genel hareket için de bir nefes borusu olmak mümkündü. Yaşanan bu süreçte gençlik gücünün kendi içinde genel harekete taktik bir rol veren bu yaklaşım etkili olmuştur.

1999'a kadar devam eden YCK pratiği Kürdistan ve Türkiye'deki Kürt gençliğinin toplumsal özgürlük mücadelesinde yaşadığı en güçlü deneyimlerinden biri oldu. Yaşanan eksikliklere rağmen YCK, diriliş devriminin en önemli örgütlenmelerinden biridir. Kürt gençliğinin eylem ve katılım örgütü olma gereğinin hakkını vermiştir. Binlerce genç uzun devrimci mücadelenin ilk adımlarını YCK ile atmıştır. Bu anlamda YCK savaş sürecine göre belirlenen rol ve sorumluluklarını yerine getirmiştir.

YCK'nin doğrularını ve yetersizliklerini hakkıyla ortaya koyabilmek zaman, mekan koşullarını gözeterek yapılacak kapsamlı değerlendirme ve tartışmalarla mümkündür. Hatta bu dönemin gerçekliğini anlamak, salt siyasal ve örgütsel değerlendirmelerle yapılamaz. Sosyolojik değerlendirme, edebi ve sanatsal yapıtlarla daha farklı ele alınabilecek bu ateşten tarih, Kürt gençleri açısından daha yıllarca tartışılacak bir konu olacaktır. Bu yazı çerçevesinde özetle ortaya konulabilecek değerlendirmeler, yaratılan değerleri doğru tanımlayıp sahiplenmek, yetersiz yanları da bir eleştiri süzgecinden geçirmek için önemlidir. YCK'nin Kürdistan gençliği açısından ortaya çıkardığı en önemli sonuç, Kürt gençliğinin mücadele kimliği haline gelmesidir. Sadece merkezlerden tabana yayılan bir örgüt olma kimliğinden erken şekilde sıyrılarak, genel örgütle ilişki sağlamadan örgütlenen yurtsever sempatizanların bile sahiplendiği bir kimlik oldu. Mücadele kararlılığı taşıyan her gencin aidiyet duygusuyla bağlandığı demokratik anonim bir değer haline geldi. Bugün bile mücadeleye katılımının YCK'den başladığını söyleyen birçok kadro aslında merkezi olarak örgütlenen YCK örgütüne hiç dahil olmamıştır. Ama belirttiğimiz gibi önemli olan teknik bağlar değil, düşünsel ve duygusal bağlar olmuştur.

Yine YCK tarihinin önemli sonuçlarından biri, Önderlik şahsında 1970'lerde başlatılan devrimci duruşun Kürdistan gençliğine mal etmede kat ettiği mesafedir. Önderlik ve etrafında şekillenen öncü kadrolarda oluşan Kürdistan devrimciliğinin duruş, tarz, tempo ve ölçüleri YCK ile yaygın ve net bir şekilde Kürdistan gençliğinin önüne alternatif olarak sunulmuştur. Eksiklerine rağmen Kürt gençliğinin mücadeledeki ret ve kabul ölçüleri belirginleşmiştir. Adanmışlık, kararlılık, paylaşımcılık, ilkeli yaşam ve pratik duruşun Kürdistan devrimciliğinin vazgeçilmezleri olduğu gerçeği YCK'de yeniden sınanmıştır. Geliştirdiği eylem tarzı ve anlayışıyla savaş döneminde gerilla mücadelesini destekleyen bir duruşu Kürdistan'da yaygınlaştırmış ve böylece Kürt gençliğinin sisteme karşı yaşadığı ezikliğin zeminini dağıtmıştır. Düşmana karşı gerekirse taş ve molotoflarla bile en güçlü direnişin gerçekleşebileceği bilincini ve cesaretini yaymıştır.

Son tahlilde mücadelenin her sahasında gösterdiği aktif katılımla gelişen direniş mücadelesinde önemli bir yükü omuzlamıştır. Özellikle gerilla savaşının büyüdüğü 1990'larda gelişen katılımlarla hem savaşta etkin bir rol oynamış hem de gerillada zirveleşen direniş ruhuyla mücadelenin kahramanlık değerlerini ortaya çıkarmıştır. **Gülnaz Karataş (Beritan) Cafer Demirel, Sema Yüce** vb birçok kahramanlık değeri mücadeleye katılımlarını bu zemin üzerinden başlatmıştır.

Gençlik direniş kültürümüzün somut ifadesi olmuştur

Özünde görkemli bir tarihe sahip olan YCK pratiğinin eksik kalan yönlerini ele alırsak başta gösterdiği yoğun katılıma rağmen niteliğini tam anlamıyla hareketin ihtiyaçları doğrultusunda etkili işletememesi gelir. Dayandığı sosyal zemin ve bilinç düzeyi aydın öğrenci kesime, toplumsal mücadelenin ideolojiye uygun şekilde yürütülmesinde büyük rol yüklemiştir. Aslında YCK oluşumuna gidilmesinde de bu gerçeğin payı büyüktür. Uzun süreli halk savaşı stratejisinin doğal sonucu olarak bu tip mücadelelerdeki ordulaşma yoksul halk kesimlerine dayalı gelişir. Bu durum ARGK'de de tekrarlanmıştır. Özelikle III. Kongre'den sonra zorunlu askerlik yasasıyla yoksul ve köylü gençlikten yoğun katılımlar gerçekleştirilmiştir. İdeolojik kadroların nicelik olarak azınlığa düşmesi ve orduda çeteci komplocu çizginin ortaya çıkmasıyla yürütülen savaşta ideolojik ve siyasal hattın yıpranma gerçeği ortaya çıktı.

Önderliğin buna müdahale amacıyla eğitim ve bilinç düzeyi yüksek, ideolojiyi kavramaya ve pratikleştirmeye yatkın olan aydın gençlik kesimini örgütleme hedefiyle ortaya koyduğu perspektifler YCK'nin kuruluş gerekçesi oldu. Örgütlenmede çok önemli gelişmeler yakalandı. Bunun sonucunda yüzlerce katılım da gerçekleşti, ama pratikte hedeflere uygun işleyen bu süreç içerik anlamında önüne koyduğu bu hedefi tam anlamıyla başaramadı. Önderlik, gelişen katılımlarla orduya hakim olmaya çalışan çeteci eğilime karşı güçlü bir mücadele yürütmek isterken, Kürt gençliği fedakar duruşu ve direnişçiliğine rağmen bu doğrultuya yeterince giremedi. Özellikle örgüt içindeki feodal komplocu güçlerin yer yer infazlara kadar gidebilen örgüt dışı tutumlarında aydın gençliğin yetersiz kalan bu duruşu da etkili olmuştur. Çeteci eğilimin elebaşları olan Kör Cemal, Hogır, Şemdin gibi unsurların etkili oldukları yerlerde aydın gençlikten gelen katılımlara karşı sürekli şüphe yaratmaları, "ajan, işbirlikçi" gibi gerçek dışı ithamlarla suçlamaları, kaba pratik işlerdeki zorlanmaları irade kırma aracı olarak kullanmaları ve bunun sonucunda ya intiharvari eylemlere sürüklemeleri ya da komplolarla tasfiye etmeleri bu durumu yaratmıştır. Çünkü bunlar bu katılımları kendileri için tehlikeli görüyorlardı. Bu durum, istisnai çıkışlar dışında, iki yaklaşımı ortaya çıkardı. Birincisi varolanla mücadele etmek yerine benzeşmek, ikincisi de pasif ya da yöntemsiz bir karşıt duruşu geliştirerek etkisizleşmek. Her iki duruş da Önderliğin çabasını güçlendirmekten uzak olunca çeteci eğilimin savaşta ve siyasette yarattığı tahribat tam anlamıyla engellenemedi. Ve bu, 1994'ten sonra savaşta ortaya çıkan tekrarın aşılmasını engelledi.

Bu yetersiz duruşun altında iki temel neden ortaya konulabilir: Birincisi aydın gençlik kesim varolan bilinç ve kavrama düzeyine rağmen toplumsal geriliklere karşı net bir duruşu süreklileştirememiştir. Bu, ideolojiyle bağını yeterince güçlü kurmamak, Önderlik şahsında gelişen sosyalist ölçülerde kendini eritememekle açıklanabilir. Güç dengelerine göre dar milliyetçi ve köylü isyancılığına kayma zeminini kendinde yok edememesindedir. Bu sonucun aşılmamasında etkili olan ikinci neden ise YCK örgütlülüğünde de tarz noktasında yaşanan kısmi yetmezliklerdir. Özellikle radikal militan ölçüleri ve duruşuyla kaba, dogmatik, sekter tarz arasındaki ince çizgileri tutturmakta dönem dönem yaşanan yalpalanma, ideolojik donanımı güçlü kadro hedefini zorlamıştır. Objektif olarak kaba pratikçiliği, dağıtıcı radikalliği anlama gücünün önüne koyan tutumlar aslında savaşta da benzer zemine karşı durmayı engelleyen bir kadro şekillendirmiştir. Daha somut olarak dile getirirsek, şehirde militanlığı "attığı molotof sayısı, katıldığı faşist kavga sayısıyla" ölçülen biri, dağda da gerillacılığı "taşıdığı yük miktarı, attığı kurşun sayısıyla" ölçen ve bunu baskı unsuru olarak kullananlara karşı yeterli iradeyi gösteremez. Tüm YCK pratiğine veya kadrolarına mal etmek doğru değilse de, dönem dönem yansıyan bu tarz, yaşanan sıkıntılarda etkili olmuştur.

> "15 Şubat'a ve sonrasına kadar gösterilen kararlı eylem çizgisi ve gerçekleştirilen katılımlar Kürt gençliğinin mücadele tarihinde şanlı bir yaprak oldu. Yapılan eylemler ve katılımlar Kürt gençliğinin sürece gösterdiği tavır şeklinde gelişti. Bu tavır, Kürt halkının hiçbir koşulda imhaya boyun eğmeyeceğini göstererek Önderliğin demokratik çözüm hamlesi için önemli bir zemin hazırladı."

YCK pratiği şahsında Kürdistan gençliğinin vermesi gereken önemli özeleştirilerden biri de Önderliğin 1990'lardan itibaren başlayan değişim arayışlarına yanıt olamamasıdır. Tüm sosyolojik tanımlamalarda gençliğe değişim süreçlerinin en dinamik ve etkili rolü atfedilmesine rağmen Kürdistan gençliği Önderliğin değişim perspektiflerini zamanında ve güçlü şekilde kendi özgünlüğünde pratikleştirememiş ve bu durum genel anlamda mücadelenin yaşadığı zorlanmaların aşılamamasında da etkili olmuştur. Bu durumu değerlendirirken yaşanan pratik sürecin örgütlenme karakteri açısından ele alınabilecek noktalar olsa da esas olarak sorgulanması gereken 1995 sonrasıdır.

1995 öncesinde yoğun yaşanan savaş gerçekliği, gençlik örgütünün de esas misyonunu buna göre belirlemesini getirdi. Bu, doğal bir gelişimdi. Mücadelede keskinlik, örgütleme gücünü esas olarak katılıma yöneltmesi dönemin zorunluluğuydu. O dönem açısından yetersizlik olarak değerlendirilebilecek nokta, örgütsel şekillenmede uygulanan tarzın dönemsel olmasını gözardı ederek örgüt yapısı ve kadrosunu tutucu bir yaklaşıma düşürmesidir. Bu, değişen koşulları doğru değerlendirip, örgütü ve kadroyu döneme uyarlayabilmesini engellemiştir. Özgürlük hareketinin büyük direnişi ile gelişen demokratik mücadele zemini yeterince değerlendirilememiş, daha geniş ve güçlü mevziler yaratma imkanına duyarsız kalınmıştır. 1995'ten sonra bu durum daha net ortaya çıktı. Özellikle serhildanlar ve yoğun yaşanan savaş motivasyonunun örgütlemede sağladığı kolaylıklar azaldıkça, gençlik örgütü de daha darlaşan bir konuma düşüyordu. Önceden sürecin yoğunluğundan kaynaklanan coşku ve duygusal bağlılıklar kitleyi yönlendirmede, kadroyu örgütlemede basit ajitasyon ve propagandalarla hızlı ve güçlü sonuçlar almayı sağlıyordu. 1995'ten sonra bu yaklaşım yetersiz kaldı. Ve bunu aşacak siyasal, örgütsel açılımları gerçekleştirmede gençlik örgütü sonuç alamadı.

Halbuki bu dönemde Önderlik gençlik örgütü üzerinde daha yoğun durmaya hatta daha önce ERNK bünyesinde örgütlenen YCK' yi direkt olarak muhatap almaya başlamıştı.

devamı 23'te

Garzan'da on direniş abidesi

1991 ilkbaharıyla birlikte iki birlik şeklinde Garzan'a doğru harekete geçmiştik. Garzan'a yolculuk gerçekten heyecanlı ve coşkuluydu. Hepimiz o coşkuyu ve heyecanı yaşıyorduk. Garzan bizim için yeni bir alan, parti için de önemli bir eyaletti. Her ne kadar küçük birimler kalıyorsa da, güçler orada uzun süreli tutunamıyor, üslenme yapmakta zorluk çekiyorlardı. Partimizin IV. Kongresi'nde alınan karar gereği gerilla her eyalette üslenecek ve halkla bütünleşerek mücadeleyi geliştirecekti. Bu coşku ve kararla Garzan'a giden arkadaşlarda yüksek bir moral ve istem vardı. Garzan'daki şartlar, halkla bütünleşme ve mücadeleyi geliştirmeye yönelik bir aylık eğitimden sonra, gidiş için gereken hazırlıklar yapılmaya başlanmıştı. Hazırlıklarımızı Besta'da yürütüyorduk.

Hareket etmeden önce, Besta alanındaki arkadaşlarla birlikte bir moral gecesi düzenlemiştik. Bu gecede her arkadaş yaşadığı coşku ve heyecanı diğer arkadaşlarla paylaşmıştı. Moral esnasında, Şehit Ozan Mizgin (Gurbet Aydın) arkadaş, Garzan üzerine bestelediği bir şarkıyı bizlere söylemiş, O'nun bu şarkısı, bizde varolan duygulanmayı daha da yoğun hale getirmişti. Daha eyalete ulaşmadan Mizgin arkadaşın "Birlik rê ket çû Garzanê" adlı bir şarkı yapması, bizi oldukça duygulandırmıştı.

Otomatik Mervan (Aydın Adsay) arkadaş da eyalet sorumlusu olarak bizimle beraber geliyordu. Mardin'in Kızıltepe ilçesinden olan Mervan arkadaşın da sürekli söylediği bir türkü vardı.

"Her ne pêş, her ne pêş,
dewr û dem a me ye,
rabin xortên nûciwan,
heke hûn neyên, vaye keç em bes in."

Bildiği tek türkü buydu, zaten her seferinde de bunu söylüyordu.

Mervan arkadaş çok girişken ve herkesle iyi ilişkiler kurabilen bir arkadaştı. Partide çok eski olmamasına rağmen, kısa sürede PKK Merkez Komite Üyesi olmuştu. Mütevazılığı, coşkusu, morali, herkesle ilgilenmesi, adeta 24 saatini arkadaşlarla geçirme çabası, herkeste O'na karşı büyük bir saygı ve bağlılık yaratmıştı. Eyalet sorumlumuz olmasına rağmen, büyük küçük herkesle eşit bir ilişkilenme düzeyi vardı. İş yapma noktasında ise son derece iddialıydı. Bu iddialı hali O'na karşı büyük bir hayranlık yaratıyor, herkesi etkiliyor ve harekete geçiriyordu.

Artık bizi kimse tutamaz

Moralden sonra, bütün hazırlıklarımızı yapıp oradaki arkadaşlarla vedalaştıktan sonra Garzan eyaletine doğru yola koyulmuştuk. Amacımız hiçbir çatışmaya girmeden ve kayıp vermeden eyalete sağlam bir şekilde ulaşmaktı. Bu şekilde Bestler'den Piro'ya doğru harekete geçmiştik. Piro, Bestler'in kuzey tarafına düşen Herekol'un altındaki bir dağdı. Hareket gereği öncü ve artçılarımızı çıkarmıştık. Daha Piro'nun yamaçlarına varmadan, hem çocukluk arkadaşım olan hem de partiye beraber katıldığımız ve grubumuzun öncüsü olan Dılgeş arkadaş mayına bastı. Mayın eski sisteme göre hazırlanmıştı. Yani basıldığında ayak kaldırılmazsan patlamıyordu, kaldırıldığında patlıyordu. Dılgeş arkadaşın soğukkanlılıkla, heyecana kapılmadan çok ustaca hareket etmesi, yine diğer arkadaşların yardımları sonucu, silah şişi ve taşın mayın üzerine bırakılması sonrasında mayın etkisizleştirilmişti. Arkadaşın bu şekilde kurtulmayı başarması bizi oldukça sevindirmişti. Yol esnasında genç bir arkadaşımızın şehadeti veya yaralanması şüphesiz ki yolculuğumuzu olumsuz yönde etkileyecekti.

Bu olaydan sonra Herekol'a çıkmıştık. Tek tük ağacın olduğu ve daha çok kayalık bir yer olan Herekol zirveleri geniş ve büyük bir alandı. Henüz bahar aylarında olmamızdan dolayı çukurlar karla doluydu. Oradan da üç gece yol aldıktan sonra Garısa alanına ulaşmıştık. Oradaki arkadaşlar da bize oldukça sıcak bir karşılama yapmışlardı. Bazı hazırlıklardan dolayı orada birkaç gün kalmamız gerekiyordu. Burada son hazırlıklarımızı da yaptıktan sonra artık suyu geçme zamanı gelmişti. Takım komutanımız olan Sait Heyştanî arkadaş, iki arkadaşı da yanına alarak Siirt'teki bazı milisler aracılığıyla eşya, erzak ve suyu geçmemiz için gerekli olan iç lastik ve şerit hazırlamıştı. Daha önce de oralarda kalmış ve faaliyet yürütmüş olan Sait arkadaş, araziye hakim bir arkadaştı. Bu hazırlıklar da yapıldıktan sonra Nisan'ın 15'inde suyu geçmek amacıyla harekete geçmiştik. Harekete geçtiğimiz gün çok şiddetli bir yağmur başlamıştı. Yağmur durduktan sonra akşama doğru kendimizi iyice kamufle ederek aşağıya doğru inmiş ve Botan suyu kenarına varmıştık. Botan suyu Pervari, Hizan ve Çatak'tan gelen suların Masiro suyu ile birleşmesiyle meydana gelen geniş bir suydu. Geniş yatağa sahip olduğu için hiç de öyle geçilecek gibi değildi. Bırakalım geçmeyi, insan bakmaya dahi korkuyordu. Yağmurun yeni yağmasından dolayı da oldukça kabarmıştı. Mevcut durum karşısında, suyu geçmek mümkün değildi. Diğer yandan da suyun öbür tarafında milisler bizi bekliyordu. Tabii biz geçmek için yine de her türlü çabayı harcayacaktık. Lastiklerimizi hazırlayıp şeritlerimizi de bir bu tarafa bir o tarafa bağlayarak suyu geçmeye çalışacaktık.

Suruçlu genç bir arkadaş olan Deniz arkadaş içimizde en iyi yüzme bilen ve çok cesaretli bir arkadaştı. Aslında çoğumuz yüzmeyi biliyorduk, ama suyun kabarışı karşısında gözümüz korkmuştu. Deniz arkadaş lastik üzerine çıkarak öbür tarafa geçmeye çalışmış, bir yere kadar gitmiş, fakat su onu da sürüklemişti. Arkadaş tüm çabalarına rağmen suyu geçememişti. Bu durum karşısında tek bir seçeneğimiz kalıyordu. O da yarım saat aşağımızda olan bir köprüyü geçmekti. Ama köprünün karşısında bir karakol vardı ve karakolun ışıkları tam köprünün üzerine vuruyordu. Ayrıca her saat başı askerler devriyeye gelerek köprüyü kontrol ediyorlardı. Oraya gidip gerekli keşifleri yaptıktan sonra bütün arkadaşları çağırmış, köprünün bir tarafında, yani bizim bulunduğumuz yönde bir savunma grubu çıkartmıştık, önde ise üç arkadaş daha köprüye varmadan önce karakola giden yolu tutmuşlardı. Bu tedbirler alındıktan sonra arkadaşlar mesafeli, fakat hızlı bir şekilde köprüyü geçmeye başlamışlardı. Sonuçta bütün arkadaşları köprünün öbür tarafına geçirmeyi başarmıştık. En son ben ve Sait arkadaşın da içinde bulunduğu savunma grubu kalmıştı. Kendimizi bırakıp biz de hızlı bir şekilde köprünün diğer tarafına geçtik. Bizim de gelmemizle birlikte Mervan arkadaşın ağzından şu sözler dökülmüştü; *"artık bizi kimse tutamaz."* Bütün arkadaşların sağlam bir şekilde karşı tarafa geçmesi Mervan arkadaşı son derece sevindirmişti, bu sevinç ve moralini bütün arkadaşlarla paylaşıyordu.

Gurbet Aydın (Mizgin)

Aydın Adsay (Mervan)

Suyu geçmenin verdiği moralle, kayalıklar arasındaki yamaçtan yukarıya doğru yavaş yavaş harekete geçmiştik. Bizi bekleyen milisler grubumuzu sarp bir kayalığın arasında kendi çobanlarının bulunduğu küçük, eski bir eve götürmüşlerdi. Burada aynı zamanda kendi koyunlarını koymak için bir de mağaraları vardı. Dar bir yer olmasına rağmen bölüğün yarısını çobanların kaldığı yere yerleştirebilmiştik. Diğer arkadaşlar da kayalıkların dibinde kalacaktı. Yemek ve çaydan sonra orada dinlenmeye çekilmiştik. Bizden üç arkadaş güvenlik amaçlı çobanla birlikte gitti. Çobanla giden arkadaşlar dikkat çekmemek için sivil elbiselerle birlikte çobanların kepenini de giymiş, ayrıca çobanların bastonlarını da alıp silahlarını kepenin altına koyarak koyunlarla birlikte yukarıya çıkmışlardı ve akşama kadar da orada kalacaklardı. Bizlerse yüklerimizin ağır olması ve devamlı yürüdüğümüzden dolayı oldukça yorulmuştuk. Bu yüzden o gün akşama kadar dinlenmiş, gereken hazırlıkları yaptıktan sonra akşama doğru arkadaşların da gelmesiyle beraber harekete geçmiş, hareketimiz sonucunda Heftreng denen bir mezraya ulaşmıştık. Heftreng oldukça güzel bir arazide kurulmuş ağaçlı ve suyu bol bir mezraydı. Orada olan milislerin bizim geleceğimizden haberleri olduğundan gereken tüm hazırlıkları yapmışlardı. Akşam yemeğimizi yedikten sonra İstanbul'dan gelen gençlerle sohbet etmiştik. Bu gençler, gerilla karşıtı propagandanın, gerillayı olağanüstü ve adeta canavar gibi lanse eden düşman hikayelerinin etkisi altındaydılar. Hatta bu gençler biz gelmeden önce evdeki milise "gerillalar nasıl bu suyu geçecekler, geçmeleri mümkün değil" demiş, milisimiz olan dost ise "onlar mutlaka bir yolunu bulup geçecekler" deyince, gençler "eğer bunlar böyle imkansız bir şeyi başarırlarsa, demek ki düşmanın yaptığı propagandalar doğruymuş, bunlar olağanüstü varlıklardır" demişlerdi. Bu gençlere, düşmanın propagandalarına kanmamalarını, gerillanın da normal insan olduğunu, onların da gerilla olmamaları için hiçbir sebep olmadığını anlatmaya çalışmıştık. "Eğer böyle bir yaşama katlanıyorsak, bizi buna zorlayan düşmanın kendisidir, bize başka bir seçenek bırakmadı" demiştik. Yaptığımız sohbetle hem gençler hem de bizler moral almıştık.

Saat dokuza doğru yemeğimizi yiyip hazırlığımızı yaptıktan sonra Şirvan'a doğru yol almak üzere tekrar harekete geçmiştik, fakat yürüyüşümüz ancak bir yere kadar sürmüştü. Çünkü daha ileriye gitmenin fazla imkanı yoktu, hem ana yol hem de köylüler vardı. Kısa bir bekleyişten sonra diğer gece gideceğimiz yolu kontrol edebileceğimiz bir nokta belirleyip orada kalmıştık. O gün öğleden sonra yağmur tekrar başlamış ve akşama kadar hiç durmadan yağmıştı. İlkbahar olması nedeniyle yağmurlar yeni yeni düşüyor, tabii bu da zaman zaman bizi zorluyordu. Genç ve seçme arkadaşlardan oluşan birliğimiz, arkadaşların moral ve coşkusuyla bu zorluklar karşısında hiçbir zorlanma belirtisi göstermiyordu. Zaten diğer bölüğümüz bizimle gelmemişti. Biz yerimize ulaştıktan bir hafta sonra onlar yola koyulacaklardı. Birinci bölük olmamızdan dolayı ilk geçişi biz yapmıştık. Araziyi tam bilmediğimiz için keşfederek hareket ediyorduk.

Akşama kadar o noktada kaldıktan sonra Şirvan-Pervari yolunu da geçerek diğer tarafa, Çiyayê Korê denilen dağa doğru ilerlemiştik. Bu dağın yamaçlarında oldukça fazla köy vardı. Zirvelerinde ise fazla ormanlık olmayan çıplak bir arazi hakimdi. Ama yüksek ve hakim bir yerdi. Yamaçları ormanlıktı, ama üst tarafı zozanlıktı. O gün Çiyayê Korê'nin üstünde bir yerde konumlanacaktık.

Alanı tanımadığımızdan dolayı görüntü vermemek için oldukça özen gösteriyorduk. Çünkü kimin çete, kimin dost ya da düşman olduğunu bilmiyorduk. Yani her şeye yabancıydık. Akşama doğru harekete geçip Gerzebêl dağı ile Korê dağı arasındaki bir vadinin üst kısmında bulunan ve 30-35 evden oluşan bir köye varmıştık. Bu gittiğimiz köyün aşağısında yaklaşık 20-30 askerin konumlandığı bir karakol da vardı ve bu vadi boydan boya köy ve mezralarla doluydu. Gündüz onları uzaktan keşfetmiştik. Ayrıca daha köye varmadan, köyün yakınında bir çobanı yakalayıp köyün durumu hakkında sorular da sormuştuk. Çete olup olmadıklarını sorduğumuzda, çoban çete olmadıklarını söylemişti. Hem bilgi almak hem de biten erzağımızı temin etmek amacıyla kendimizi köye doğru bırakmıştık. Köye girmeden önce muhtarın evine giden telefon hattını kesmiş ve ayrıca pusu grubu çıkarıp manga manga köye dağılmıştık. Köylülerle biraz sohbet edip kendimizi tanıtmaya çalışmıştık, fakat bizi yeni gördüklerinden dolayı çekiniyorlardı. Daha önce de arkadaşların gelmesine rağmen, kalıcı bir faaliyet yürütülmediğinden dolayı köy halkı ürkek davranıyordu. Ayrıca düşman da bizim hakkımızda bir hayli antipropaganda yapmıştı. Terörist olduğumuz, insanları çoluk çocuk demeden öldürdüğümüz yönünde her türlü karşı faaliyeti yürütmüş, bu da halkta bir tedirginlik durumu yaratmıştı. Bunun böyle olmadığını, partimizin böyle bir amacı olmadığını anlatmaya çalışmıştık. Fakat pek ikna olmuşa benzemiyorlardı. Yine de ihtiyacımız olan erzağı vermişlerdi. Para vermek istediğimizde ise parayı almamış, ayrıca bize "biz yarın sabah gidip düşmana haber vermek zorundayız. Eğer başka biri gidip söylerse, düşman hepimizin evini yakar, bizi göç etmeye zorlar" demişlerdi. Bütün çabalarımıza rağmen onları ikna edemeyince onlara yarın değil de bir sonraki gün gidip haber vermelerini söylemiştik. Konuştuğumuz köylü bunu kabul ettikten sonra işlerimizi de tamamlayarak kendimizi toparlayıp tekrar yukarıya doğru, Gerzebêl dağının eteklerine çıkmış ve orada ormanlık bir yerde kalmıştık. Tepeci ve nöbetçilerimizi çıkardıktan sonra manga manga konumlanmış, ateş yakıp kahvaltımızı yapmaya koyulmuştuk.

Tam kahvaltı ettiğimiz esnada bir çoban koyunlarıyla beraber içimize girmişti. Mervan arkadaş *"üç kişi gitsin. Çobanı yakalayıp buraya getirin, kaçmasın. Akşama doğru konuşup onu bırakırız"* talimatını vermişti. Çoban 13-14 yaşlarında bir çocuktu. Bizi görür görmez ekmek çantasını bize doğru uzatıp bağıra bağıra "alın, alın" deyip kaçmaya başlamıştı. Bütün çabalarımıza rağmen çobanı yakalayamamıştık. Çoban köye doğru koştuğu için, onu takip etmeye başlamıştık. Çocuk köye girer girmez, ortalığı bir telaştır almıştı. Ardından da biri ata

binip hızla karakola doğru gitmişti. Girdiğimiz köy de düşmana köye geldiğimize yönelik haber vermişti. Çünkü sabaha doğru bir iki kişinin o köyden karakola doğru gittiğini görmüştük. Haber vereceklerini biliyorduk. Onların da haber vermesi üzerine karakol bize doğru harekete geçmiş, bu durum karşısında biz de noktayı terk etmek zorunda kalmış, daha üstlere çıkmıştık. Elimizde yalnız bir cihaz vardı ve o cihazla da düşmanın cihazını dinliyorduk. Aynı zamanda araziye çıkan askerleri izliyorduk. Sayıları oldukça azdı. Bizim eski noktaya girip oraları tarayıp kontrol ettikten sonra akşama doğru elleri boş bir şekilde çekip gitmişlerdi.

Bu olaydan sonra biz de Bitlis'e doğru harekete geçmiş ve iki gün sonra Şêx Cima vadisine ulaşmıştık. Vadi gerilla için oldukça elverişli ve mükemmel bir araziye sahipti. Bir tarafında Sîser dağı, diğer tarafında ise Kuris dağı, Bitlis tarafına doğru ise Kember dağı vardı.

Bölge henüz gerillaya tam olarak açılmamıştı. Bu yüzden birçok açıdan zorlanıyorduk. Zaten hedefimiz bölgeyi mücadeleye açmaktı. Bu yüzden kitle ilişkileri ve örgütlenmesi çok önemliydi. Bu temelde köylere gitmemiz gerekiyordu. Aynı zamanda erzak vb lojistik ihtiyaçlarımızı da ancak bu sayede karşılayabilirdik.

Yersiz çatışmalara girmek istemiyorduk. Önce halkı kazanmalıydık. Halkı örgütleyene, güçlü bir milis ve yurtsever ağı oluşturana kadar çatışmalardan kaçınmalı ve gizli olmalıydık. Ardından düşmana karşı eylemlerimiz başlayacaktı. Karşımızda oldukça zorlu bir süreç vardı. Bütün arkadaşlar bunun bilincinde olduklarından çok titiz davranıyor, bunun için gereken hassasiyet ve fedakarlığı gösteriyorlardı. Girdiğimiz köylerde köylülerin yaklaşımları genelde aynıydı. Örneğin bir köye girdiğimizde, gereken yardımı ve erzağı alıyorduk. Bütün ısrarlarımıza rağmen para da almıyorlardı, ama hepsinin söylediği tek bir şey vardı; "biz sizi şikayet etmek zorundayız." Bu noktada insanları ikna etmekte ve onlarla diyalog kurmakta oldukça zorlanıyorduk. Çünkü düşman hem çok korkutmuş hem de bizim hakkımızda her türlü karalama propagandasını yürütmüştü. Bundan dolayı bir yerde çok uzun süreli kalmamız olanaklı değildi. Çünkü bir köye girdiğimizde ya da bir çoban bizi gördüğünde derhal düşmana haber veriyor ve hemen bize yönelik operasyon başlatılıyordu.

Bütün bunlara rağmen gece köylere giriyor, çalışma yürütüyor ve yine geceleri nokta değişikliği yapıyorduk. Maneva artık yaşamımızın bir parçası olmuştu. Çok zorlu bir süreçti. Ama hepimizdeki heyecan, fedakarlık, coşku, moral gerçekten olağanüstüydü. Ve bu hepimize büyük bir mutluluk ve güç kaynağı sağlıyordu. Zorluk ne kadar fazla da olsa, bunun karşısında kimsenin hiçbir şikayeti olmuyor ve tartışma konusu dahi yapılmıyordu. Temel düşüncemiz oraya yerleşmek ve orada kalıcı kazanımlar yaratmaktı. Bunun için ne kadar zorluk gerekiyorsa, bedelini vermeye de hazırdık.

Garzan'da iki bölük gerilla

Botan'a göre düşmanın oldukça tedbirsiz ve dağınık bir güvenlik sistemi olmasına rağmen, halkın yoğun bir şekilde ajanlaştırılması gerçeği, hareket alanımızı daraltıyordu. Mesela arkadaşlar yakınımızda bulunan bir iki çobana, temel ihtiyaçlarımızı içeren bir liste veriyor, bu çobanlar da gayet normal bir şekilde "tamam" diyor, ama gidip bu listeyi düşmana da veriyorlardı. Sabah düşmanın cihazlarını dinlediğimizde, karakol komutanının listemizi Bitlis'teki üstlerine okuduğunu duyuyorduk. Listemiz olduğu gibi iletiliyordu. Biz de bu yüzden ihtiyaçlarımızı köylere inerek karşılamaya çalışıyorduk. Belli bir süre sonra iyi kötü oraya yerleşmiştik. Hem araziyi tanımış hem de dost ve çete köyler hakkında bilgi sahibi olmuştuk. Dost dediğimiz köyler, düşman silahı almamış, ne bizle ne de düşmanla fazla alakası olmayan köylerdi. Bir keresinde bir köye girdiğimizde, yaşlı bir ana bize şunları söylemişti; "oğlum sizi anlıyoruz, sizin ekmek paranız silahınızdır, ama bizimki de tütünümüzdür." Şüphesiz ki bu bir gerçeği ifade ediyordu. Bu köyler her iki gücü bir dengede tutmak istiyorlardı.

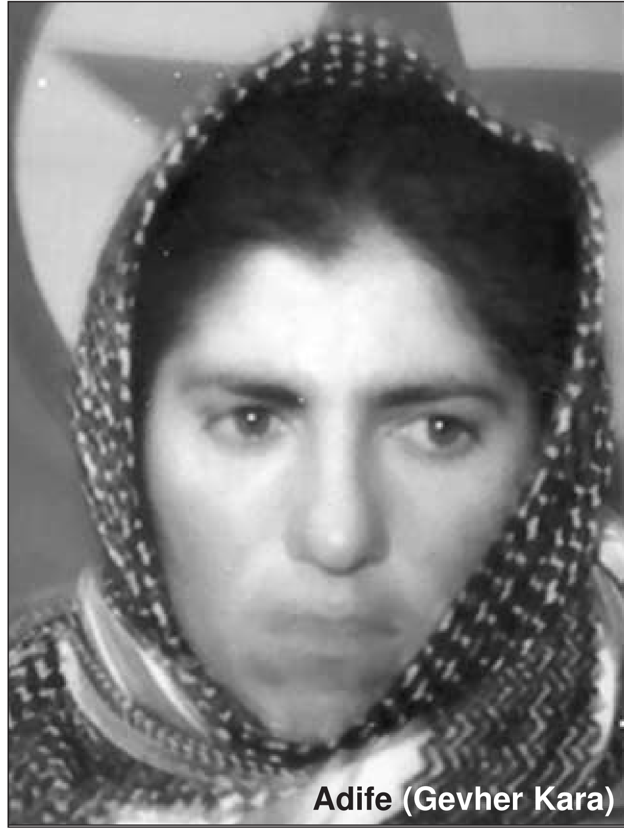
Diğer bölüğümüz de eyalete gelmek üzere Botan suyunu geçmişti. Ama nerede oldukları, bize ne zaman ulaşacakları hakkında henüz bir bilgi sahibi değildik. Tabii bu bizim için temel bir merak konusuydu. Düşman cihazlarından ve köylülerden aldığımız bilgilerden, arkadaşların sağ salim suyu geçtiklerini anlamıştık. Düşmanın onların peşinde olduğunu da biliyorduk. Düşman bazen cihazlardan sayıları ve izleri hakkında merkeze bilgi veriyordu. Bizim elimizde cihaz olduğunu bilmediklerinden, genel kanallarda her türlü bilgiyi açık bir şekilde veriyor, herhangi bir şifre kullanmıyorlardı. Tabii bu durum bizim çok işimize yarıyor, birçok şeyden haberdar olabiliyorduk.

Aynı süreçte bizler de Bitlis köylerine girmeye devam ediyorduk. Yan yana kurulmuş olan Hora Kurmancan ve Hora Şêxan köylerinden Hora Kurmancan köyüne gittiğimizde buradaki köylüler "buraya dün akşam sizin arkadaşlarınız geldiler" dediklerinde, diğer bölüğümüzün de alana ulaşmış olduğu noktasında artık netleşmiştik.

O dönemde temel hedefimizi düşman üzerine bir eylem yapmak olarak belirlemiştik. Düşmanın halk üzerinde yarattığı olumsuz etki ve korkuyu kırıp halka moral vermek için böyle bir eylem yapmamız şarttı. Bu amaçla, Şêx Cima'nın üst taraflarında, vadiye bakan dağlık ve sık ormanlık bir yamaçta kalıyorduk. Oradan hem karakolu, hem yolu takip ediyor hem de arkadaşları görebilmek için araziyi keşfediyorduk. Aslında diğer birliğimiz de tam karşımızda konumlanmış olmasına rağmen bizim bundan haberimiz yoktu. Arkadaşlarımız Nehê denilen küçük bir ovanın güneyine düşen bir tepede çok sık ormanlık bir alanda kalıyorlardı. Onlar da eylem yapmak amacıyla bizlerden habersiz bir şekilde hazırlık yapıyorlardı. İhtiyaçlarını karşılamak üzere bulundukları yerden bizim altımızdaki bir köye indiklerinde, bir genç gidip onları şikayet etmiş ve sayıları hakkında düşmana bilgi vermişti. Bu bilginin merkeze verildiği esnada biz de yine cihazımızdan olanları dinliyorduk. Bir operasyon yapacaklarını söylüyorlardı. Biz ilk başta bize yönelik olduğunu sanmıştık. Fakat daha sonra şikayetin bize yönelik değil, diğer arkadaşlara yönelik olduğunu anlamıştık. Fakat düşman, iki grup olduğumuzdan habersiz bir şekilde bizim kaldığımız alana doğru bir operasyon başlatmıştı. Dört reo ve bir jip ile birlikte yaklaşık 80-100 askerle araziye çıkmışlardı. Bunun üzerine biz de daha yukarılara doğru çıkarak zozanlara doğru ilerlemiştik. Askerler karakol çevresindeki araziyi iyice arama taramadan geçirdikten sonra geri döneceklerdi.

Askerlerin dönüşü esnasında, pusuda bekleyen diğer bölükteki arkadaşlar operasyon gücünü vurmuşlardı. Sadece küçük jip ve içinde bulunan birkaç kişi dışında, diğer her dört araç da bombalar ve küçük ferdi silahlarla vurulup imha edilmiş, düşmana etkili bir darbe vurulmuştu. Bu eylem, o koşullar altında bizim oraya üslenmemizin önünü açmıştı. Artık her taraftan, Bitlis'ten, Tatvan'dan, Norşin'den milisler geliyor, köylerden bizi soruyor, dostlar ilişkilenmeye çalışıyorlardı. Gelen dostlar düşmanın kayıplarını biraz da abartarak bizlere aktarıyorlardı. Ama her şeye rağmen sonuçta çok başarılı bir eylem yapılmıştı.

O eylemden sonra temel uğraşımız diğer arkadaşlarla bağlantı kurmaya çalışmak olmuştu. Onların bulunduğu yerleri tahmin etmeye çalışıyor ve onlarla ilişkilenme yollarını arıyorduk. Düşman da o arkadaşların kaldığı tarafta kapsamlı bir operasyon başlatmıştı. Bunun üzerine mecburen iki üç gün kendimizi sağlama alma amaçlı sessiz kalmış ve daha sonra Kember dağının arka tarafına geçmiştik. Oraya Batman ve Siirt'ten gelen oldukça dost ve yurtsever koçerlerin zomları yerleşmişti. Bize bir hayli destekleri olan koçerler, gidip arkadaşları

Adife (Gevher Kara)

Necla Altun (Sidar)

bulmuş ve onlarla buluşmamıza yardım etmişlerdi. Koçerlerin de yardımlarıyla diğer arkadaşlarla buluşmamız, ortamı sevince ve morale boğmuştu. Bütün arkadaşların biraraya gelmesi varolan inancı ve coşkuyu daha da arttırmıştı. Bu süreçte bazı yerlere erzak çıkartarak üslenme çalışmaları da yürütüyorduk. Hem araziyi tanıma anlamında hem de dostlar yoluyla ilişkiler geliştirme noktasında bir hayli ilerleme sağlamıştık. Hareket tarzı ve üslenme anlamında artık belli bir yetkinlik ve tecrübemiz oluşuyordu.

Arkadaşlarla birlikte burada iki üç gün bekledikten sonra, Bitlis-Diyarbakır yolunu kesmek amacıyla keşfe gitmiş ve öğleden sonra saat üçe doğru bir hayli işlek olan yolu kesmiştik. Her iki tarafa pusu grupları çıkarmış, akşama kadar yolu kapalı tutmuştuk. Ayrıca savunma grubu da çıkarmıştık. Propaganda grubu da durdurulan arabalardaki halka propaganda yapmış, halk para yardımında bulunmuştu. Halkın arkadaşlara yaklaşımı bir hayli sıcaktı. Devrime ve partiye karşı büyük bir ilgi vardı. Kürdistan'ın her tarafındaki halktan insanlar vardı; Bingöllü, Cizreli, Diyarbakırlı, Vanlı vb birçok insanımızın arkadaşlara sarılmaları, öpmeleri bize de oldukça moral vermişti. Bitlis'in altında bu saatte böyle bir eylem gerçekleştirmek, kimlik kontrolü yapmak onlara inanılmaz geliyordu. Aslında ilk defa böyle bir eylem yapılıyordu ve bu da onlar üzerinde büyük bir etki yaratmıştı.

Yapılan kontrollerde izne gelen iki asker arkadaşlar tarafından bir otobüste yakalanmıştı. Akşam üzeri artık eylemin sonuna doğru, arkadaşlar yolu kestiğimiz yerde bulunan bir lokantadaki halka da propaganda yapmışlardı. Bu iki askerin Kürt olmalarına rağmen düşmanın askerliğini yaptıklarını, bizim devrimimiz hakkında bir bilgileri olmadığını, onları bırakacağımızı, ama tekrar askere gitmemeleri gerektiğini söylemişlerdi. Oradaki insanların hatırı için bu askerleri bıraktığımızı da belirtmiştik. Bunun üzerine halk bir hayli sevinip alkışlamaya başlamış ve bu olaydan sonra eyleme son verip zozanlara doğru geri çekilmiştik. Düşman, bu eylemden sonra bize karşı tekrar bir operasyon başlatmıştı ve peşimizi hiç bırakmıyordu. Tabii biz de gerilla taktiklerini uyguluyor, hiçbir iz bırakmadan, düşmanın herhangi bir tuzağına girmeyecek şekilde son derece titiz davranıyorduk. Çoğu arkadaşın tecrübeli olması bu noktada bizi oldukça avantajlı kılıyordu. Bundan dolayı, tüm çabalarına rağmen, düşman bize herhangi bir kayıp verdiremiyor, askerlerin tecrübesiz oluşu işimizi daha da kolaylaştırıyordu.

Düşmanın en çok üzerinde oynadığı, çeteleştirdiği bir alan olan Şirvan, o zaman bizim için oldukça önemliydi. Gerilla için elverişli, geniş, dağlık ve ormanlık bir alandı. Bir üslenme olacaksa, ancak Şirvan tarafında olacağının hesabını yapıyorduk. Diğer bir alan olan Bitlis'in zozanlık arazisi ise üslenmeye fazla elverişli değildi. Bu temelde alanı açmak ve yerleşmek için Şirvan merkezine yönelik bir eylem gerçek- leştirmeye karar vermiştik. Bedeli ne olursa olsun, böyle bir eylemi yapmak zorundaydık. Orada eylem yapmak için bir takım arkadaş grubu olarak diğer takımdan ayrılmıştık. Diğer takım da Baykan tarafına gidip köylerde toplantı yapıp üslenme çalışmaları yürütecekti. Eylem yapacak takımımız Kuris dağının yamaçlarındaki Lêrtê denen köye gitmiş, burada hem erzak ihtiyacımızı karşılamış hem de bir toplantı yapmıştık. Bu köye ilk defa girmemize rağmen, köyün durumu oldukça iyi görünüyordu. 1990'da da hareketli birlikten bazı arkadaşlar bu köye gelmişti. Bu hareketli birlikler üslenmekten ziyade alanda görünme, propaganda ve oradaki koşulları tanıma amaçlı alana gelmiş ve belli bir süre kaldıktan sonra da tekrar Botan'a, esas üslenme alanlarına dönmüşlerdi.

Diğer bölüğümüz de Bitlis, Tatvan, Mutki, Norşin tarafında kalıp faaliyet yürütecekti. Bizim bölüğümüzün temel faaliyet alanı ise Şirvan, Siirt, Baykan, Şêx Cima denilen vadiden başlayıp daha aşağılara doğru inen Bitlis'in alt tarafıydı. Eyalet düzenlemesi bu şekilde yapılmıştı. Yine bazı arkadaşlar şehir faaliyetlerine gitmişlerdi. Mizgîn ve Roza ile birlikte toplam üç bayan arkadaş Norşin ve Tatvan alanlarında faaliyet yürütmek amacıyla bizden ayrılmışlardı. Bu alanlar oldukça yurtsever bir kitleye sahipti.

Şirvan'da eylem yapacak olan takımımızın bazı hazırlık sorunları da olduğundan hem bu hazırlığı tamamlamak hem de alanı daha iyi tanımak için belli bir zaman gerekiyordu. Eylem planının iyi yapılması için hedefe yakın bir alanda kalıp keşfi en iyi şekilde yapmak gerekiyordu. Bu şehir eylemi için 16 arkadaş ayrılmıştık. Kaç kişinin eylem yapacağını, kaç kişininse şehir dışında bekleyeceğini netleştirmemiz gerekiyordu. İki üç gün yürüdükten sonra Şirvan'ın alt tarafında, etrafı tel örgülerle çevrilmiş, devlete ait ormanlık tepeciklerde kalmaya başlamıştık.

Temmuzun ortalarıydı ve hava da oldukça sıcaktı. Şirvan ile Siirt'in arasında bulunan ovaya inmiştik. Bir yol, üst tarafımızdan Şirvan'a doğru gidiyordu. Aşağımızda ise Şirvan, Pervari ve Siirt'e giden asfalt yol vardı. Bulunduğumuz yerde gündüz hareket etmemeye özen gösteriyorduk ve bu yüzden su ihtiyacımızı, sadece akşamları dereye inerek karşılamaya çalışıyorduk.

İlk çatışma ve ilk şehitler

O gün, nöbetçi arkadaş, bizi fark ettiğinden şüphelendiği bir keklik avcısının yakınımızda olduğunu takım komutanıza haber vermiş, fakat bu avcı kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu. Dinlenmekte olan arkadaşlar öğlen 12'ye doğru kaldırılmıştı. Eylemin şekli konusunda sohbet ediyor, önümüzdeki küçük sırttan keşif yapabilmek için akşam olmasını bekliyorduk. Şirvan'ın yaklaşık iki kilomet- re uzağındaydık ve keşfimizi tamamladıktan sonra eylemimizi yapacaktık. Gün ilerlediğinden dolayı artık bir şey olmayacağını tahmin ediyorduk. Saat takriben iki olmuştu. Bu esnada nöbette bulunan Sidar ve Adife arkadaşlar, düşmanın üstümüzde olduğu haberini vermişlerdi. Başımızı kaldırdığımızda, üstümüzdeki sırtta, bizden yaklaşık 100-150 metre uzaklıkta, bizi gören o şişman adamın önüne kattığı özel timlere yerimizi gösterdiğini görmüştük. Bu durum karşısında hepimiz donup kalmıştık. Yavaş yavaş gölge yaptığımız kefiyelerimizi toparlayıp olası bir durum için hazırlanmaya koyulmuştuk. Böyle bir durumu hiç kimse beklemediği için, çok ciddi bir tedirginlik oluşmaya başlamıştı. Çünkü bulunduğumuz yer çatışmaya hiç de uygun bir yer değildi. Eylem yapmaya hazırlanırken, düşmanın birden üstümüze çıkması her şeyi alt üst etmişti.

Özel tim komutanı eline aldığı dürbünle ihbarcı adamın gösterdiği yöne, yani yerimize bakıyordu. Polis, çete ve özel timlerden oluşan bir operasyon grubu gelmiş, normal askerler katılmamıştı. Bu çete ve polislerin bir kısmı aşağımızda, sırtın alt tarafında bulunan köylere giden yola doğru kendilerini bırakmışlardı. Arkadaşlar bunun üzerine düşmanın yola doğru inerek arabaya binip gideceği yönünde tahmin yürütmüşlerdi, fakat onların esas amacı bizi çembere almaktı. Mesafemiz oldukça yakındı. Hepimiz birbirimizin gözlerine bakıyor, ne yapacağımız konusunda gizlice konuşmaya çalışıyorduk. Bu durum karşısında bir taraftan vurup çemberi yarma kararı almıştık. Yaptığımız plana göre araziye rastgele dağılan arkadaşlar en yüksek yere çıkmaya çalışacak, kim en çabuk oraya yetişirse orada mevzilenecek ve diğer arkadaşların savunmasını yapacaktı. Bütün arkadaşlar çatışacak ve bu şekilde kendimizi kurtarmaya çalışacaktık. Hemen yanımızdan asfalt bir yol geçiyordu ve aşağımızda da çete köyleri vardı. Yani iki yolun ortasındaydık ve bulunduğumuz arazi kayalık ve ormanlığın fazla olmadığı küçük tepeciklerden oluşuyordu.

Düşmanı dağınık bir şekilde vurmayı kararlaştırmıştık. İlk önce biz vuracaktık. Nasıl vuracağımız, ilk önce kimin vuracağı üzerine tartışıyorduk. *"Ben BKC ile Zeki arkadaş da kleşle vursun, siz de her biriniz bir tarafa kaçın ve yukarıya doğru çıkın. Kendini kurtaran herkes ayın 15'inde Şêx Cima'da diğer birlikteki arkadaşlarla olan randevu yerimize gitsin,"* önerisini yaptım. Bu şekilde karar aldıktan sonra ilk atışı biz yapmıştık. İlk atışlarımız keşif yapan komutanlarla birlikte bizi ihbar eden adama, yani toplam üç kişiye yönelikti. Atış yaptığımız yerde yangın çıkmıştı. Onları vurduktan sonra onlara doğru 15-20 metre ilerlemiştik, fakat önümüze bir vadi çıkmıştı. Vadinin yol vermediğini görünce, tekrar arkadaşlara doğru geri dönmüştük. Arkadaşların

yanına geldiğimizde henüz kimseye bir şey olmamıştı. Arkadaşların hepsi sağlam bir şekilde yukarıya doğru çıkıyorlardı.

Takım komutanı arkadaş en öndeydi ve diğerleri de onu takip ediyorlardı. Biraz toplu halde hareket etmeleri tabii ki böylesi bir durumda önemli bir eksiklikti. Böyle toplu bir şekilde hareket edilmesi daha sonra yaşanan kayıplarımızın da temel nedeni olmuştu. Eğer arkadaşlar araziye rasgele dağılsalardı belki de daha az bir kayıpla tehlikeyi atlatabilirdik.

Bu çatışarak yukarı doğru ilerleme esnasında ilk vurulan, Mustafa arkadaş olmuştu. Salih arkadaş da yaralanan Mustafa arkadaşın yanına gitmiş ve o esnada o da yaralanmıştı. Bunun üzerine Mustafa arkadaş bağırıp *"kimse yanıma gelmesin, yanıma gelirseniz siz de vurulursunuz. Biz çatışacağız, siz kendinizi kurtarın"* demişti. Arkadaş yaralı olmasına rağmen bizim kendimizi kurtarmamız için perspektif veriyordu. Mustafa arkadaşla iki yıldır aynı bölükte beraber kalıyorduk. Çok sevilen bir arkadaştı ve benim manga komutanımdı. Bütün ısrarlarımıza rağmen yanında kalmamıza izin vermemişti. Son derece sakin bir şekilde beklemiş ve silahını düşmana doğrultup çatışmaya başlamıştı. Arkadaşın hem yaşam hem de savaş tecrübesi bize nazaran oldukça fazlaydı. Gruptaki en tecrübeli arkadaşlardandı. Bazen yaptığı esprilerde, *"zaten ben evdeyken de manga komutanıydım"* diyordu. Daha önce Önderliğin yanında da kalmış olan Mustafa arkadaş evli ve 5 çocuk babasıydı. Mustafa arkadaştan sonra yaralanan Salih arkadaş da aynı tavrı göstererek çatışmış ve arkadaşların kendini sağlama alması için elinden geleni yapmaya çalışmıştı. Manga komutanı olan Salih arkadaş da eski, savaşçı özellikleri olan ve tecrübe sahibi bir arkadaştı ve Salihê Kiçî olarak tanınıyordu. Cizreli olan ve sivilden de tanıdığım bu arkadaş, bizimkine yakın olan komşu Serav köyündendi. Yaralı olan Salih ve Mustafa arkadaşlar bizim sağlam bir şekilde kendimizi kurtarmamız için, kahramanca bir direnişle kendilerini feda etmişlerdi.

Çatışmaya başlamadan önce kararlaştırdığımız gibi bir an önce tepeye ulaşmak için hızlı bir şekilde yukarıya doğru çıkmaya çalışmıştım. Amacım erken çıkıp arkadaşların savunmasını yapmaktı. Yukarı ulaştığımda, takım komutanımız Zeydin arkadaşın da ayağından yaralandığını görmüştüm. Kendimi sağlama almaya çalıştım, fakat üstümüze her taraftan mermiler yağıyordu. Parçalar yüzünden yüzümde bazı kanamalar meydana gelmişti. Takım komutanı arkadaş yüzümü görünce bana yaralı olup olmadığımı sormuş, ben de yaralı olmadığımı söylemiştim. Bizden bir süre sonra Şervan arkadaş da tepeye ulaşmıştı. Uludereli, genç ve dinamik bir arkadaştı. Diğer arkadaşları sorduğumuzda Şervan arkadaş bayan arkadaşlardan Sidar arkadaşın da yaralı olduğunu söylemişti. Kendisi yanına gitmek istemiş, ama o da bacağından bir mermi alınca gidememişti. Bu arada ben de zirvenin altında Zeki arkadaşı görmüştüm, orada sapasağlam duruyor ve çatışıyordu. Eski ve son derece atik bir arkadaş olan Zeki arkadaş, ilk atışı yaptığımızda gayet sakin, soğukkanlı ve cesaretli görünüyordu. Silaha da oldukça hakim olması hepimize güven veriyordu. Onun bu özelliklerini göz önüne getirdiğimde ona kesinlikle bir şey olmayacağını, hatta içinde olduğumuz bu durumda bize çok fazla desteği de olacağını düşünüyordum. Fakat Şırnak'ın Bılıkan köyünden olan bu arkadaş da şehit düşmüştü. Bu çatışma esnasında şehit düşen bir başka arkadaş da yeni katıldığından dolayı biraz da tecrübesiz olan Küçük Güneyli Xebat arkadaştı. Arka arkaya birçok arkadaş şehit düşüyordu. Yine Küçük Güneyli olan Rêzan arkadaş, bizimle beraber katılan ve fedakar, savaşkan bir yapıya sahip olan, şakalarıyla bize sürekli moral veren Şırnak'ın Aqirê köyünden Hüseyin arkadaş, takımımızdaki en genç arkadaş olan ve herkes tarafından sevilen Aqirêli Agit arkadaş, Siirt'in Didêran aşiretinden olan Ferhat arkadaş, yaşamda fedakar, son derece dürüst ve özlü olan Uludereli Adife arkadaş ile manga komutan yardımcısı olan Mardinli Sidar arkadaş da yaralanmış olmasına rağmen çatışmaya devam edip şehit düşenlerdendi. Adife ve Sidar arkadaşlar takımımızda tek bayan arkadaşlardı. Aslında sayımız bir şehir eylemi için fazlaydı ve bayan arkadaşlar bizimle eylem için gelmemişlerdi, fakat ayrı bir noktamız olmadığı için beraber hareket ediyorduk. Amacımız, eylemi yaptıktan sonra tekrar hep beraber geri dönmekti. Ayrıca Sidar arkadaş rahatsız olduğu için O'nu yalnız başına bırakamazdık. Bu çatışma sonrasında bu iki arkadaş da diğer yoldaşlar gibi şehitler kervanına katılmışlardı.

Çatışma başlamadan önce yaklaşık 50-60 özel tim ve koruculardan oluşan bir düşman gücü de bulunduğumuz yere gelmişti. Çatışma başladıktan sonra düşman tüm gücüyle yüklenmiş, çatışma esnasında hem Siirt'ten hem de Şirvan'dan düşman güçleri anında müdahaleye gelmiş, karşısında çatıştığımız düşman gücünün sayısı bini aşmıştı. Düşman güçleri bizi çembere almış, helikopterler, panzerler ve ağır silahlarla çatışmaya katılmışlardı. Yaklaşık olarak öğleden sonra saat ikide başlayan çatışma gecenin üçüne kadar sürmüş, Şervan, Zeydin arkadaşlar ve ben bir taraftan, Siverekli bir arkadaş olan Deniz arkadaşla Azad ve Osman arkadaşlar da diğer taraftan olmak üzere iki grup şeklinde saat üçe doğru geri çekilmiştik. Bizler Siirt, onlar da Baykan tarafına doğru çekilmişlerdi. 9 Temmuz günü saat 14.00'da başlayan bu çatışma 13 saat devam etmiş ve toplam 11 arkadaş şehit düşmüştü. Mustafa (Nurettin Gulo), Salih (Mehmet Elinç), Hüseyin (Abdullah Temiz) Agit (Resul Uğur), Zeki (Salih Aybi), Xebat (Mahmut İso), Rêzan (Muhammed Abdo), Ferhat (A.Rahman İnan), Burhan Dinçer (Serxûn) Sidar (Necla Altun), Adife (Gevher Kara)

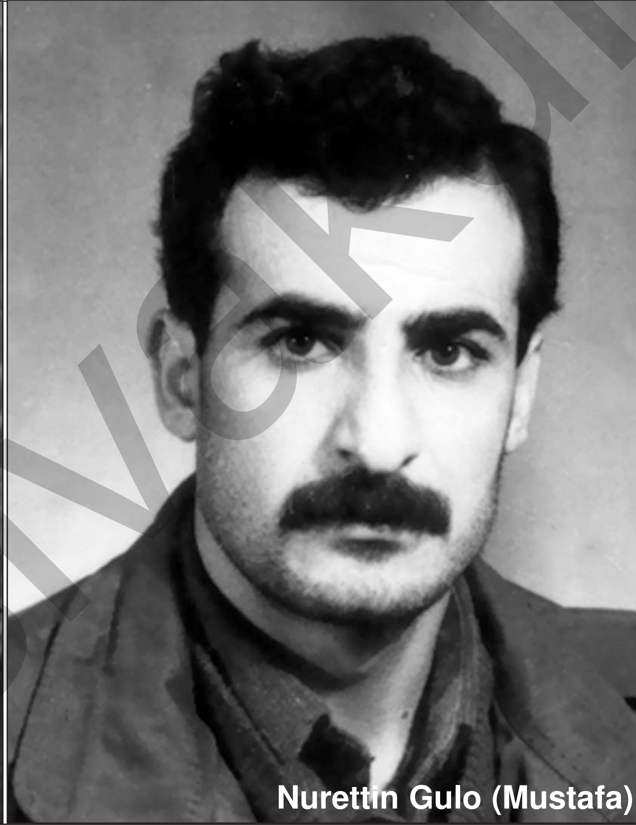
Gerilla yaşamı zorluklara karşı direniştir

Bizim grubumuzda hem Zeydin hem de Şervan arkadaş yaralanmışlardı. Çatışma sonucunda verdiğimiz bu kayıplar eyalete gelişimizden itibaren verdiğimiz ilk kayıplardı. Şehit düşen arkadaşlar, hem yol sürecinde hem de oradaki çalışmalarımızın yürütülmesi esnasında fedakarlıkları ve emekleri ile eyalette yerleşmemizde belirleyici olmuşlardı. Bu çatışmada 16 asker ve özel tim ölmüştü. Yaralıları da oldukça fazlaydı. Çatışma çıplak sırtta, iç içe ve oldukça şiddetli geçmişti.

Bizden ayrı olarak kurtulmayı başaran Deniz, Azat, Osman arkadaşların grubu ise Baykan yönüne doğru ilerleyip daha önce belirlediğimiz randevu yerine ulaşmışlardı. Zeydin ve Şervan arkadaşların yaralarını bağladıktan sonra biz de arazide kalabileceğimiz, daha doğrusu saklanabileceğimiz uygun bir yer bulmuştuk. Onların yerlerini iyice kamufle ettikten sonra, ben de onların yakınında korunaklı bir yerde saklanmıştım. Çemberi yarıp çıkmıştık, ama hem iki arkadaşın yaralı olması hem de bitkin düşmemiz nedeniyle çatışma alanından fazla uzaklaşamamıştık. Temmuz sıcağı bizi hem çok susatıyor hem de yürüyüşte büyük zorluk çıkarıyordu. Açlık, susuzluk ve çatışmanın ağır sonuçları adeta bütün gücümüzü bizden almıştı. Çatışma alanından ancak bir kilometre uzaklaşabilmiş ve sadece yolun diğer tarafına geçebilmiştik. Küçük bir vadinin içinde akan cılız bir su bulmuş, orada kamışların içine girip gizlenmiş ve o gün akşama kadar orada kalmıştık.

Kaldığımız yer çatışmanın olduğu yerin karşısındaydı. Düşman güçleri sabah gelip çatışmanın olduğu yeri ve çevresini arayıp taradıktan sonra cenaze ve malzemelerimizi alıp gitmişlerdi. Öğlen saatlerinde çatışmanın olduğu yerde artık asker kalmayınca, akşama doğru Siirt tarafına doğru harekete geçmiştik. Zar zor çatışma yerinin hemen karşısında Siirt tarafındaki boş bir köye yetişebilmiş, köyün güzel çeşmesinde kana kana su içmiş ve orada bulunan dut ağacından da biraz dut yemiştik. Biraz kendimize geldikten sonra, ne yapacağımız üzerine tartışmıştık. Zeydin arkadaş, Garısa Hatran mezrasındaki insanları Botan tarafından tanıyordu. Yine o köydeki milisin evini de biliyordu. Bana evi tarif ederek oraya gitmemi, onlara durumu anlatmamı, gelip bize yardım etmelerini ya da erzak, ilaç getirmeleri için ikna etmemi söylemişti. Bunun üzerine ben de yanımdaki BKC silahını saklayarak Şervan arkadaşın silahını almış ve yola koyulmuştum. Ay ışığı altında yürümüş, Siirt'le Tilur kazasının arasından geçmiş, yolumun üzerindeki bir sürü köyün arasından geçerek sabaha doğru Zeydin arkadaşın bana tarif ettiği köyün içine girmiş ve bahsettiği evi bulmuştum. Direkt o adamın evine gitmiş ve durumu anlatmıştım. Çatışmaya girdiğimizi, beni arkadaşların gönderdiğini söyleyince, adam inanmamıştı. Çünkü düşmanın yoğun baskıları vardı. Birçok kişi tutuklanmıştı. İlk önce biraz temkinli davranan adamı zar zor ikna edebilmiştim, ama yardım konusunda elinden bir şey gelmeyeceğini söylüyordu. En son, "Siirt'te kalan bir milis daha var. Siirt'te çalışan arkadaşları görüp geliyor. O sizin milisinizdir, size çalışıyor, size o yardım edebilir" demişti. Onun evini tarif edip ismini vermiş, oraya gidecek olursam arabası olduğu için bana yardım edebileceğini söylemişti. Bunun üzerine, tarif ettiği adamın evine birlikte gitmiştik. Seslendiğimizde ilk önce karısı uyanmış, merdivenin üstünde silahlı birini görünce aniden bayılıp düşmüştü. Adam karısıyla biraz ilgilendikten sonra beni içeriye çağırmıştı. Biraz konuşup durumu ona da anlattıktan sonra yardıma ihtiyacımız olduğunu söylemiştim. İki yaralı arkadaşımızın bir yerde beklediğini, yardım etmesi gerektiğini belirtmiş, yerlerini tarif ederek eğer seslenirse geleceklerini, ayrıca onlara yemek ve ilaç götürmesi gerektiğini de söylemiştim. Fakat tüm çabalarıma rağmen adam ikna olmamış, yapamayacağını söylemişti. Sabaha doğru tekrar diğer adamın yanına giderek bir araba alıp arkadaşlara ekmek ve ilaç götürmesini ve onları gördükten sonra gelmesini söylemiştim. Sonunda en azından o adamı ikna edebilmiştim. Adam Siirt'e gidip erzak ve ilaç almış, arkadaşların yanına gitmişti. Bense adamın oğluyla birlikte bağların içinde saklanmıştım. Adam akşama doğru geri geldiğinde; "ben gittim fakat onları orada görmedim, ayrıca köye giden yolda tekerlek izleri de vardı ve büyük ihtimalle düşman oralardadır" demişti. Çatışma bölgesi olduğu için, adam fazla oralarda dolaşmadan geri gelmişti. Bunun üzerine ben de mecburen yanıma biraz erzak alıp tekrar arkadaşlara doğru gitmiştim. Tekrar ay ışığı altında bütün bir gece yürüdükten sonra sabahleyin arkadaşların bulunduğu yere ulaştığımda onları çeşmenin başında otururken bulmuştum.

Mahmut İso (Xebat)

Nurettin Gulo (Mustafa)

Arkadaşlarla tekrar yan yana gelmek hem onları hem de beni çok sevindirmişti. Durumları iyiydi ve biraz kendilerine gelmişlerdi. Yemek yedikten sonra onların yaralarını da pansuman etmiştim. Yola çıkmadan önce diğer milise, ertesi günü saat on ikide tekrar oraya gelmesini, onu orada bekleyeceğimi, orada konuşabileceğimizi söylemiştim. Ertesi gün milis belirttiğim saatte gelmişti. Bir not yazıp milise vererek Bitlis'teki koçerlerin yanına gitmesini, notu Mervan arkadaşa götürmeleri için onlara vermesini söylemiştik. Ayrıca akşama doğru evine gittiğimiz diğer adamın gelip bizi arabasıyla almasını da söylemiştik. Akşama kadar orada bekledikten sonra akşam üzeri araba köyün altına gelmişti. Oradan sonunda ayrılmıştık. Siirt'in bir mahallesini dolandıktan sonra daha köye varmadan arabadan inmiştik. Şoför köye varmadan inmemizin daha doğru olacağını, arabayla köyün içine girersek köylülerin bizi görebileceğini ve bunun da iyi olmayacağını söylemişti. Bunun üzerine bir eşekle, bir at bulmuş, arkadaşları bindirip Hatran denen mezraya kadar götürmüştük.

Hiçbir savaş ve mücadele bedelsiz olmayacaktır

Hatran; bahçeli, kayalık ve oldukça güzel bir yerdi. Arazisi de korunmak için oldukça uygundu. Bu mezrada Zeydin ve Şervan arkadaşlar iyileşene kadar yaklaşık 15 gün kalmış, arkadaşlarla da ilişkiye girmiştik. Arkadaşlar artık orada kaldığımızı biliyorlardı. Köylü bize sürekli erzak ve ilaç getiriyordu.

Arkadaşlar iyileştikten sonra tekrar Bitlis'e doğru harekete geçmiş ve arkadaşlarla buluşmuştuk. Arkadaşlarla buluştuğumuz zaman, bu bizde büyük bir sevinç yaratmıştı. Oradaki arkadaşlar da yaşadıklarımızdan dolayı bize moral ve destek vermeye çalışmış ve oldukça ilgilenmişlerdi. Fakat şehit düşen arkadaşların üzerimizde ağır bir etkisi olmuş, uzun süre o etki altından kurtulamamıştık. Artık tek düşündüğümüz bu arkadaşların intikamını almaktı. Bunun mutlaka bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Kayıplarımızın düşmanın güçlülüğünden kaynaklanmadığını biliyorduk. Arkadaşların toplu bir şekilde şehit düşmesinin verdiği acı bütün yoldaşlarda oldukça derin izler bırakmıştı. Ne olursa olsun, bu arkadaşların intikamı alınmalıydı. Buna karşılık bir eylem yapmak şarttı.

Her ne kadar kayıplarımız da olsa, bu olay düşman üzerinde de büyük bir psikolojik etki yaratmıştı. Kayıplarımız olmasına rağmen, halk da verilen büyük direnişten oldukça etkilenmişti. Ayrıca hem o çatışmada yaralı arkadaşların şehit düşene kadar çatışmaları hem de bizden ayrı olan arkadaşların yaptıkları eylemler sonucunda düşman bir hayli kayıp vermiş ve bu durum halkın devrime olan inancını daha da arttırmıştı.

Bu on şehidimizin harcadığı büyük emekler, fedakarlıklar ve çatışma esnasında gösterdikleri cesaret ve yiğitlik bizim bu eyalete daha fazla bağlanmamıza neden olmuştu. Onlara layık olmanın yolunu bulmak gerekiyordu. İnsan bir yerde emek harcadığında ve kan döktüğünde, oraya bağlılık daha fazla gelişiyor ve bırakmak istemiyordu. O yılın eyaletteki ilk şehitleri olması nedeniyle artık her şey onların adıyla anılıyor ve yapılan her çalışma onlara layık olma temelinde yürütülüyordu.

Bu şehadetlerden sonra yürütülen çalışmalarda gücümüzü katbekat arttırmıştık. Bir sürü eylem gerçekleştirilmiş, binlerce taraftar kitlemiz oluşmuştu. Artık her taraftan insanlar gelip gidiyorlardı. Düşmanın çirkin yüzü açığa çıkmıştı. Şüphesiz ki bu da şehit düşen arkadaşların kahramanlığı ve fedakarlığı sonucu olmuştu. Hiçbir hesaba girmeden canlarını feda etmelerine halk çok büyük değer vermiş ve de layık olmaya çalışmıştı. Yüzlerce genç gelip mücadeleye katılmak istiyordu.

Diğer yandan artık bizim de araziyi tanıma sorunumuz kalmamış, Bitlis, Mutki, Tatvan, Hizan, Norşin, yani eyaletin her tarafına güçlerimizi serpiştirmiştik.

Her ne kadar acı da olsa, bizi ayakta tutanlar yine o şehitlerimiz olmuştu. Halkla bütünleşmek için şehitlerimizden aldığımız güce sonuna kadar layık olmaya çalışıyorduk. Tabii ki ondan sonraki süreçte de yüzlerce arkadaşımız şehit düştü veya yaralandı. Mücadele artık gelişmişti. Garzan'da düşman bir taraf, biz bir taraf haline gelmiştik. Garzan eyaleti Botan ve diğer eyaletler gibi partinin sürekli güç bulundurduğu bir eyalet düzeyine gelmişti. Partiye ve mücadeleye önemli katkıları olan bu şehitlerimizin büyük emekleri bu sonucu belirleyen temel etken olmuştu.

Belki şehitlerimiz bugün yanımızda değiller, ama her zaman onları yüreğimizde, beynimizde yaşatıyor ve onların yolunda ilerlemenin çabasını sarfediyoruz. Onların verdiği mücadeleyi, onların gösterdiği kahramanlıkları bugün bütün Kürt halkı sürdürüyor. Şüphesiz ki hiçbir savaş ve mücadele bedelsiz olmayacaktır. Bunun bilincinde olarak bu mücadeleyi sonuna kadar sürdürecek ve şehitlerimize verdiğimiz söz doğrultusunda mutlaka zaferle taçlandıracağız.

Güzel insan portresi DİREN

Adı, soyadı: Gulabi KUMAN
Kod adı: Diren
Doğum yeri ve tarihi: Dersim 1980
Mücadeleye katılım tarihi: 1991 Adana
Şehadet tarihi ve yeri: 19 Ağustos 2005, Xınere/Güney Kürdistan

Büyük bilge: “Evreni varlık yokluk ikilemiyle başlatmak mümkündür. Varlıkla yokluğun karşı karşıya gelişi yeni bir oluşumdur, hareketin kendisidir. Varlık yokluk olmadan açılamaz, hareketlenemez. Özde oluş, varlığın yokluğa direnmesidir” diye tespit yaparken, belkide evrenin en can alıcı noktasını keşfetmiş oluyordu.

Varlık yokluğa karşı, yokluk varlığa karşı bir direnç içindeyken her ikisi de birbirinden en iyilerini alma savaşındadır, idealist literatürde ‘öbür dünya’ diye tabir ettiğimiz yokluk, bu dünyanın varolan en iyilerini daha erken yanına almayı hedefler. Halk içinde “kötülere bir şey olmaz, olan iyilere olur” vb söylemler de yaygındır. Bu değerlendirmelerim siz okuyuculara ne kadar batıl inanç veya idealist gelirse de gelsin ben, Diren’i tanıyanlardan dinledikçe bu kanıya daha çok inandım. Kendisini bizzat tanımadığım Diren’i yazmak gibi onurlu bir görev üstlendim. Bir insanı yitirdikten sonra onu en iyi anlatabilecek dostları arkadaşları ve yoldaşlarıdır. Elbette bizim de Diren’i anlayıp anlatabilmemiz için ilk başvurabileceğimiz adresler onlardı.

Gerillada yitirdiğin arkadaşlarını anlatmak kadar zor bir şey yoktur. Anlatmak çok ağır gelir onlara .Yitirilenin hakkını veremeyeceklermiş kaygısını ve korkusunu yaşarlar. Bu yüzden çoğu zaman susmayı tercih ederler. Bu nedenle yazıcının işi daha da zordur. Çünkü susanların gözlerindeki ve yüreklerindeki ateşli çığlıkları, konuşmayı duyabilme kabiliyetinde olması gerekir. Yazıcı anlatıcıları dinlerken kesinlikle kendisini ‘hakkını veremeyiz’ kaygısından soyutlamalıdır. Günledir O’nu tanıyanlardan O’nu dinledim. Bazen yaşarken O’nunla tanışmamanın acısını, bazen yüreğimin anlatılanlar karşısında acısından duracağını zannettim.

Acıya gülmek;

O’nun yaşadığı mekana gittim hiçbir şeyin yok olmadığının bilinciyle, mangasının etrafında kendi elleri ile suladığı ve ilgisi ile büyüttüğü rengarenk çiçekleri gördüm. O’nu hissedebilme arayışında onlara dokundum. Seyfi arkadaş, “her gün gelirdim, bakardım bilgisayarın içini köpek resimleriyle doldurmuş. Ben de kızardım bilgisayar ağırlaşıyor diye boşaltırdım. Nereden bileyim ki böyle olacaktı” diye hıçkırıksı ses tonuyla hayıflanıyor. Sonra O’nun son günlerde bilgisayardan en çok dinlediği parçaları bana verdi. Biri ‘hasretim sana,’ diğeri de ‘acıya gülmek’ parçası. Ve ben de günlerdir bu iki parçayı dinliyorum, sözlerini de yazdım. Bir tesadüf olamazdı, şarkının sözleri sanki O’nu tarif ediyordu. Belki de o kadar çok onları dinlemesinin nedeni, kendisini o şarkılarda bulmasındandı. Çoğumuzun kendimizi bir şarkının sözlerinde bulduğumuz olmuştur.

“Öpüyorsam ayrılığın gözünden
Söküyorsam yüreğimi göğsümden
Geçiyorsam gözlerinin içinden
Sana olan sevdamdandır bilesin

Meğer ne yalnızız insan olmuşsak
Yaprak gibi dalda sessiz solmuşsak
Yeri gelmiş acıya da gülmüşsek
Sana olan sevdamdandır bilesin
Yeri gelmiş ayrılığa gülmüşsek
Sana olan sevdamdandır bilesin.”

Acıya ve ayrılığa gülmek mi? Hep bizleri ağlatan, hüzünlendiren, kederlendiren iki duygunun karşısında gülmeyi başarmanın anlamı neydi? Zaten onu anlatan herkesin söylediği şey de buydu. Kamp arkadaşı Sarya, *“hani biz Kürtler kızdığımızda öfkelenir, bağırır çağırırız ya, ama Diren’de bu yoktu. O tepkilerini bile gülerek anlatırdı, söylemek istediğini gülerek anlatabilirdi ve yeni Kürt’ün en zirvesindeki temsili gibiydi”* diyor. 1999’dan beri O’nunla Dersim’de kalmış ve birçok yılı birlikte geçirmiş olan Atakan arkadaş ise O’nu *“insan güzeli bir insan olarak”* tanımlıyordu O’nun tarifini yaparken. Hiçbir şekilde “şu yanı kötü veya olumsuzdu” diyemeyeceğini belirtiyor ve “varlığımızdan bir eksilmedir O, O’nu tanıyan herkes bu eksilme duygusunu yaşamıştır” diyor. Atakan da Diren’in sürekli güler yüzlü özelliğine vurgu yaparak, *“gülmek bazıları için kahkaha atarak olur, bazıları için yüze yayılan tebessümle olur. Diren’in yüzünde hep bir tebessüm vardı. Bazen O’na takılır, ‘sen Dersimli bir alevi olarak nasıl İmam Hatip’i okumuşsun’ derdik. O bizim bu şakalarımıza tebessümle cevap verirdi. Ben O’nun tebessümünü birçok kahkahaya değiştirirdim”* diyor.

Gülmek haksızlığa başkaldırıdır

Ne tesadüf ki bu yazıyı kaleme aldığım süreçte elime geçen bir kitapta, Diren’in yaşam içinde sürekli gülebilmesini çok iyi tarif eden bir bölüm okudum ve yorum yapmadan onu direkt sizlere de aktarmak istedim. Bu bölümü okuyunca Atakan’ın da belirttiği gibi gülmenin neden bu kadar Diren’e yakıştığını daha iyi anlayacaksınız.

“Kendine gülmeyi yakıştırmayan insan, tanrılara da gülmeyi yasaklamıştır. Mitolojilerde işkence, içinden çıkılmaz korkutucu olaylar, elem vardır; gülmek yoktur...

Gülmemek, tanrısal bir nitelik olmuştur.

Gülmemek, ciddiyet, otorite ve ulaşılmazlıktır.

Gülmemek, insanla insan arasına çekilmiş bir settir.

Yaşam ciddidir, gülünmez.

Gülmek, günah işlemektir.

Gülmek, asiliktir.

Oysa gülmek, gülmenin zevkini ve doğallığını yaşamak, insani bir olaydır. Gülmek, haksızlığa bir başkaldırıdır. Gülmektir hayatı ciddiye almak. Gülmek, insan yüreğindeki sevgi ve şefkatin dışa vurumudur. Doğayı seven, kendini doğanın bir parçası gören insanın onurlu eylemidir.

Gülen bir yüzün yaydığı ısı, güneş tanrısı Amon’u bile kıskandıracak boyuttadır. Korku ve bilgisizlik üzerine inşa edilmiş tüm değerler, ancak gülmekle yerle bir edilebilir.

Gülmek insana yakışır.” (Sedat Memili: Kendini Arayan Tanrı)

Susmak durgunluk değildir

Anlatıcıları dinledikçe daha bir keşfediyorum O’nu ve daha fazla anlayabilmek için çoğaltıyorum soruları.

O’nu anlamanın yaşamı, O’nu anlamanın susmayı da anlamak olduğunu öğreniyorum. Susmak bize hep durgunluk olarak gelir. Yani taşların, ağaçların, toprağın, yıldızların ve cansız olarak tabir ettiğimiz birçok şeyin suskunluğundaki sesi bazen duyumsamıyoruz. Ve hareketsiz doğa anlayışıyla evreni ele alamayacağımızı yavaş yavaş öğreniyoruz. Peki ya susarak büyük bir dili konuşanlara ve konuşarak susanlara ne diyeceğiz.

Diren’i anlatanlar gülmesinin yanında hep suskunluğunu da dile getirdiler. Arkadaşı Seyit, *“sessizdi, yalnızlığı seviyordu, ama sürekli güler yüzlüydü, size çelişki olarak gelebilir, ama öyleydi”* diyerek Diren’i anlatıyor bize. Hayır, bir çelişki değildi; yalnızlığa erişemeyenlerin gülüşleri de içten olamazdı. Suskunluk aynı zamanda derinliğin de ifadesidir ve Doğan, *“Diren, gereksiz yere konuşmazdı, doğru bildiği şeyi eleştirir, olay ve olguları objektif ele alırdı”* diyor.

“Susmak beyaz renk gibidir. Karmaşık yapıdaki tüm renklerin odak noktasıdır beyaz. Susmak, söylenecek ve söylenmemiş tüm kelimelerin odak noktasıdır. Susmak: tüm duyguların bileşenidir. Düş kırıklıkları, arzular, umutlar, yitirilmiş ve kazanılacak tüm coşkular, unutuluşlar, kayboluşlar, kabullenişler hep susmak noktasında kesişir renklerin beyazda buluşması gibi. Bu tanrısal suskunluk en ateşli konuşmadır.”. (Kendini Arayan Tanrı)

Çocuk musumiyetinde olmak

Saadet adındaki kadın gerilla bir istisna ve tam on sekiz yıldır dağlarda. O da Direni katıldığı günlerden beri tanıyanlardan. Saadet’in yüreği 18 yıllık acıları biriktire biriktire derin ve tarif edemediği bir sessizliğe bürünmüş, sadece gözleri konuşuyor. Saadet O’nu anlatırken çocuk masumiyetindeki duruşundan bahsediyor, *“O’nunla hep tavla oynardık, ama artık tavla da oynamak istemiyorum''* derken oyun arkadaşını kaybetmiş çocuklar gibi kırgın. Hemen bana Diren’le olan bir anısını da anlatıyor; bir ara uzun süre et yiyememişler ve bir gece Diren bir kirpi yakalamış, kirpiyi Saadet’e getirip ‘söz sana yarın et yedireceğim’ demiş, ama sabah olduğunda kirpinin yerinde olmadığını ve kaçtığını anlayan Diren *“Saadet ben sana et yediremedim ya, ben ona yanarım”* diyerek üzüntüsünü belirtmiş.

Onun kabesi insandı

Dağlara gelirken neden Diren adını almış olduğunu arkadaşlarına soruyoruz. Xebatkar arkadaş bunu Dersim kişiliğinin isyancılık karakterine bağlıyor. Doğan arkadaş ise “O’nun isimi kişiliğine uygundu ve önce kendine karşı, sonra tüm çirkinliklere karşı hep bir direniş halindeydi” diyor. Atakan ise, Diren’in katıldığı yıllarda Dersim Doğu Karargahında Diren adında genç ve arkadaşlarca çok sevilen birinin olduğunu, cephe çalışmalarında da şehit düştüğünü ve Diren’in de adını O’ndan aldığını söylüyordu.

Bazıları gerçek bilgiye çok okuyarak ulaşacaklarını sanırlar, ama bazen bunun ters işlediğini ve insandan, yaşamdan, kendinden uzaklaştıkça gerçeğin bilgisinden de uzaklaşıldığını göremezler. Doğan, *“O, fazla okumazdı ama yaşama bakışı bir okuma tarzındaydı”* diyor. Diren her zaman eğitimlerde de öncülük yapıyormuş, zaten eğitim esnasında kendisini yoldaşlarına bir şey olmasın diye feda etmesi de bunu gösteriyor. Bu nedenle de *“hayır O basit şehit düşmedi, zor şehit düştü”* diyor Doğan.

Sarya ise O’nun eğitim veriş tarzını ele alırken şunları belirtiyor: *“Diren’in felsefesi ‘benim kabem insandır’ anlayışıydı ve O her zaman insandaki evreni anlama çabasındaydı, hümanistti, mütevazıydı. Eğitim verirken bir şeyi tam olarak öğretmeden geçmezdi. Amaç, hedef, netlik O’nda belirgindi. Kaygı ve ikircikli ruh hali yoktu. Sürekli öğretmeyi esas aldığından tekrara girmekten çekinmezdi. Kimseye ‘sen yapamazsın’ demez ve özgüvenini kırmazdı. Kadınla eşitliği esas alırdı, bize eğitim verirken hiç küçümsemeyen ve ‘ben bilirim’ yaklaşımlarına girmeyen biriydi. Askeri eğitimlerde bizen bir şey yaptıracağı zaman, önce O yapardı, sonra bize yaptırırdı.”*

Nenesine nasıl söyleyeceğiz?

Kuşkusuz Diren’i anlatmak zor bir iş ama her anlatıcı kendisinden bir parçayı yitirircesine O’nu anlattı. Diren hepsinin yaşam aşkının bir toplamı ve hepsinin kendisini içinde bulabileceği bir okyanus sevdası. Son olarak O’nunla uzun süreçleri paylaşan Atakan arkadaşın O’na dair anlattığı bazı anılarıyla sonlandıracağız. Ama unutmayın ki olacaksa bir yaşam Diren gibi her şeye rağmen gülerek olmalı, gülmek direnmektir tüm kahpeliklere.

Atakan, “hiçbir zaman hiçbir göreve itiraz etmezdi, sonsuz fedakarlık timsali gibi bir şey. Hiç şart koymadan bunu yapardı. Bunun için çok yetkili olmasına gerek yoktu. Zor bir göreve O’nunla gidersek O’nun yanımızdaki varlığı bize güven verirdi. Bir işte O yanımızdaysa o işin sonunda zafer vardı. Bir anısı vardı, her zaman bize anlatırdı$ katıldığı ilk yılda ihtiyaçlar için köye iniyorlar, ama fark edildikleri için köyden çıkışları tehlikeli oluyor. Köyde nenesinin evi varmış ve kimse görmeden gizlice o evin kullanılmayan ambarında gizlenmişler. Herhalde nenesi ayak izlerini filan fark etmiş olacak ki ‘Gulabi çık dışarı, burada olduğunu biliyorum, kokunu almışım’ diye bas bas bağırmaya başlamış. Riskli olduğu için dışarıya çıkamamışlar. Biz de sürekli ona ‘nenesinin torunu, nenesinin oğlu’ diye takılırdık.

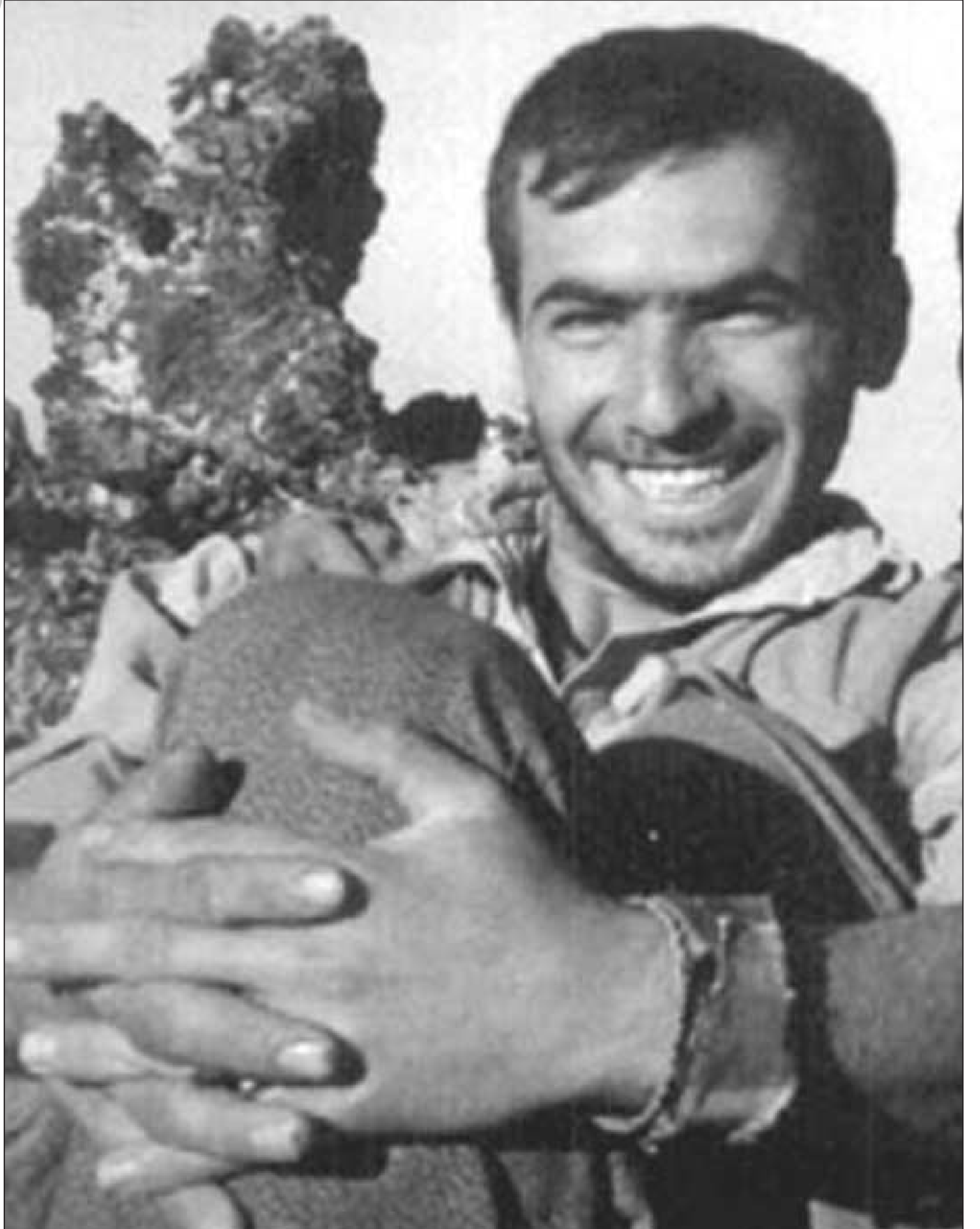
Geri çekilme esnasında biz son guruptuk, pusulara düştük, sonbaharın sonları olduğu için birçok yere kar düşmüştü. O, tüm arkadaşlara yol boyunca yardımcı oluyordu, fiziken de çok güçlüydü, karda iyi yürüdüğü için hep öncümüz olmuştu.

Yüzmeyi iyi biliyordu, Dersim’deki Peri suyunda öğrenmişti yüzmeyi. O’na *“Diren dalgalara karşı nasıl yüzülür bize göster”* derdik. Biz O’nun kadar iyi bilmezdik, örneğin yol hatlarında su varsa önce O geçerdi suyu. Bir seferin bize Çakaran suyundan elleriyle kayaların altından balıkları dışarı fırlatarak ziyafet vermişti, o tarzda balık yakalamak çok atiklik isteyen bir işti.

Galatasaraylıydı, her zaman futbol karşılaşmalarında O’na takılırdık, O da her zamanki gibi gülerdi. Güneye geldikten sonra da hep Dersim’e dönmek istemişti, Çünkü orada birlikte pratikte kaldığı Şevger (Yaşar Aykal), Mahir (Şerif Yalçın) Hüseyin(Hasan Ertuğrul), Munzur (Hüseyin Gül) ve daha nice can yoldaşı şehit düşmüştü.

Seni her şeyden çok seven nenene nasıl söyleyeceğiz gittiğini. Bizim yüreğimiz kaldıramazken gidişini yaşama mücadelesi veren bir yüreğe nasıl anlatalım. Hele de seni kendi yetersizliklerimizden kaynaklı kaybettiğimizi nasıl söyleyeceğiz. Nenene “bak, o koku artık bu dünyada yok’ diyecek kadar büyük bir yüreğimiz yok Diren.

Mücadele yoldaşları

Bir gülüş kaldı senden hafızalarda

Adı, soyadı: **Çetin KAÇAK**
Kod adı: **Xemgin**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999 Erzurum**
Şahadet tarihi ve yeri: **17 Haziran 2003, Şerafettin/Karlıova/Bingöl**

Utangaç ve sıcak gülümseyişle "merhaba yoldaşlar" dedi. Sesindeki sıcaklıkla, yüzündeki ifadeyle gösteriyordu duygularındaki yüceliği. 11 Mayıs 99'da katıldı gerillaya. Fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ekonomik sıkıntılardan dolayı yaşamının büyük bir kısmını çobanlık yaparak ve tarlalarda çalışarak geçirdi. 15-16 yaşlarında gerillalarla tanışır. Çalışmalara, gerillaya katılmak istediğini söyler arkadaşlara. Bu istem hem yörenin yurtsever karakterinden hem de Xemgin arkadaşın gerillaya ve Önderliğe olan sevgisinden kaynaklanmaktaydı. Tüm ısrarlarına rağmen arkadaşlar Xemgin arkadaşın milislik düzeyinde çalışması için görevlendirirler. Bu durum kısa süre sonra deşifre olur, bundan dolayı metropole gitmek zorunda kalır. Bu ayrılık hem zorlu hem de özlem dolu günlerle geçecektir. İlk defa köyünden ayrıldığı için çok zorlanır. Arkadaşlardan ayrılmanın vermiş olduğu üzüntü bu özlemi daha da büyütür.

Xemgin arkadaş ailesinin ekonomik durumunun kötü olduğunu bildiği halde kendini mali çalışmalara veremez. Yüreğinde koca bir yangın vardır. Onun içinde çok yönlü mücadele ortamına aktif bir katılım sağlar. İçindeki hasret gittikçe daha da büyür. Kuryelik yapması yüreğine biraz su serpse de yüreği yanar özlemle. Metropollere ait olmadığını bilir, zaten hiç tahammül edememişti oralara. Uluslararası komplo sürecinde yoğun dayatmalar la gerillaya katılım kararını aldırtır. Mayıs ayında bir arkadaşıyla Karayazı'ya giderek arkadaşlarla buluşur. Arkadaşların farklı çalışma önerilerini ısrarla reddeder. Onun kalmak istediği yer dağlardır, gerilla olmak istemektedir. Buluştuğu arkadaşlar cephe çalışmalarını yürüten birimdir. Birimin yanına fedai eylem yapmak için gelen bir bayan arkadaş vardır. Bu durum Xemgin arkadaşı çok etkiler. Arkadaşın kadın olması şaşırtıcılığını daha da artırmaktadır. Ruken arkadaş, örgüt kararıyla geri çekildiği için yaklaşık on günlük bir zamanı birlikte geçireceklerdir. Yaşanan bu kısa süreç Xemgin arkadaşın bundan sonraki mücadele duruşunu olumlu yönde etkileyecekti. Varto'ya geldiklerinde yeni katılan iki bayan arkadaşı daha yanlarına alırlar. Şaşkınlık ve sevgi duyguları iç içedir. Xemgin arkadaş açısından beklenmedik, ama şanslı bir başlangıç gerçekleşmiştir. Bütün süreçlerde birlikteydik. Daha başından beri.

İstemli duruş ve dağ yaşamına alışık olması, fiziksel anlamda bir direngenliği açığa çıkarır kendisinde. Mayıs ayı sonlarına doğru yeni katılan birkaç arkadaşla birlikte Peri suyu kenarında Şehit Sabri alanında on günlük bir eğitim görür. İstemli yaklaşım ve pratik zekasından dolayı hemen verilenleri kavrar. Eğitimden sonra arazisi biraz daha uygun olan Yayladere bölgesine gönderildik birlikte. Çok kısa bir sürede Xemgin arkadaşın canlı ve moralli katılımı arkadaşlar arasında moral gücü haline gelmesini sağladı. Takılmadığı, ilişkilenmediği arkadaş yoktu. Esprili yaşam yaklaşımı ve özlü edasıyla herkesin sevgi duyduğu bir arkadaş haline gelmişti bile daha katılır katılmaz. Xemgin arkadaş akan bir su gibiydi, durdurulamaz bir seyir halindeydi, sıcacıktı. Kısa sürede oluşturduğu güvenle üslenme çalışmalarına katılmak üzere bir mangaya dahil olur. Kızıl Seyfi, giden manganın komutanıydı. (Seyfi arkadaş geri çekilmede şehit düştü) Seyfi arkadaşa Stalin diye hitap ederdi gülerek. Çalışmalar içinde emekçi, pratikçi yaklaşımı ve yaratıcı zekasıyla hayranlık uyandırırdı. Halkçı yaklaşımı ile manganın yaşamını kolaylaştırırdı. Halkın içinde de büyük bir sevgi kazanmıştı, her gittiği yerde sevgiyle karşılanırdı.

Xemgin, umudun yükseldiği anların zirvesiydi. Hep, "neden bu kadar geç kaldım, daha önce gelseydim Önderliği görürdüm" derdi. Önderliğe olan sevgi ve bağlılığını böyle cümlelerle ifade ederken, geçmişin boşlukları ağlama geçen anlarına bir ah çekerdi derinden. Efkarlanırdı içli içli her gülüşün altında. Bir gerilla dünyası, bir de hayaller dünyası vardı Xemgin'in. Trajikomik derdi Kürt'e ve arada kalan gerçeğe. Hep yüksek sesle düşündü. "Yapacağız, başaracağız, Apocuları görsünler" derdi.

1999 Ağustosu'nun geri çekilme kararıyla eylül ayında bir grupla birlikte Güney sahasına gelmek üzere yola çıktı memleket üzerinden. Sürecin karmaşasından nasibini alan Xemgin arkadaş, bir şeylerin ters gittiğini görmektedir. Ama daha yenidir ve birçok noktaya anlam veremez. Anlam veremedikleri Onda zorlanmalar yaratır hepimiz gibi. Güney'e zorlu bir yolculuk sürecinden sonra nihayet ulaşırlar. Burada yoğun eğitimlerden geçer. Anlam veremedikleri anlam kazanır, rahatlar.

YNK savaşına katılarak cesaretli ve savaşçı ruhuyla büyük yararlılıklar sağlar. Burada da çok sevilir arkadaşları tarafından. Verdiği güvene dayanarak, Erzurum'a gitmek için tekrar önerisini yapar ve 2001 sonbaharında yola çıkar bir grup arkadaşla birlikte. Uzun yolları arşınlarlar yine. Mutludurlar, umutludurlar. Tam sınırı geçerler ki üç kişilik bir grup arkadaşla karşılaşırlar. Bu arkadaşlar Güney'e gitmek zorundadırlar, ama içlerinde yolu bilen yoktur. Xemgin heval bir arkadaşla gönüllü olarak bu grubu Serhat gücüne ulaştırmak için geri döner. Arkadaşları Serhat gücüne ulaştırırlar, ama Erzurum'a dönmek için vakit sınırlıdır Onlar için, hatta vakit hiç kalmamıştır. Onlar kararlıdırlar, acele ederler, ama kar her tarafı kaplar, geçit vermez geçişlere ve çaresiz bırakır arkadaşları.

Xemgin arkadaş Erzurum'daki arkadaşlar yetişemeyeceklerini bilir. Bahara sağlam ulaşabilecekleri bir yer düşünür ve tanınan bir ailede kalırlar kış boyu. Bu, çok zor, ama başarılması gereken bir süreçtir. Aile hiçbir şeyi esirgemez, ama yine de arkadaşlar köyün dışında bir sığınak yapar ve orada kalırlar. Xemgin arkadaş tedbir alır, ne kendilerini ne de aileyi zorlamak ister. Baharı sabırsızlıkla büyük bir heyecanla beklerler. Bahara doğru arkadaşlara olan özlem artar da artar. Fazla bekleyemezler ve henüz kar erimemişken, henüz doğa uyanmamışken yola koyulurlar. Günlerce yürürler, ikisinin de ayağı karda yanar. İşte tam da böylesi bir atmosferde tesadüfen karşılaştık bir yurtseverin evinde onlarla. İki yıllık bir süreden sonra zorlu koşullarda buluşmanın ağlamaklı mutluluğu sarmıştı bizi. Bizi merak, onları ise hasret tutsak etmişti. Ortak buluşma noktamız ise buluşmanın sevinciydi.

Xemgin arkadaş iyileşmiş, kısa bir süre sonra çalışmalara katılmıştı bile. Hala eskisi gibiydi, yüzündeki gülüşler yıllara, özleme, uzaklara meydan okurcasınaydı. Bir mevsimi birlikte geçirmiştik, zordu, ama mutluyduk. 2003 yılının baharında kuryelik görevi için Zagros (Engin Çınar) arkadaşla birlikte görevlendirilmişlerdi. Xemgin arkadaş bütün görevleri yapacak kadar güvenli bir duruşun sahibiydi. Arkadaşlardan ayrıldıktan kısa bir süre sonra düşmanın takibine takılmışlardı. Çavreş'te (Adaklı) 3-4 saatlik bir helikopter kovalaması sonucu izlerini kaybettirmeyi başarırlar. Düşmanı atlatmanın güveni ve coşkusuyla ne olacağından habersiz yollarına devam ederler. Fakat bu sefer araziye rasgele çıkan çoban kılığındaki koruculara görüntü verirler. Ve kovalamaca yine başlar. Arazi zozanlık olduğundan çatışma için elverişli değildi. Arkadaşlar bu engeli de aşmayı başarırlar. Ancak yapılan muhabere, daralan zaman ve verilen görüntüler düşmanı gidilen yöne yoğunlaştırır. Yaşanan yorgunluk ve daralan zaman, çıplak Şerafettin'in yayılan yamaçlarına tıkatır Onları. Aslında içinde komplo barındıran bu yönelim, günün ilerleyen saatlerinde hunharca bir katliama tanık edecekti Şerafettin'i. Şerafettin ki yıllarca sahiplik etmişti zaman yolcularına. Gün ışığının soluk sessizliğinde her taraf kontrol edilir, sırtlar çıplak ve sessizdir. Günün ilerleyen saatlerinde çember daralır ve öğleden sonra çatışma başlar. Yapılacak çok fazla bir şey yoktur. Uzun süren çatışma, direnişin ne olduğunu bir kez daha gösterir Şerafettin'in yaşlı bilgeliğine. Ve artık yaslıdır Karlıova, kinlidir tüm yoldaşlar, üzgündür Şerafettin. Tarih aralamıştır beyaz sayfalarını.

Xemgin'in ve Zagros'un ardından bir büyük direniş ve yollarında gideceklere öfke kalmıştır geriye.

Ve bir gülüş kaldı hafızalarda...

Mücadele arkadaşları adına
Yılmaz Arjîn

Ne çabuk büyüdün de gittin Kahraman

Adı, soyadı: **Fayiz EBUZEYD**
Kod Adı: **Kahraman**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Haziran 2003, Mışarê köyü/Gabar**

Aynı köyde, farklı zaman dilimlerinde büyümüştük. Tozlu köy sokaklarında kerpiç duvarlara tutuna tutuna yeni yeni yürümeyi öğrendiği zamanları bilirim. Düşerdi, ardından da ağlardı. Gözyaşları hala yanaklarından süzülürken yine yürümeye çalışırdı. Ve bu döngü hep böyle devam etti. Köyümüzün ekin tarlaları içinde köyün diğer çocuklarıyla oyunlarını hatırlarım. Ne çok kahkaha atarlardı o ekin tarlalarında...

Sevinçli ve güleç yüzlü bir çocuktu, doğunun temizliğini andıran bir siması vardı. Çocukluğundan beri en belirgin yanı, o tertemiz simada ışıl ışıl parlayan gözlerindeki sert bakışlardı. Yerinde duramıyordu, sürekli bir şeylerle uğraşırken görürdüm onu. Arkadaşlarını takar peşine mutlaka yapacak bir şeyler bulurdu. Köyümüzün sokaklarından eksik olmazdı sesleri. Köyümüzün sokakları seslerine öyle çok alışmıştı ki; sanki sesleri olmazsa, gülüşleri, bağırışları yankılanmazsa sokaklar sokak olmaktan çıkacak, sonsuz bir boşlukta kaybolacak gibiydi. Sanki sokaklar onlarla anlam kazanmıştı. Gülümsemesi sıcaklardan çatlamış toprağa düşen bir damla su gibi gelirdi bana, güç, umut verirdi. Bunca kirlenmiş dünyada belki de hiç kirlenmeden kalacak güzellikti çocukların gülümsemesi. Bir Kürt çocuğu olarak büyük zorluklar çekmesine rağmen, onu hiç üzgün görmedim. Zorluklar bakışlarını sertleştirmişti, ama gülüşlerini alamamıştı.

Küçük kardeşimle arkadaşlardı. Küçüktü, ama zeki, atılgan ve hızlıydı. Köyde yaşamlarını izleme şansım olmadı. Onlara daha güzel yarınlar yaratmak için mücadeleye katıldım. 94'ten 2003 baharına kadar görmedim Onu. Yıllar sonra bir gün dağlarda gördüm, ama tanıyamadım Onu. O anda karşımdakinin, tozlu köy sokaklarında duvara tutuna tutuna yeni yeni yürümeyi öğrenen o çocuk olduğunu nereden bilebilirdim ki.

2003 baharında bir grup arkadaş Amed'e geçecekti. Bulunduğumuz Gare alanına ulaştılar, onlar için tören yaptık. Ben de Kandil alanına geçmek için karargahta bekliyordum. Kandil'den Kuzey'e yönelecek arkadaşların içinde hep önceden tanıdığım arkadaşları göreceğimi düşünürdüm. Bu kez de tanıdığım kimse gelmemiş diyordum kendi kendime. Öğleden sonra karargah gücüyle Amed'e giden grubun oynadıkları voleybol maçını izlemeye gitmiştik. Oyunu izlerken bir arkadaş gelip selam verdi, yanımıza oturdu. Yüzündeki tebessümü görünce geçmişe gittim, şaşırdım. Bana evimizin kapısının eşiğinde nefes nefese durup kardeşime seslenen Fayiz'i hatırlatmıştı. Benim şaşkınlığımı ortadan kaldırmak için "Beni tanıyamadın değil mi?" dedi. Hayır, tanımıyorum dedim. Yine eskisi gibi gülümsüyordu. Gülümseyerek kim olduğunu söylüyordu gururla. Aradan geçen bunca zamanın farkına hiç varmamıştım. Her şey daha dün gibi geliyordu. Karşımda bir zamanlar tozlu köy yollarında oyunlar oynayan çocuğu gerilla kıyafetleri içinde, omzunda silah görünce yeni fark etmiştim geçen onca zamanı. Geçmişi ve geleceği bir arada yaşıyordum o anda.

İsmi artık Kahraman'dı. Dağlara çıktığımda o henüz çok küçüktü. Ne zaman geldiğini sordum, nereye gideceğini ve daha bir sürü soru. Sevgiyle bakıyordu etrafına, sevgiyle bakıyordu yaşama. Sonra biz de oyuna katıldı. Oyundaki duruşu çocukluğunu hatırlatmıştı. Hala inanamıyordum, o küçük çocuk büyümüş, halkının özgürlüğü için dağlara çıkmıştı, şimdi de ülkemin yüreğine, Amed'e gidiyordu. Direnişin ve binlerce büyük insanın kalesine, çok sevilen bir coğrafyaya gidiyordu. Bir umut kıvılcımıydı halkının yüreğinde, Önderliğin özgürlüğü için bir şeyler yapmak istiyordu. Bu duyguları tüm yüreğiyle, ruhuna kadar yaşıyordu. O kadar coşkulu ve heyecanlıydı ki, anlatılması bile zor. Hala çok gençti, pırıl pırıl bir yüreği vardı. Amed'e gidecek grubun en genci Kahraman arkadaştı, arkadaşlar Onu çok seviyordu. Sevgiyle bakıyorlardı Ona. Üstelik başarılı bir savaşçıydı. Askeri eğitimde, taburda ödül almıştı yeni gelmesine rağmen. Kirli, karanlık ruhlardan intikam almak için gelmişti. Aydınlık olsun istiyordu bütün ruhlar. Ve işte gitme zamanı gelmişti, yola çıkacaklardı, tören düzenledik yine. Sımsıkı sarıldık birbirimize. "iyi bak kendine" dileklerimiz karşılıklıydı. Onca ayrılmaları yaşamamıza rağmen bir türlü alışamamıştık şu vedalara. Sen coşkuluydun, ben duygu yüklü. Senin gözlerin gideceğin için ışıl ışıldı, benimkilere hüzün konmuştu ardından bakarken.

Ve kısa bir süre sonra haber geliyor Kahramanımız, küçüğümüz şehit düştü diye.

Evet genç yoldaş sen ve senin gibiler en büyük cevapsınız karanlığa, en aydınlık yansınız. Biz de yolunuzu şehitlere layık oluncaya kadar takip etmekte ısrarlıyız. Evet küçüğüm, evet can yoldaşım seni layıkıyla anlatamadığım için affetmeni dilerim. Sizlere büyük bir borcumun olduğunu da biliyorum. Ama söz veriyorum ki, sizlere layık olmak için elimden geleni yapacağım. Çirkinlere karşı özgür ve güzel yaşamın arayışçılarına katıldın. Bu özlemlerinizin bütün dünyada yaşanmasını istiyordunuz. Ancak o zaman çocuklar çocukluklarını yaşayabilecek, sınırlar ortadan kalkacak, insanlar birbirlerine sevgiyle sarılabilecekti. Amed yürüyüşünde barışın sembolü ve adresi olmuştu Kahramanımız. Halen gülüşlerini yaşıyorum, halen o kısa diyaloglardayım, ne çabuk büyümüştün, gerilla oldun. Ve ne çabuk böyle apansız usulca çekip gittin. Şimdi bütün anlarımda sen varsın küçük gerilla ve hep de olacaksın. Hep gülüşlerin yankılanacak dağların doruklarında. Sen, hep yaşacaksın Kahramanımız.

Mücadele arkadaşları adına
Militan Sema

Zamanın başka bir yerinde

Adı soyadı: Canan CAN
Kod adı: Zeynep Ruken
Doğum yeri ve tarihi: Dersim, 1970
Mücadeleye katılım tarihi: 1991, Adana
Şehadet tarihi ve yeri: 1996, Amed

"Önderliğimize olan özlemimizin büyüklüğünü Sen'inle tartışmalarımızda az da olsa gidermeye çalışıyorduk. Tartışmalarda bazen tarihin derinliklerine iner, bazen anı sorgular, bazen de ütopyalarımızı gerçekleştirmeye dönük geleceğe yolculuğa çıkardık. Ve yolculuğumuzu bazen bir şiir, bazen bir türkü, bazen de Zeynep yoldaşın esprileri ile tamamlardık. Bir başka gün, bir başka yerde, bir başka yolculukta yine beraber olurduk..."

Ne tuhaf değil mi ayrı dünyalardan gelmek ve benzeşmek, kocaman bir yaşamı sonsuzcasına paylaşmak? Kim bilir belki de benzeştiğimiz için ayırdılar bizi hücrelerimize kadar... Yaşam, hiç umulmadık yerde birçok şey çıkarıyor insanın karşısına, belki de daha önce hayalini bile kurmadığımız, aklımızın ucundan bile geçirmediğimiz şeyleri. Kim bilebilirdi ki ayrı ayrı yerlerde büyümüş, yaşamış, birbirini tanımayan iki insan olarak belki de daha önce hiç duymadığımız bir mekanda tanışacak ve bir can gibi olacaktık. Bu, tanışmaların en güzeli, hatta en harikasıydı Zeynep. Tanışmamıza vesile olan konulardan birisi de kadın olmamızdı belki de.

Önderlik tanıştırdı, buluşturdu ay yüzlü, güzel gözlü kızla. Önce benzeşen ve ayrışan yanlarımızı anlattı. Tanıdıkça kendimizi, birbirimize daha çok bağlandık. Her geçen gün biraz daha iyi varıyorduk gerçeklerin farkına. Önderlik tüm yaklaşımlarıyla bizi yaşama bağlarken, kadın ile kadın arasına bir köprü oluyordu adeta. Önderlikle kendimizi, cinsimizi daha çok tanıyor ve tanıdıkça, bilincimiz geliştikçe cinsini sevme gelişiyordu bizde. Bilinmezlikler ve kirletilmişlikler deryasında bilmenin, öğrenmenin, dolayısıyla sevmenin sihirli anahtarını bulmak gibi bir şeydi yaptığımız. Zeynep yoldaş bunu güçlü hissedenlerdendi. Bu yüzdendi yoldaşlık ve kadın sevgisinin onda daha fazla gelişmesi...

Zeynep yoldaş yarı Türk, yarı Kürt bir ailenin çocuğuydu, ama Kürtlük bilinci, Kürtlük sevgisi olmayan bir aileden geliyordu. Babası polisti. Üniversitede tanır özgürlük hareketini, özgürlük önderini. Aile gerçeği içerisinde yaşadığı yoğun çelişkilerin ardından kararını verir ve yerinin şu an olduğu yer olmadığını bütün hücrelerine kadar hisseder Zeynep yoldaş. Çünkü O, güçlü bir yaşam arayışçısıdır. Sıradanlığı kabullenecek bir yaradılışa sahip değildir. Zeynep yoldaşın özgürlükten, halktan yana kararlaşması, ailesiyle, özelde de babasıyla daha fazla çelişkiler yaşamasına neden olur. Nitekim babası bir polisti ve sistemin temel çarklarından bir kurumun üyesiydi. Oysa kızı sistem karşıtı ve özgürlüğe giden yoldaydı. Ay yüzlü kız düşünmeyi, emekle yaratmayı ve güzelleşmeyi seviyordu. İnsan özünün tek başına bireye özgü ve soyut olmadığını, toplumsal ilişkilerin tümü olduğunu anlamıştı. Yapmak istedikleri sınırsızlık kadar çoktu ve bunu mevcut sınırlar içerisinde başaramazdı. Kimliksizli ve kimliksizliğin de onursuzluk olduğunu biliyordu. Ve kararını verir, sistemle bağlarını en radikal biçimde koparır. Kafesten uçar, özgürlük özlemiyle ülkesine, dağlarına ve kendini bulacağı gerçeğe koşar.

İlk durağı Mahsum Korkmaz Akademisi olur. Orada özgürlüğün kendisiyle, Önderlikle buluşur. Önderlikle daha bir derinleştirir sorgulamalarını, geçmişini, anını ve geleceğini. Zeynep yoldaş, kısa bir sürede özgürlük akademisinin çalışkan ve iddialı öğrencilerinden biri olur. Gelişimini akan bir ırmak gibi sürdürür. Burada bugüne kadar bilmediği yabancısı olduğu halkının acılarını hisseder; adı olmayan halkının, kimliksizliğin acısını derinden yaşar. Önderliğin yakın desteğini görür, büyük güç ve moral alır. Bu güç ve moralle kadının yitiriliş tarihinde gezintiye çıkar. Kitapların sayfalarında bulmaya çalışır kadını. Fakat o da ne! Gerçeğe ulaşmasını engelleyen bir yığın karanlık sayfa bulur karşısında, ama yitirmez umudunu. Çünkü Önderlikten aldığı özle yaşam kavgasının zorluğunu, engellerin ve karanlıklarını nasıl aşması gerektiğini öğrenmiştir. Zeynep yoldaş bu süreçte gelişim yolculuğundadır ve mutludur. İşte bu güzel anlarda bir şey daha öğrenir: Zorluğu ve engelleri aşma gücünü gösteremeyenlerin yaşamı hak etmediklerini, dolayısıyla yaşamı hak etmenin özgürleşmek olduğunu... Zeynep yoldaş kadın tarihinin karanlık sayfalarına daldıkça, Önderlikten aldığı umut ışığı ile bulur kadını ve kendisini.

Zeynep yoldaştaki gelişimi ilk görün Önderlikti. Bir gün dedi ki, "Zeynep, gelişimini takip ediyorum. Bana göre istikrarlı bir gelişim grafiğin var, su gibi akışkan ve özlüsün. Fakat yarımlıkların var. Gerçeklikten, halktan uzak büyümüşsün. Tarihini ve dolayısıyla köklerini iyi tanımayanlar, geleceğine de doğru sahip çıkamazlar. Sen de kök salacaksın, halkınla, toprağınla yeniden bütünleşeceksin. Onun için seni biraz da halkın içine göndereceğiz. Kitaplardan öğrendiğin gerçekliğini halkın içine girerek bir kez daha öğreneceksin. Ve halkla doğru temelde bütünleştiğin oranda kendini gerçek kılacaksın."

İsa'nın havarilerini halkın içerisine hazırlayarak göndermesi gibi gönderir Önderlik militanlarını. Zeynep yoldaş söylenenleri büyük dikkatle dinler, verilmek istenen mesajı anlar. Fakat içinde yine de bir ürkeklik vardır. Yabancılığın ve bilinmezliğin ürkekliğidir yüreğindeki. Ay yüzlü kız, korkuları, heyecanları ve yeni umutlarıyla Kürtlüğün en yalın yaşandığı, feodal ve geleneksel yanların ağır bastığı yerlerden birine, Derik'e gider. 1992-93 yıllarında bu alanda, halk örgütlenmesinde yer alır. Zeynep, burada geçirdiği süreci daha sonra şu sözlerle anlatırdı:

"Önderlikte insanlığın özünü, aşkını, adaletini, doğallığını, güzelliğini tanıdım ve o dünyada yaşamanın heyecanını duydum, bundan mutluyum. Ardından, Önderlik ve halkımın gerçeğinde aradım kendimi. Ve insana dair, kadına dair çok şeyi tanıdım."

Zeynep yoldaş, Önderliğimizin deyimiyle "Özgürleşen bir kadındı." Bazı konularda yaşadığı yabancılıklar vardı elbet, ama yaşadıkça aşıyordu bunları da.

Derik'e giderek halk gerçekliğindeki yabancılığını ve soyutluklarını aşma imkanı yakalar. Kimliksizliğin bir halk üzerinde yarattığı etkiyi yakından görür. Her yerde ürettiğinin sahibi olamayan, ekonomik, siyasal ve sosyal olarak geri bırakılan halkının acılarının en yalın tanığı olur. Onlarla güler, onlarla ağlar Zeynep yoldaş. Kadınların acılarını paylaşır, onlara güç verir; erkeğin yurtseverlik özü ile yaşadığı kof dünya arasındaki çelişkiyi görür, çözer ve tartışır onlarla. Çocuklarla, yaşlılarla dünyalarını paylaşır Zeynep yoldaş. Halkına, özgürlüğe ve sevgiye giden yolu, yani Önderlik ve PKK gerçeğini anlatır. Şüphesiz sadece verileni anlatmakla kalmaz, yaşamdan öğrendiklerini de ekler. Halktan da çok şey öğrenir. Emeği paylaşır onlarla, ekin biçer, nohut yolar, pamuk toplar; sevgi, emek ilişkisinin güçlülüğünü görür ve 'sevgi yaratmaktır.' der. Zeynep yoldaş için sorgulamalar burada da devam eder. Markalara ve etiketlere mahkum olma yerine, yaşamın en yalın gerçeğinde varolabileceğini anlar. Bundandır ki tüm yabancılığına rağmen halkla ilişkilerinde hiç zorlanmaz. Bugüne kadar yabancısı olduğu halkının bağrına koparılmaz bir biçimde kök salar. O halkının sevgilisi, halk onun sevgilisi olur. Halkın içinde hem bir öğretmen, hem bir öğrencidir. Gelişir, güzelleşir. Doğru yolda yürümenin soyluluğu ile başı dik ve gururludur artık özgürlük yolunda.

Zeynep yoldaş, Önderlik sahasında ve pratik faaliyetlerde tanıdığı halk gerçekliğinin gücü ve bilinci ile bu kez de doğduğu, büyüdüğü yere, yani Çukurova'ya gider. Çukurova'da bir yıla yakın faaliyet yürütür. Büyük bir coşku ve morale çalışmalara katılır, halkla güçlü ilişkiler kurar. Amacına, ilkelerine bağlılık temelinde halkıyla, dolayısıyla kendisiyle olan buluşma daha bir güzelleştirir Zeynep yoldaşı. Örgütsel, siyasal ve cins kimliğinde yaşadığı derinleşme ile halkın sosyal, ailesel sorunlarına çözüm gücü olur. "Nasıl bir yaşam, nasıl bir özgürlük?" Sorularının cevabı düşüncelerinde, davranışlarında ve kişiliğindeki canlılık, sevgi ve çok renkliliğindeydi. İşte bu yüzdendir ki halkı da Zeynep'ini bağrına basar, saygı duyar, sever ve korur. Genç kız ve erkekler, Zeynep yoldaş gibi olmanın arzusuyla dolup taşar. Zeynep yoldaş, gençliğin büyük bir kesimini özgürlükle buluşturarak dağlara kavuşturur.

Önderliğimiz "güzelliğin kendisi özgürlüktür" der. Güzellik, doğal ve sade olandır. Doğayla, yaşamla, insanla doğru buluşmadır. Bu buluşma başarıldığında, güzelleşme sağlanır ve sevgi yaratılır. Derinleşen öz biçime yansır. Burada öz ve biçim bir ahenk içindedir. İşte o zaman bakışlar anlam yüklenir ve derinlik kazanır. Üslup ve sanatın inceliği ile çekicileşir. Ağız tadına doyulmaz bir mutlulukla güler yaşama. Sevgisi yansır ve güzelleşir insan, güzelleşir kadın, güzelleşir Zeynep yoldaş...

Çukurova'da geçen bir yılın ardından, örgütü bilgilendirerek özlem duyduğu, tutkuyla bağlandığı ülkesine, dağlarına yönelir. İlk gerilla pratiğini Garzan'da geçirir. Sason bölgesinde kalır. 1994-95 yıllarında Garzan, düşmanın en çok yöneldiği ve gerillayı imha etmeyi esas aldığı bir alandı. Zeynep yoldaş burada bir yıl kalır ve ardından Amed'e geçer. Bu yıllarda hem düşmanın ağır yönelimleri hem de birçok sınıfsal eğilim karşısında mücadele eder. Zorlanır, fakat asla yılmaz. Her geri yaklaşımdan sonuç çıkarır. Reddini, alternatifini koyarak güce dönüştürür. Kısaca bu süreç, Zeynep yoldaşın sınıf mücadelesi ile yoğun boğuştuğu yıllar olarak tanımlanabilir. Özgür insan, yaşamın acı ve zorlu gerçeğinden kaçmayan, onunla mücadele edendir.

1994-95 yılında Zeynep yoldaşla beraber kalan Koçerin arkadaş şu cümlelerle anlatmaya başlıyor O'nu: "Zeynep deyince kavga geliyor aklıma. Atik ve canlıydı, hep gülerdi. Yoldaşlığa ilgisi dağlar kadardı, doğaya karşı sevgisi de bir o kadar vardı. Parti, savaş ve yaşam sorunları karşısında güçlü ve ciddiliği O'na, doğal bir öncülük misyonu yüklüyordu. Dağda fiziki olarak zorlanıyordu. Fakat iradesi, bilinci, yine yaşama duyduğu sevgiyle yürüyordu. Fiziğinin güçsüzlüğünden dolayı bazen kaba yaklaşımlar zorlayıcı oluyordu, ama O, güçlü iradesiyle tüm zorlukları yenmeyi başaran militandı.

Güçlü bir nişancıydı Zeynep yoldaş. Onun için Karnas taşırdı. Uzun ve yorucu yol yürüyüşlerinin ardından bile hep gülerdi, mutlaka yorgunluğumuzu dağıtacak, ilgimizi sevince dönüştürecek bir şeyler bulurdu.

Yaşamdaki olumsuzlukları esprisel bir dille anlatır, moral verirdi. Çok zekiydi ve güçlü bir espri yeteneğine sahipti. Tüm yoldaşlarıyla yoğun bir paylaşımı vardı. Sorunlara dar ve tepkisel yaklaşmaktan ziyade, tartışarak paylaşmayı esas alırdı. Bu da O'nun sosyal bir militan olmasının ölçüsüydü. Kendisinde olan yarımlıkları mutlaka başkasında tamamlamanın kavgasını verirdi Zeynep yoldaş. Özellikle kadın yoldaşlarıyla paylaşımları güçlü ve anlamlıydı. Fiziki olarak güçlü, fakat anlayışta dar olan arkadaşlara yaşam tecrübesi ve anlayış verirdi. Kişiliklerde yaşanan zorlanmaları derinden hisseder ve davranışlarında yaşama karşı daha güçlü olmak gerektiğini yansıtırdı..." Ve ekliyor Koçerin yoldaş, "akademiden gelip de ilk gördüğüm bayan arkadaştı. Kişiliğindeki sorgulamaları ve paylaşımları bizleri çok etkiliyordu, güç kazandırıyordu. Bizlere Önderliği anlatırdı çoğu kez. Önderliğimize olan özlemimizin büyüklüğünü Zeynep yoldaşla tartışmalarımızda az da olsa gidermeye çalışıyorduk. Önderlik ve kadın, sohbetlerimizin ana konusuydu. Tartışmalarda bazen tarihin derinliklerine iner, bazen anı sorgular, bazen de ütopyalarımızı gerçekleştirmeye dönük geleceğe yolculuğa çıkardık. Ve yolculuğumuzu bazen bir şiir, bazen bir türkü, bazen de Zeynep yoldaşın esprileri ile tamamlardık. Bir başka gün, bir başka yerde, bir başka yolculukta yine beraber olurduk..." Ve "yaşam ve ölüm arasındaki çizginin belirginliği bazen uzaklaşsa da, aslında birbirine hep yakındır. Hatta bazen birleşerek tek çizgi olacak kadar yakındır. İşte sen de bu iki çizginin birbirine en çok yakınlaştığı, artık tek çizgi olduğu andasın şimdi. O an, fiziğin dayatılan insanlık dışı şiddet karşısında yenildiği andır. Bir de o an düşüncenin, yüreğin ve dolayısıyla iradenin zafer kazandığı andır. Bilinmezlikler çok yoğun olsa da, insanın geldiği düzeyin en güzel anıdır. Belki yaşamı sorgulayandın o an. Kendi yaşamın bir film şeridi gibi geldi gözlerinin önüne, senden öncekileri ve sonrakileri düşündün. Geçmişine, anına ve geleceğine gittin; başaramadıklarının öfkesini hücrelerine kadar hissettin; lakin korkmadın ölümden. Çünkü senin için o an ölüm anı değildi. Yaşamın bir yerinde birçok erdemin aracılığındaydın...

İnsan, yaşam problemlerini en küçük moleküllerine kadar çözmemiş de olsa, temelini çözerek diğer bilinmezliklerin bilinirliklerine giden kapıyı aralamıştır. Bu, amaçtır, ideolojidir, uğruna mücadele ettiğin ilkelerdir, Önderliktir, özgürlüktür. Tüm bunları çok güçlü yorumladığını tasavvur ediyorum. Mavi semalara dalarken o güzel gözlerin, dudağında bir parça gülücükle zamanın başka bir yerinde, başka bir mekanında, yaşama merhaba diyecek...

Amed'de, Akdağ'da toprağa düşen tohum, insanlığın beşiği olan o güzel ülkenin bir başka yerinde güllere, karanfillere, rengarenk çiçeklere dönüşüyor yeniden ve daha canlı." Evet, seni böyle anlatıyordu şehadetine tanık olan Koçerin yoldaş. Duyguların yoğunluğunda gözleri dolu dolu ve sessizdi.

Biliyorum Zeynep yoldaş, çok yaşamadın, fakat dolu dolu yaşadın. Çok şeyi sığdırdın o genç ömrüne, çok yük kaldırdın o narin bedeninle. Ve şimdi yoksun aramızda. Ama her zaman yüreğimizde yaşayacaksın, gülüşlerimizde, en sıcak duygularımızda olacaksın. Çünkü Sen neredeysen oralar senin gülüşlerinle ısınırdı.

Bu ülkenin bağrında zamansızlığın yolcususun. Seninle güzeldir yaşam. Güneşin sıcaklığı, maviliklerin derinliği, ayın dinginliği, yağmur damlasındaki bir Kürt melodisi... Bu satırları karalarken, tüm bunları yeniden duyumsuyorum. Düşman anlamasa da bu güzelliği, gerçeğin ve özgürlüğün dili anlatmayı başarıyor. Acının büyüklüğünü, karanlığın soğukluğunu derin hissettiğin için, güneşe giden yolda özgürleşen kadının güzelliğisin şimdi. Eğer kadın olmak acıları yaşamaksa, bu gerçeğin diğer yüzü olan sevgiyi de yaşadın sen halkınla, ülkenle, Güneşinle ve kadınla.

Mücadele arkadaşları

YCK Kürdistan gençliğinin mücadele kimliğidir

baştarafı 15'te

Bu dönemde YCK Önderliğe bağlı olarak çalışmasını sürdürüyordu. Fakat Önderliğin ortaya koyduğu açılım ve kitleselleşme perspektifleri gençlik örgütü ve kadrolarının alışkanlıklarına takılıp etkisizleşiyordu. Çünkü konulan perspektifleri uygulamak gençlik kadrolarının kolaycı, yüzeysel yaklaşımlarını zorluyor, daha güçlü ve derin bir çalışmayı dayatıyordu. Kadro duruşunda yıpranmayı yaratmadan kitleselleşmeyi gerçekleştirmek, ajitasyonla gerçekleştirilen duygusal bağlılık ve örgütsel sistemin mekanik gücüne dayalı kadro yaratma tarzını aşıp, bilince ve bireysel iradeye dayalı ideolojik katılımı geliştirmeyi zorunlu kılıyordu. Bu ve benzeri birçok noktada gereken tarz değişikliklerini uygulama noktasında yaşanan kendine güvensizlikten kaynaklı günü kurtarma yaklaşımı, idareci yönetim ve kadro gerçeğini doğurdu. Bu yüzden Önderliğin birçok talimatı ya duyarsız kalınarak ya da yüzeysel pratiklerle sonuçsuz bırakıldı. Mesela; dernekleşme veya kurumlaşmalarla açılım gündeme girince sınırlı pratikler denendi, ama oluşan kurumlara nitelikli ve yeterli gücü aktarmayınca sonuç alınamadı. Birçok dernek ve benzeri girişim yeterince önemsenmeyip taraftarlar üzerinden sürdürülmeye çalışılınca kısa sürede dağıldı. Ayrıca bu tip girişimler baştan gösterilen güvensiz yaklaşımlarla hiçbir zaman gençlik örgütünün önemli gündemleri arasına giremedi. Diğer bir örnek Önderlik 1996'da gençliğin ve toplumun farklı sorunlarına dayalı bir eylem ve örgütleme çizgisini geliştirmeyi görev olarak koyduğunda, buna sadece bazı eylemliklere (YÖK protestoları, emekçi eylemleri vb) destekçi konumuyla yapılan katılımlarla yanıt verildi. Tabii ki bu tip yüzeysel yaklaşımlar gençlik örgütünün yaşadığı tıkanmayı aştırmaktan uzaktı.

Yaşanan tüm zorlanmalara rağmen dağınık ve istikrarsız olsa da, YCK, 1999'a kadar Türkiye'de örgütsel varlığını sürdürdü. Uluslararası komplo döneminin yarattığı genel örgütsel dağınıklık, Türkiye'deki gençlik örgütünün merkezi YCK örgütlenmesi ile bağlarının kopmasına neden oldu. Avrupa'daki örgütsel varlık sürdürülmesine rağmen yaşanan bu durum, Kuzey Kürdistan ve Türkiye açısından YCK döneminin sonlanması anlamına gelmekteydi. Bu dönem gençlik hareketleri açısından yeni, karmaşık ve zorlu bir sürecin başlangıcı oluyordu.

Üçüncü dönem olarak ele alabileceğimiz bu sürece geçmeden önce ara süreç olarak değerlendirebileceğimiz 9 Ekim 1998'de başlayan ve 2 Ağustos 1999 geri çekilme sürecine kadar süren dönemi değerlendirmek önemlidir. Çünkü bu dönem; genelde Özgürlük hareketinin ve özelde YCK pratiğinin Kürdistan gençliğine özümsettiği direniş ve eylem kültürünün en somut ifadesi olmuştur. Örgütsel dağınıklık ve zorlanmalar ne düzeyde olursa olsun, kritik süreçlerde Kürt gençliğinin kendi tavrını en kararlı ve şiddetli şekilde ortaya koyacak bilince sahip olduğunun ispatı olmuştur.

Komplo döneminde belli alanlarda örgütlü olan YCK'nin yönetim ve kadro yapısı komplo gerçeğini tahlil etmede yaşadığı öngörüsüzlükten dolayı, ciddi bir hazırlığı olmadan süreçle karşı karşıya gelmek zorunda kaldı. Hatta alandan zamansız çekilerek yapılan katılımlar eksik olan hazırlık düzeyini daha da geriye çekti. Ama tüm bunlara rağmen Roma sürecinden, 15 Şubat'a ve sonrasına kadar gösterilen kararlı eylem çizgisi ve gerçekleştirilen katılımlar Kürt gençliğinin mücadele tarihinde şanlı bir yaprak oldu. YCK'nin bundaki rolü örgütsel gücü değil, yarattığı gelenektendi. Yapılan eylemlerin ve katılımların birçoğu legal sahada çalışan veya örgütsüz olan Kürt gençliğinin sürece gösterdiği tavır şeklinde gelişti. Bu tavır, düşmandaki zafer sarhoşluğunun uzamasını engelleyerek ve Kürt halkının artık hiçbir koşulda imhaya boyun eğmeyeceği gerçeğini tekrar hatırlanmasını sağlayarak, Önderliğin stratejik değişim ve demokratik çözüm hamlesi için önemli bir zemin hazırlamıştır.

Gençlik hareketinin gelişiminde uluslararası komployla birlikte yeni bir dönem başlamıştır. Kürt halkının ortaya koyduğu genel tepkinin yanı sıra, gençlik hem gerillaya katılım hem de eylemleri ile yeni bir çıkış yapmıştır. Önderliğe katılım şeklinde gelişen bu durum, dört parçada yarattığı etki ile Kürdistan gençliği açısından bütünlüklü bir dönemin de başlangıcı olmuştur.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de stratejik değişim sürecinden anadilde eğitim kampanyasına kadar geçen sürede zorlu ve sancılı bir dönem yaşamıştır. 1995 sonrası YCK pratiğinin eleştirdiğimiz yanları esas olarak bu dönemdeki zorlanmalarda etkili olmuştur. Zamanında yapılamayan siyasal ve örgütsel açılımın kaçınılmaz hale geldiği stratejik değişim döneminde, değişimin yarattığı genel kafa karışıklığı ile birlikte, en çok zorlayan faktördür. Yaşanan örgütsüzlüğün yanında, örgütlü olan veya örgütlendirilmeye çalışılan yerlerde de stratejik değişikliği anlama ve kendini buna uyarlamada zorluklar yaşandı. Örgüt yapısı ve kadro gerçeği, değişime uygun pratikleşme çabasında uçtan uca değişen savrulmaları yaşadı. Ya mevcut örgütlülüğe başarısızlık psikolojisi ile yaklaşıp örgütsüzlüğü dayatan, sağa çeken yaklaşımlar ya da örgütsel tutuculuğu ve darlığı sürdüren sekter yaklaşımlar dönem açısından zorlayan faktörler oldu. Fakat bu süreçte en etkili olan yaklaşım, mevcut örgütlülüğü şu ya da bu şekilde koruyup, harekete geçmek için gelişmeleri izleyen, dıştan beklentili ve özünde ortayolcu duruştu. Doğal olarak bu yaklaşımların hiçbiri dönemi karşılayabilecek bir dönüşüm ve açılım dinamizmini yaratamadı. Artık savaş motivasyonuyla sürdürülebilecek dar örgütleme zemininin de kalmaması ciddi boşluklar yarattı. Denilebilir ki gençlik hareketi açısından mücadele içindeki rolü ve buna göre kendini tanımlama noktasında en muğlak süreç yaşandı.

Bu süreçte etkili olamamasına rağmen hareketi geliştirmek, gençlik dinamizmini süreçte oynayabileceği etkili role kavuşturmak isteyen, bu anlamda arayışlarını sürdüren devrimci bir yaklaşım gençlik kadroları içinde vardı. Aslında belirtilen duruşlar farklı kadrolar veya zeminlerde değil aynı kadro yapısı ve zemininde kendini var edebiliyordu. Bu anlamda 20 Kasım 2001'de başlayan anadil eylemiyle yaşanan muğlak duruşa son veren gençlik kadroları, özünde kendi pratik yetmezliklerinin özeleştirisini vermişlerdir. Yani süreçteki bu radikal değişikliği ele alırken, yetersiz yaklaşımları farklı birilerine yükleme yaklaşımına düşmemeliyiz.

Yapılan "Anadilde Eğitim Kampanyası" gençlik hareketi açısından önemli sonuçlar ortaya çıkardığı gibi, gençliğin ve mücadeledeki rolünü tekrar hatırlatmakta etkili olmuştur.

PARTİ DIŞI ANLAYIŞLARI MEŞRULAŞTIRMA

baştarafı 10'da

Bir toplantıda küçük bir sorunu saatler, hatta günler boyu tartışılmakta ya da ertelenmektedir. Parti Önderliği, "bazen tartışma olanağınız olmayabilir, savaş koşullarında fazla zaman bulmayabilirsiniz, ama öyle olmalıdır ki, bir göz işareti, bir parmak işareti ile birbirinizi anlayabilmelisiniz" diyor.

İşte partili militan, işte kadro ve olgun devrimcilik de böyle olur. Bir günde tartışılıp çözümlenmesi mümkün olan bir sorun, eğer haftaları ve ayları alıyorsa, orada mutlaka bir terslik var demektir. Böyle bir tabloda haklı haksız aramak da doğru değildir. Varolan, doğrudan parti karşıtı bir durumdur. Tamamen farkında olmadan bir tasfiyecilik yaşanıyordur. Bir karşı örgütlenme, karşı direniş vardır. Bir de dürüst, ama bu boyutta bir tasfiyeciliğin, parti karşıtı bir hareketin gelişmesine neden olan ya da çözümsüz kalan yetmez, yenilgili bir kişilik vardır. Eğer parti anlayışı ve parti tarzı temsil edilirse, kesinlikle çözümleyici olunacağı açıktır. Partinin sıradan bir temsil düzeyiyle bile nasıl başarıldığı biliniyor, bunun için de parti formasyonuna kavuşmak şarttır.

Devrimci kadro, sonuçlarla uğraşmaz, daha doğrusu sorunları ve olası gelişmeleri önceden görür, ona göre tedbirlidir, çözümleyicidir. Fakat yetmez kalıp, kendiliğindenciliğe düşülür, görev ve sorumluluklar üzerinde durulmazsa, doğru ve başarılı temsil düzeyini şurada bırakalım, kendini korumak ve kullandırtmamak bile mümkün değildir. Zaten birçoklarımız çözümsüzlüğe girdiği noktada ya basit ayak oyunlarıyla ya da birbirini kullanarak hareket etmektedir. Yoksa bunca emek, enerji ve zamana rağmen niçin çözümleyici olunmasın? Demek ki, doğrularla yanlışların çatışması değil de, bireylerin savaşımı vardır. Açıktan bir komplocu, sübjektif bir ajan, örgüte ve yapıya bu kadar zarar veremez. Çünkü bütün halk ve yapımız partiye, Önderliğe ölümüne bağlıdır. "Bu düşmandır" der ve üzerine yürür. Ama partiye karşı parti adı altında savaşım verildiğinde, herkes bunu hemen anlayamayabiliyor. Anlamadığı gibi, sırf yetersizliklerinden dolayı alet bile olabiliyor. Dolayısıyla parti adına, partiyle savaşmak çok daha tehlikelidir. Burada hiç kurtarıcı aramayalım, kendi sorunlarımıza mutlaka kendimiz çözüm ve çare olmayı başarmak durumundayız.

Devrim kendi militan ve öncülerini yarattığı kadar, canavarlaşan kişilikleri de yaratmaktadır. Bu da diyalektiğin bir kanunudur ve tarihte de hep böyle olmuştur. Parti, insanlık dünyasına tarihte ender görülen kişilik örneklerini kazandırmış bir harekettir. Ancak Kürdistan Devrimi'nde yüce direniş örnekleri kadar, ihanetin ve düşürülmüşlüğün en lanetlisi de çıktı, hala da çıkmaktadır. Bugün parti saflarında düşman türemesi kişiliklerin ortaya çıktığını görüyoruz. Aslında objektif olarak, adeta çete ve mafya benzeri bir anlayış ve pratik hemen bütün mücadele alanlarında sergilenmiştir. Bunu hiç kuşkusuz genelleştirmiyoruz, ama bireyler düzeyinde böyle bir potansiyel taşıyanlar da yok değildir. Parti Önderliği'nin 27 Kasım 1997 tarihli değerlendirmesinden bunu daha iyi anlıyoruz; "bir kişi en değerli yoldaşlarına karşı bir görevi vicdanında yerine getirme gereği duymuyorsa, o hiçbir zaman partili olamaz. Kendini yönetmeyen bir birey ya da topluluk kullanılmaya ve sömürülmeye müsait bir topluluktur."

Parti ortamı özgürlükler ortamıdır. Özgürlüklere ulaşmak ne kadar yüce ve kutsalsa, özgürlüklerle oynamak da o kadar kötü ve suçlu bir durumdur. Ölçüler doğru sahiplenilmelidir. Bilinmelidir ki, "bir insana sunulabilecek en iyi değer, ona biraz daha özgür düşünme fırsatı vermektir. Bu, ona özgür davranma fırsatı verir ve onu bastırmadan ve ona hakim olmadan önce, iradesini ortaya çıkaran koşulları yaratır" diyor Parti Önderliği. Bireyi özgür düşünme ortamına kavuşturmadan, onu anlamak, yetenek ve birikimlerini ortaya çıkarmak, güç ve destek vermek oldukça zordur. Özgürlük derken, elbette daha çok tartışma, üretme, anlama ve katmadan bahsediliyor.

Yoksa anarşi, kaos ve keşmekeşlik değil. İyi ve sonuç alıcı bir kadro militan salt emrivaki davranarak, salt talimat ve dayatmalarla yetinen değildir. En büyük özgürlük mücadelesi veren, kendisinde en çok özgürlüğü ve özgür bir ortamı yaratan bir parti olmakla birlikte, bilinen nitelikte bir mücadele hareketi olduğumuz da hiçbir zaman unutulmamalıdır. Kazandıran tarz, kişilik, disiplin ve çözümleme, değerlendirmelere doğru ve tam olarak gelmek esastır. Ama hala yer yer sivilleşmeye yatkın, üslup ve tarza karşı olumsuz refleks gösterme görülebilmektedir. Bu olumsuz bir durumdur. Demokrasi, özgürlük anlayışımız, sahte birey hakları "benim anlayışım vb" burjuva lafazanlığına varan şeylerle gerekçelendirilmemelidir.

Diğer yandan zapturaptçı bir disiplin ve otorite anlayışına kapılmamak da önemlidir. Egemenlerin yönetim anlayışı ancak kaybettirir. İdeolojik, politik olarak, yönetim tarzı olarak ikna ve çözüm yeteneği olarak, kendine güvenen ve yeterli olan bir devrimci hiçbir zaman ne parti dışı yöntemlere başvurur ne de buna ihtiyaç duyar. Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi, "her zaman zor icadına başvurmak ancak en zayıf insanların işidir" demektedir. O halde hem kendimizi güçlendireceğiz hem de görev ve sorumlulukları bir onur borcu, bir namus borcu olarak göreceğiz. Zira, "görev ve yetki, devrimcinin onuru ve namusudur. Bir devrimci, görev ve yetkilerine sahip çıkmıyor ve onları, koruyamıyorsa, başta insanlığı olmak üzere birçok şeyini yitirmiş demektir."

Hayatta her şeyle oynanabilir, bunları tekrar düzeltmek ve az bir zararla yeniden başarı yoluna girmek mümkündür. Ama bazı değerler vardır ki, kesinlikle oynanmaya gelmez. Çünkü adı üzerinde, hem değerdir, onur ve namustur hem de varlık nedenimizdirler. Bu anlamda görev ve yetki ve başarı içindir. Önce ilkeli ve dürüst yaklaşacağız, bununla birlikte kesinlikle başarıyı hedefleyeceğiz. Ama baktık ki gücümüz yetmiyor, o zaman ahlaki ölçülere bağlı ve sadakatli davranmayı bilip, kendimizi partiye izah edeceğiz. Bunun önünde ve üstünde hiçbir şey olmamalı ve tanımamalıyız.

Büyük bir devrimi gerçekleştirmenin mücadelesi içindeyiz. Bin yıllardır kaybettiğimiz her şeyi yeniden kazanma ve öncelikle de yaşam hakkımızı kullanmaya çalışıyoruz. Durumumuz bundan ibaret olurken, daha şimdiden "benim hakkım, hukukum" demenin mantığı yoktur. Eğer bir hak hukuktan söz edilecekse, karşımızda Hayrileri, Zilanları görelim. Ne kadar borçlu olduğumuzu o zaman daha iyi anlarız. Hiç kendimizi aldatmayalım. Partide emek kahramanlığı, hizmet ve mücadeleci kişilik vardır. Yaşama hakkımız da dahil, insanlığımızı, her şeyimizi kirleten ve katleden düşmandır, en büyük hak mücadelesini buna karşı vereceğiz. Bu mücadelede binlerce şehidin kanı canı vardır. Hangi ahlaki ölçüyle halen hak-hukuktan söz edebiliriz.

İlkin yaşama hakkı ve özgürlüğümüz diyeceğiz. Bu da eşittir tam bir fedai ruhuyla sonuna dek mücadeleci bir kişilik kazanmaktır. Anlayışsızlık ve alışkanlıklarımıza baktığımızda daha iyi görülmektedir ki, kendimizi her gün, her an baştan aşağı yeniden yapılandırmaya muhtaç bir durumu yaşamaktayız.

Mevcut olanaklar, görülen eğitim ve kazanılan yüksek moral değerler, bizleri böyle onurlu ve yüksek başarı noktalarına taşımalı, tüm faaliyetlerimizi, yaşamımızı bu amaçla, bu temelde değerlendirmeliyiz.

Yurtsever halkımıza ve demokratik kamuoyuna

KONGRA GEL Başkanlık Divanı ve KKK Yürütme Konseyi

Kürdistan Özgürlük Hareketinin meşru savunma çizgisindeki özgürlük ve demokrasi mücadelesine karşı Türk ordu güçlerinin operasyonel saldırıları sonucu 20 Ağustos öncesinde meydana gelen çatışmalar ve can kaybındaki artış, bir toplumsal gerilime yol açmıştır. Bu toplumsal gerilim, derin devletin geliştirdiği provakatif ırkçı örgütlenmelerin kışkırtmalarıyla sokağa taşmıştır. Tehlikeli bir biçimde artan bu gerilim karşısında bir grup aydın Kürt Özgürlük hareketine ve Türk hükümetine çatışmalı süreci sona erdirip, diyaloga dayalı Kürt sorununu çözme çağrısında bulunmuştur. Başbakan Tayip Erdoğan, gerek aydınlarla yaptığı görüşmede, gerekse Diyarbakır'da yaptığı konuşmada sorunun adını koymuş ve çözümü yönünde adım atacağını belirtmiştir. Bunun üzerine Kongra-Gel Başkanlık Divanı ve KKK Yürütme Konseyi olarak Aydınların çağrısına ve Başbakanın olumlu bulduğumuz açıklamasına, barış ve diyaloga bir şans verilebilir düşüncesiyle, halklarımıza karşı duyduğumuz sorumluluğun bir gereği olarak HPG' ye aktif meşru savunma pozisyonundan pasif meşru savunma konumuna geçme çağrısında bulunduk. Yaptığımız bu çağrı HPG Komutanlığı tarafından kabul edilmiş ve pratiğe uygulanmıştır.

Tüm basın ve kamuoyunun dikkatle izlediği gibi bu bir aylık süre içinde halklarımıza verdiğimiz sözün arkasında durduk. Tüm provake etme çabalarına, Önderlik üzerinde yaşanan tecrit, halka karşı linç girişimi ve yaşanan gerilla kayıplarına rağmen tutumumuzu ısrarla sürdürdük. Attığımız tek taraflı ve büyük bir fedakarlığı ifade eden adımın rolünü oynayabilmesi için zorlansak ta diyalog ve çözüme dönük pratik tutumumuzu kararlılıkla yürüttük. Bu süreçte Genelkurmay başkanı, generaller ve muhalefet partileri, basın-yayın organları sürecin olumlu yönde ilerlemesi değil de, sabote edilmesi için ellerinden geleni yapmışlardır. Başbakan ve hükümeti ise, Diyarbakır'da söylediği sözlerin arkasında durmamış ve pratikte olumluya yorumlanabilecek hiçbir girişimde bulunmamış, böylece süreci sabote etmek isteyen güçleri tamamlayan bir rolün sahibi olmuştur. Sürecin olumlu yönde ilerlemesi için yapılan kimi sağduyulu çağrılar ve açıklamalar ise, bu saldırıların gürültüsü içinde kaybolmuştur.

Türk ve Kürt halklarının yaşadıkları topraklarda barış ve diyalogun gelişmesi için, en amansız baskı koşullarında tutulmasına rağmen her türlü katkıyı ve fedakarlığı yapan Önder Apo'ya yönelik tecrit uygulaması ortamın yumuşatılması amacıyla hafifletilmesi gerekirken tam tersi bir uygulama ile tecridi de aşan bir düzeyde ağır psikolojik işkence ve rencide edici uygulamalara tabi tutulmuştur. Bu süre içerisinde de avukatları ve ailesinin görüşme talepleri sudan bahanelerle engellenmiş ve bu geliştirdiğimiz iyi niyet girişimine karşı verilen bir cevap olmuştur.

Türk ordusu da bunu fırsat bilerek, bu süreçte en kapsamlı imha operasyonlarını aralıksız bir biçimde geliştirmiştir. "Adeta niye barış istiyorsunuz" diye bütün gerilla birimlerine karşı imha saldırıları geliştirilmiştir. HPG'nin kamuoyuna sunduğu resmi açıklamasına göre bu dönemde Türk ordusu 60 operasyon gerçekleştirmiş, bu operasyonlar sonucu yaşanan çatışmalarda 28 Gerilla şehit düşerken, karşı taraftan da kayıpların yaşanmasına neden olunmuştur. Ayrıca operasyonların olduğu bütün alanlarda ormanlar ateşe verilerek, coğrafyamız canlılarıyla birlikte ağır bir biçimde tahribata uğratılmıştır.

Bütün bunlarla birlikte Kürt halkına ve onun demokratik kuruluşlarına karşı uygulanan baskı dozajının katbekat arttırılması sonucunda üç yurtsever insanımız katledilmiş, yüzlercesi yaralanmış ve tutuklanmıştır. Özellikle Önderliğimizi sahiplenmek için Gemliğe yürüyen halkımıza karşı polis ve jandarmanın teşvik ve gözetiminde ırkçı-faşist kesimler eliyle, Sivas Katliamı sahnelerini andıran girişimler yaşanmıştır. Bu süreçte halkımızın demokratik etkinlik ve gösterilerine tahammül gösterilememiş ve bunlara şiddetle yönelirken, bizzat devlet sorumlularının ağzından bu etkinlikler terörizm olarak nitelendirilmiş ve böylece Türkiye'deki şovenist çevrelerin tahrik edilmesiyle halklar arası gerginlik ve düşmanlık körüklenmiştir.

Biz Türkiye ile demokratik çözümü temel alarak, barış ve demokratik çözüm amacıyla yeni bir süreci başlatma çabasını gösterirken, Türk hükümeti ise bu dönemde adeta kapı kapı dolaşarak, hem bölgesel güçleri hem de uluslar arası güçleri üzerimize saldırtmak için yoğun çaba harcamış, tüm uluslar arası platformları bu temelde kullanmaya çalışmıştır. Bunun için Türkiye adına birçok söz ve taviz verilerek sonuç alınmak istenilmektedir. Başta CHP olmak üzere muhalefet ise sorunların çözümünde en sorumsuz bir pratik sergileyerek ırkçılığın geliştirilmesi ve Kürt halkının bastırılması siyasetiyle ortamı sabote etmede en etkili rol sahibi olmuştur. Sürece sahip çıkması gereken aydın ve demokratik güçler ise etkili olamamışlardır. Girişimin sahibi olan aydınlar grubu ise, yalnız bırakılma suretiyle çabaları sonuçsuz bırakılmak istenmiş ve yumuşamaya dönük çağrılarının gerekleri yerine getirilmemiş, tersine her alanda şiddetin dozajı arttırılmıştır.

Bu dönemde uluslararası güçler ister ABD ister AB olsun, hareketimizin geliştirdiği barış girişimini Türk devletinin şiddetle cevaplaması karşısında bile, çözümden yana hiçbir girişimde bulunmamış, tersine hareketimize terörist denilerek ve Türk devletiyle ortak konseptler oluşturarak Türk devletini inkarcı siyasetinde cesaretlendirmişlerdir. Ayrıca Kürt sorununun çözümünde olumlu rol oynaması gereken Güney Kürdistanlı bazı güçler bu rolün çok uzağında durarak, Kürt Özgürlük Hareketine karşı geliştirilen konseptlerin diğer bir ayağı olma suretiyle çözümün önünü tıkatmada çaba sahibi olmuşlardır.

Bütün bu durumlar göz önüne alındığında Kürt tarafı olarak bizim iyi niyete dayalı yumuşama ortamını yaratma ve çözüm ortamını geliştirme amacıyla geliştirdiğimiz bir aylık ateşkes düzeyindeki eylemsizlik sürecine karşı Türk devletinin yumuşama değil, en sert bir biçimde her alanda gelişen topyekün bir saldırı ile karşılık verdiği görülmüştür. Çok iyi anlaşılıyor ki, Türk devleti bu tutumuyla Kürtlerle barış yapmak istememekte, Kürtleri teslim almak istemektedir. Teslim olmayanları ise imha konseptine tabi tutarak yok etmek istemektedir. Acı olan şu ki, çağımız 21. yüzyıla dayatılan bu insanlık dışı politika ekonomik ve siyasi çıkarlar pahasına uluslar arası güçler tarafından görülmemekte ve çoğunlukla destek sunulmaktadır. Halkımızın insan olmaktan kaynaklı doğal haklarını isteyen sesine ise kulak tıkatılmakta ve böylece Türk devletinin Kürt halkına karşı uyguladığı haksız savaşın bir ortağı olmaktadırlar.

Bütün bunlara rağmen geliştirdiğimiz bir aylık eylemsizlik süreci çok önemli ve değerli bir süreç olmuştur. Bütün kesimlerin gerçek yüzünü açığa çıkarmış olması yönüyle önemli bir rol oynamıştır. Hükümetin Kürt sorununun çözümü konusunda içten ve samimi olmadığını ortaya çıkarmıştır. Kürt sorununu demokratik temelde çözme yerine, daha çok Özgürlük Hareketini çözmeyi, dağıtmayı ve bölmeyi esas alan eğilimin ağır bastığı görülmüştür. Kürt sorunun varlığı kabul edilmiştir, ama sorunun gerçek sahibi olan özgür Kürt ile değil, teslim alınmış kendi Kürt'ü ile çözmek istediği ortaya çıkmıştır. Bu da çözüm değil, aslında çözümsüzlüğü derinleştirmenin ve sorunu çıkmaza sokmanın bir başka versiyonudur.

Tüm dünya kamuoyu önünde Önderliğimiz, Halkımız ve hareketimiz, sorunu şiddetle değil, demokratik yöntemlerle çözmekten yana olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Başbakanın aydınlarla görüşme yaptığı gün, geliştirdiğimiz ilk açıklama bu konudaki samimiyetimizin göstergesidir. En önemlisi de verdiğimiz kayıplara rağmen bundaki ısrarımız bunun ispatıdır. Bu tutumumuzla hem konsept deşifre olmuş, hem de önemli oranda boşa çıkarılmıştır. Halkımızın da sürece inisiyatif koymasıyla beraber bir kez daha, Önderliksiz çözümde ısrar eden hiçbir çabanın sonuç vermeyeceği tüm açıklığıyla görülmüştür.

Gelinen aşamada kamuoyuna açıkladığımız eylemsizlik sürecinin tek taraflı sürdürülmesinin daha fazla gerillanın yaşamına mal olmakta olduğu görülmektedir. Barış sürecinin tek tarafın çabasıyla gelişemeyeceği ortadadır. Dolayısıyla sürecin sürdürülmesi için çift taraflı ateşkesin bir zorunluluk olduğu bu son aydaki pratikte bütün boyutlarıyla açığa çıkmıştır. Örneğin, HPG bu bir ayda hiç eylem yapmamasına rağmen, her iki tarafın verdiği kayıpların toplamı önceki aylarda yaşanan kayıplardan daha fazladır. Demek ki ortada bir çatışma var, ama bu çatışmanın temel nedeni HPG'nin eylem yapıp-yapmaması değil, temel nedeni Türk ordusunun operasyonlarıdır.

Türkiye'nin demokratikleşmesini ve halkların eşit-özgür temelindeki kardeşlik ilişkisini istemeyen ve bunun için de her fırsatta Türkiye'nin AB' ye girmesini de engellemeye çalışan Kızıl Elma denilen ittifak güçlerinin olduğu bilinmektedir. Bu güçler Türkiye'nin demokratikleşmesine, AB ile bütünleşmesine karşı oldukları gibi Hareketimize ve halkımıza da karşıdırlar. Dolayısıyla bizim bunlarla uzaktan ve yakından hiçbir alakamızın olamayacağı gibi AB'ne ilişkin aynı amaçta birleşmemiz de söz konusu olamaz. Bunu böyle ifade edenler maksatlı bir biçimde gerçekleri çarpıtan çevrelerdir.

Biz dün de Kürt sorununu çözen ve demokratikleşen bir Türkiye'nin AB' ye girişinden yana olduk. Bugün de bu tavrımızı sürdürmekteyiz. Ancak Türk Devleti, Kürt özgürlük dinamiklerini tasfiye ederek inkarcı siyasetini AB'ne de kabul ettirme amacındadır. Biz Türkiye'nin AB'ye giriş sürecini sabote etme pozisyonunda değiliz. Tersine Kürtleri de kendi özgür iradeleriyle bu sürece katmak istiyor ve gerçek anlamda demokratikleşen bir Türkiye'nin çağdaş dünya ile daha dengeli, bütünlüklü bir duruşun halklarımızın çıkarına olacağına inanıyoruz.

Kürdistan'da gerillanın zorunlu bir biçimde aktif savunma pozisyonuna geçmesinin nedeni, Türk devletinin Başkan Apo'ya dönük kabul edilemez uygulamaları ve gerillaya yönelik operasyonları ve halkımıza karşı geliştirdiği baskıcı siyasetidir. Bugün bu nedenler ortadan kalkmış değildir. Ortadan kaldırmaya dönük geliştirdiğimiz çabalar karşılık bulmamıştır. Bütün değerleriyle birlikte halkımızın ve meşru savunma güçlerimizin varolabilmek için doğanın temel yasası olan kendini savunma pozisyonunda olması, uluslar arası yasalarda yeri olan evrensel bir haktır. İnsanlık hukuku açısından bu haktan vazgeçilmesini hiç kimse halkımızdan isteyemez.

Ancak biz Kongra Gel olarak Türkiye'nin AB ile müzakere tarihi olan 3 ekim öncesi sürecin çok dikkatli ele alınması gereken bir hassasiyeti içerdiğini düşünmekteyiz. Hem taşıdığımız bu hassasiyetin ve sorumluluğun bir gereği olarak ve hem de Türkiye'de dönemsel bir kaos süreci yaratıp rant sağlamak isteyen ırkçı-milliyetçi kesimlerin ortamı provake edici durumunu dikkate almak gerekmektedir. Bundan hareketle HPG komutanlığı ve güçlerini, 3 Ekim öncesi sürecin bu hassasiyetini ve olası provake edici girişimleri dikkate alarak duyarlı ve sorumlu bir pratiği sergilemeye çağırıyoruz. Kendisine dönük geliştirilen saldırılar karşısında kendini savunma ve zorunlu misilleme hakkı dışında ortamı gerginleştiren, süreci tırmandıran pratik girişimlere meydan verilmemesi ve gelişebilecek olan provakatif durumlara karşı uyanık olunması, bunun için gerekli tedbir ve perspektifle hareket edilmesinin, halkımızın özgürlük davası açısından yararlı olacağı inancındayız.

Halkımız bu süreçte üzerine yağdırılan mermilere, tutuklamalara ve geliştirilen linç politikasına rağmen metanetini yitirmemiş, üzerine düşen görevleri büyük bir fedakarlık, bilinç ve cesaretle yerine getirmiştir. Demokratik siyasal eylemleriyle Özgürlük Hareketi karşısında işbirlikçi, sahte oluşumlar yaratma çabalarına karşı da ölümüne Önderliğinin ve hareketinin yanında olmasını bilmiştir. Halkımız bu süreçte büyük bir demokratik olgunlukla geliştirdiği siyasal serhıldanları yeni dönemde de sürdürerek, sürece yön vermeyi temel bir görev olarak bilmeli, özgür yurttaş bilinciyle demokratik eylem ve örgütlenmeyi geliştirerek sürece karşı sorumluluklarının gereğini yerine getireceğine yürekten inanıyoruz.

Türk devletini, hükümetini, ordusunu ve ilgili tüm kurumlarını, muhalefet partilerini bir kez daha çözüm aşamasına gelmiş ve Türkiye'nin temel sorunu olan Kürt sorununun çözümü için yakalanan tarihi fırsatı doğru değerlendirmeye, inkarcı-imhacı tutumundan vazgeçmeye, yüzyıllarca birlikte yaşamış halklarımızın birlikte yaşamasını zora sokan tutumları terk etmeye, demokratik çözüm için attığımız adımları doğru ele almaya, 3 Ekim'e kadar olan süreyi bu temelde değerlendirmeye çağırıyoruz. Özellikle AKP hükümetini ve TC Başbakanını süreç karşısında sorumlu davranmaya davet ediyoruz.

Uluslararası ve bölge güçlerini, demokrasi, insan hakları ve barıştan yana olan tüm çevreleri Kürt sorununda yaşanan trajediye karşı duyarlı olmaya, kökeni tarihin derinliklerine dayanan Kürt halkının doğal istemlerinin silahla bastırılmasına karşı durmaya ve akan kanın durması, çift taraflı ateşkesin pratikleşmesi, demokratik çözüm ve diyalog sürecinin gelişmesi için rol üstlenmeye çağırıyoruz. Özellikle ABD ve AB'yi Türkiye'nin Kürtlere karşı yürütmekte olduğu çağdışı inkar ve imhaya dayalı siyasetini desteklemekten vazgeçmeleri, çatışma değil, çözüm sürecinin gelişmesi için teşvik edici olmalarının önemli olacağını belirtiyoruz.

Halk ve Özgürlük hareketi olarak, zayıf olmadığımızı ancak çağdaş bakış açısına sahip felsefemiz gereği her zaman barıştan, diyalogdan ve demokratik çözümden yana olacağımızı bir kez daha vurgulamak istiyoruz. Türk devleti ve hükümeti karşılık vermezse de bu tutumumuzdan vazgeçmemekle birlikte kendimizi, değerlerimizi ve insanlığımızı sonuna kadar korumada hiçbir tereddütte düşmeyeceğimizi herkesin bilmesini istiyoruz.

21 Eylül 2005

